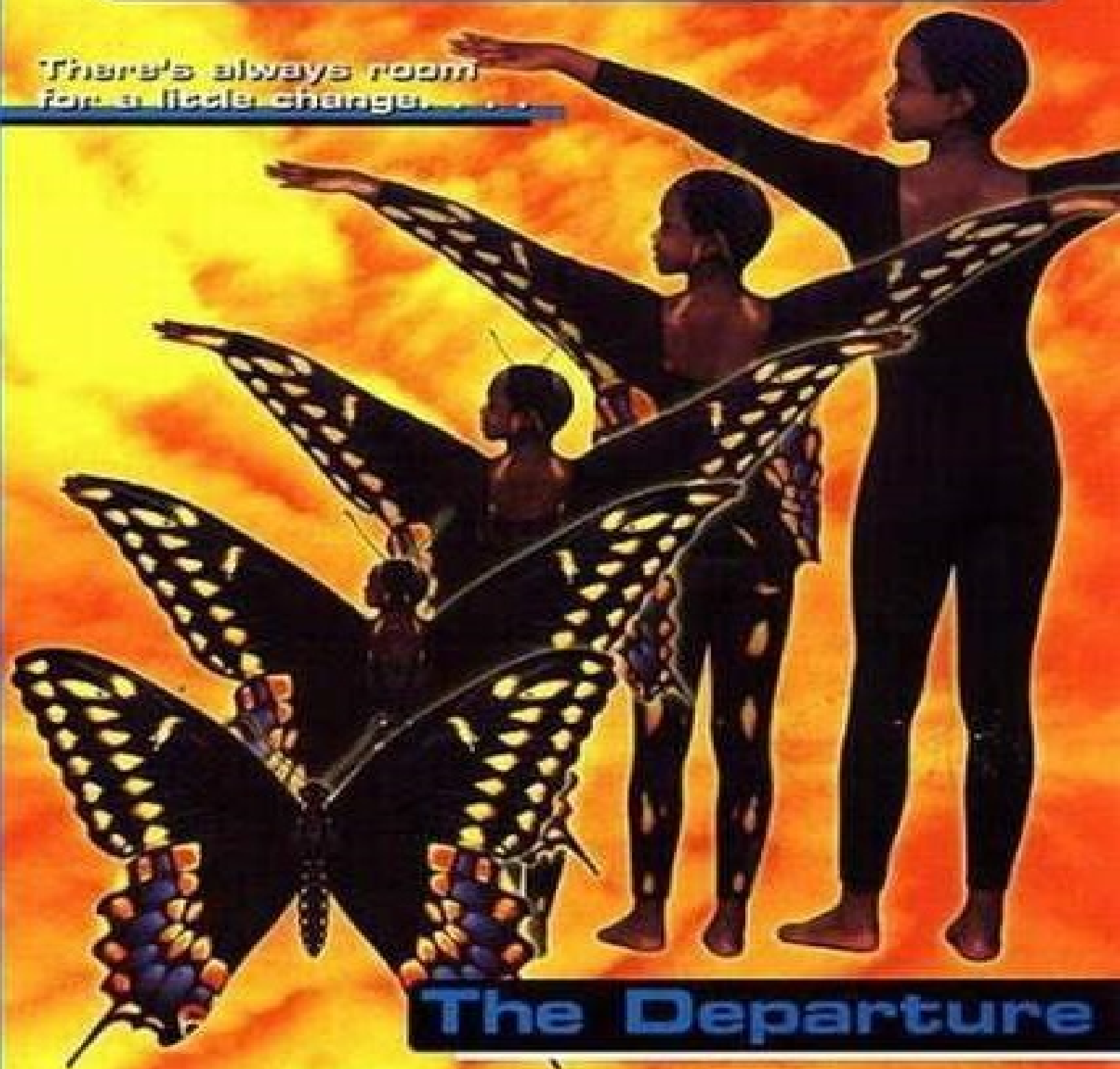

ANIMORPHS

*There's always room
for a little change.*

The Departure

K. A. Applegate

SCHOLASTIC

Khởi Đầu Mới

Series Animorphs Phần 19

K. A. Applegate

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Table of Contents

[TÓM TẮT NỘI DUNG TẬP 18](#)

[CON ĐAO HAI LƯỠI](#)

[CHƯƠNG 1](#)

[CHƯƠNG 2](#)

[CHƯƠNG 3](#)

[CHƯƠNG 4](#)

[CHƯƠNG 5](#)

[CHƯƠNG 6](#)

[CHƯƠNG 7](#)

[CHƯƠNG 8](#)

[CHƯƠNG 9](#)

[CHƯƠNG 10](#)

[CHƯƠNG 11](#)

[CHƯƠNG 12](#)

[CHƯƠNG 13](#)

[CHƯƠNG 14](#)

[CHƯƠNG 15](#)

[CHƯƠNG 16](#)

[CHƯƠNG 17](#)

[CHƯƠNG 18](#)

[CHƯƠNG 19](#)

[CHƯƠNG 20](#)

[CHƯƠNG 21](#)

[CHƯƠNG 22](#)

[JAKE](#)

[CHƯƠNG 23](#)

[CHƯƠNG 24](#)

[CHƯƠNG 25](#)

[CHƯƠNG 26](#)

[CASSIE](#)

CHƯƠNG 27

CHƯƠNG 28

[1]

[2]

[3]

[4]

TẬP 18: QUYẾT ĐỊNH CỦA AX

1. Người kể chuyện:

Ax

2. Nội dung:

Hội Animorphs biết được Visser Ba muốn biến Hewlett Aldershot đệ tam, cận vệ số 2 của cơ quan tình báo thành kẻ Mượn xác để tiếp cận thượng cấp của anh ta. Sáu bạn trẻ quyết định biến thành muỗi để hút máu anh chàng Aldershot và thu nạp ADN của anh ta dựa trên những giọt máu thu được. Trong quá trình biến hình thành muỗi, những phân tử dôi thừa cực lớn còn lại của 6 bạn trẻ trôi vào trong vùng không gian Zero và bị tàu Andalite va phải. Dưới tác động của hiệu ứng dây thun, 6 Animorph là nhân chứng cho sự kiện thuyền trưởng tàu *Con Cú* - một người Andalite - phản bội. Với cái đuôi trừ danh của mình, Ax đã kết liễu thuyền trưởng nhưng không cứu được phi hành đoàn. Hiệu ứng dây thun tiếp tục tác động đến 6 thành viên Hội Animorph. Lần lượt từng người rời bỏ vùng không gian Zero và quay trở lại Trái Đất. Cùng trong khoảng thời gian trôi dạt trong không gian Zero, 6 bạn trẻ cũng đã tham gia vào cuộc chiến cứu người Leeran khỏi âm mưu xâm lược của bọn Yeerk. Sau sự kiện tàu *Con Cú*, Ax đã đưa ra một quyết định quan trọng cho chính bản thân mình: hiến dâng cuộc đời cho những người bạn thực sự - loài người và chỉ coi Jake là hoàng tử duy nhất của mình.

3. Nhân vật quan trọng:

Hội Animorph: Jake, Marco, Rachel, Cassie, Tobias

Ax

Visser Ba

4. Những loài thú mới được thu nạp:

Jake: Muỗi,Ếch Leeran

Marco: Muỗi,Ếch Leeran

Rachel: Muỗi

Cassie: Muỗi,Ếch Leeran

Tobias: Muỗi

Ax: Muỗi,Ếch Leeran

5. Những lối hình được sử dụng:

Jake: Mòng biển, Chim ưng Peregrine, Muỗi, Ruồi, Dơi, Cá mập đầu búa,Ếch Leeran

Marco: Mòng biển, Ó biển, Hải âu, Muỗi, Ruồi, Dơi, Cá mập đầu búa,Ếch Leeran

Rachel: Mòng biển, Đại bàng đầu bạc, Muỗi, Ruồi, Dơi

Cassie: Mòng biển, Ó biển, Muỗi, Bọ chết, Ruồi, Dơi, Cá mập đầu búa,Ếch Leeran

Tobias: Muỗi, Ruồi, Dơi

Ax: Mòng biển, Điều mướp, Muỗi, Ruồi, Dơi, Cá mập đầu búa,Ếch Leeran

CON DAO HAI LƯỖI

CHƯƠNG 1

Tên tôi là Cassie.

Tôi là một Animorph - Người hóa thú. Đó là cái tên mà tự chúng tôi đặt cho mình. Thực ra, Marco chính là người nghĩ ra cái tên này. Chứ tôi thì không có khiếu lắm về mặt từ ngữ.

Tôi ước sao mình có thể nhảy hơn về từ ngữ, thật đấy. Bởi vì câu chuyện tôi sắp kể đây quá đổi lạ lùng, và ở một vài mặt nào đó, quá đổi đẹp đẽ, nên tôi muốn kể cho các bạn nghe thật hay, thật hấp dẫn.

Nhưng thôi, để tôi cố gắng hết sức mình vậy. Và sau đó, khi mà tôi không thể tiếp tục kể được nữa, Jake sẽ kể nốt cho các bạn nghe nha.

Đây là điều đầu tiên các bạn cần phải biết: Chúng ta, những sinh vật trên Trái Đất, không phải là những sinh vật duy nhất trong vũ trụ. Loài người chúng ta, rất có thể, chỉ là một trong hàng ngàn giống loài biết tư duy. Tôi biết chắc chắn có bảy hay tám giống loài như thế (ấy là những sinh vật mà tôi đã từng thấy qua đấy nha) bao gồm: con người, người Andalite, loài Yeerk, người Hork-Bajir, loài Taxxon, loài ếch Leeran, loài Gedd, người Chee. Và người Ellimist nữa, nếu như ta có thể gọi họ là một giống loài.

Trong số những loài này, loài Yeerk lan truyền giống y như vi-rút. Chúng là những sinh vật ký sinh, những con sâu thông minh. Chúng bò vào trong cơ thể sinh vật khác, bao quanh bộ não của những sinh vật này và kiểm soát hoàn toàn cơ thể đó.

Kiểm soát hoàn toàn. Sinh vật xui xẻo nào bị chúng chui vào não sẽ mất hết toàn bộ năng lực điều khiển những hành vi của cá nhân mình. Mất toàn bộ sự riêng tư. Những hồi ức của sinh vật này, giống như những cuốn băng ghi hình, sẽ bị tên Yeerk bật mở mỗi khi hắn muốn.

Chúng tôi gọi những con người bị bọn Yeerk kiểm soát bằng một cái tên chung là Kẻ Mượn xác. Người Hork-Bajir, Taxxon hay Gedd bị bọn Yeerk bắt làm nô lệ cũng được gọi như thế.

Và giờ đây, bọn Yeerk đang đeo đuổi loài người. Chúng xâm chiếm cơ thể người giống như một loại virus, giống như căn bệnh ung thư vậy: không trông thấy, không được mong đợi, tự nhiên phát triển, lan rộng, hủy hoại,...

Tôi nghĩ ta nên gọi chúng là bọn ác quỷ. Tôi thì lúc nào cũng gọi chúng bằng cái tên ấy rồi. Loài ác quỷ. Và, tôi cho rằng ta nên gọi người Andalite với cái tên ngược lại. Người Andalite chống lại bọn Yeerk. Có một ông hoàng Andalite đã phá vỡ luật lệ của dân tộc mình trao cho chúng tôi quyền năng hóa thú. Đó là quyền năng duy nhất chúng tôi có được để chiến đấu với bọn Yeerk.

Có một điều mà tôi hoàn toàn tin tưởng, ấy là: bọn Yeerk là loài ác quỷ và quyền năng biến hình là tất cả những gì chúng tôi có được để chiến đấu chống lại chúng.

Do vậy, lẽ ra tôi phải cảm thấy vui sướng vì mình có khả năng chiến đấu với bọn Yeerk, lẽ ra tôi phải cảm thấy vui sướng vì mình có được quyền năng biến hình.

Lẽ ra tôi phải cảm thấy vui sướng... chứ nhỉ.

<Cassie! Đứng sau bồ kia!>

Đêm tối. Con sói-tôi quay như chong chóng. Chợt, một bàn chân Hork-Bajir với móng vuốt tua tủa lụi thẳng về phía tôi.

Tôi né vội.

Bàn chân hắc ám kia tổng một cú như trời giáng xuống... đất, rớt rớt bên hông tôi. Chỉ một phen về bên trái thôi là nó có thể mở banh tôi ra như khai một hộp cá mòi rồi.

Tên Hork-Bajir mất thăng bằng, nhổng một chân lên, tì toàn bộ sức nặng lên bàn chân còn lại. Tôi có thể thấy rõ những cơ bắp cuộn cuộn, những sợi gân căng cứng của hắn.

Quai hàm banh ra, tôi lao vào nghiền ngấu đấm cơ bắp gân guốc kia. Tất cả sức mạnh của loài sói dồn hết vào lực rút, xé.

"Rrrraawwwr, raaawwrrrr, rrrr!" Tôi vừa gầm gừ vừa ngoạm ghì hắn xuống. Tôi đổi tư thế, tiếp tục ghì, vặn qua, vặn lại cơ thể tên Hork-Bajir. Đầu tôi ngúc ngoắc điên cuồng, rút, xé, ngoạm... cố nghiền nát hắn.

Tên Hork-Bajir rống lên đau đớn.

Hắn cố phản đòn, nhưng lại mất thăng bằng, nên một chân khác nhổng lên... và ÒM, cái thân bồ tượng của hắn đổ ập xuống, tạo nên một tiếng động khô khốc, rõ ràng đối với thính giác sói của tôi. Vị giác của con sói-tôi ghi nhận được hoóc-môn đau đớn của tên Hork-Bajir chảy giàn giụa trong cơ thể hắn.

Đôi tai sói-tôi thậm chí còn nghe thấy được nhịp đập của trái tim hắn và cả tiếng động mạch nơi cổ hắn đập thình thình nữa kia.

Xung quanh tôi, trận giao chiến đang hồi quyết liệt. Con cạp-Jake, con voi khổng lồ-Rachel, con sói-Marco đang hăng tiết. Con điều hâu-Tobias đang giương móng ra tát vào mặt, chọc vào mắt đối phương. Và Ax, trong hình hài Andalite, đang quất cái đuôi ghê gớm của ảnh tới tấp...

Trong những lối biến hình đa dạng, chúng tôi đang thám thính một hội trại trong công viên của nhóm Chia Sẻ - một tổ chức trá hình của bọn Mượn xác. Chúng đang liên hoan ăn mừng "thành viên mới", những con người ngu ngơ, cứ tưởng mình được kết nạp vào một hội Hướng Đạo Sinh gì gì đó, nhưng rồi chẳng mấy chốc họ sẽ bị kéo lê, tự nguyện hay không tự nguyện

cũng thể thôi, tới vũng Yeerk để cho một tên Yeerk chui vào xâm chiếm bộ não mình. Và những con người này sẽ trở thành vật chủ của bọn Yeerk.

Quanh đồng lửa bập bùng, mọi người đang thưởng thức xúc xích, xà lát trộn và bánh táo. Người lớn uống bia, trẻ nít uống Coke. Bầu trời đêm lung linh những vì sao.

Tụi tôi lặng lẽ áp sát cuộc hội họp dưới những dạng hình biến khác nhau. Tụi tôi xác định được có khoảng hơn chục người ở đó nhưng không biết ai là kẻ Mượn xác. Họ bao gồm một anh chàng biên tập nhạc cho một trong những chương trình buổi sáng “dở hơi” trên đài phát thanh buổi sáng, một viên cảnh sát tuần tra đường cao tốc liên bang, một phát thanh viên đài truyền hình, và một giáo viên tư vấn đã từng thể cô giáo chính của tôi trong khoảng thời gian cố nghỉ sanh hai tháng.

Một phi vụ rất đơn giản. Chẳng có gì quá nguy hiểm. Trừ phi mọi chuyện đã hóa ra trục trặc.

Khuất khỏi tầm nhìn của những con người thật thà, chất phác, những người chỉ muốn tham gia nhóm họp vì ham vui, cuộc họp những thành viên nòng cốt của nhóm Chia Sẻ ở cách đó một khoảng xa bỗng trở nên căng thẳng khi một trong những kẻ Mượn xác-Người phạm tội gì đó, chắc là nghiêm trọng lắm, đột nhiên bị một chiến binh Hork-Bajir lôi xềnh xệch tới chỗ chiếc Con Rệp tàng hình đang đậu.

Chúng muốn đem cô ta ra trình diện Visser Ba, tên Yeerk chỉ huy cuộc xâm lăng Trái Đất.

Cổ biết điều đó có nghĩa là gì. Nếu như cổ hên, cổ sẽ được chết một cách nhanh chóng.

“Tôi không làm điều đó! Không phải tôi! Làm ơn nói với Visser Ba đi mà!” Cô ta la lên thống thiết.

Đó là lúc chúng tôi quyết định cứu cô gái nọ để cải hóa tên Yeerk trong đầu cô ta. Biết đâu hắn sẽ hợp tác và tiết lộ bí mật cho chúng tôi...

Thấy chỉ có hai tên Hork-Bajir và dăm kẻ Mượn xác-Người không có vũ khí, chúng tôi liền biến hình thành thú chiến đấu. Nhưng rồi, năm tên Hork-Bajir khác từ đâu thình lình hiện ra.

Thế là chúng tôi lao vào cuộc hỗn chiến...

"Aaarrggghhh!" tên Hork-Bajir rú lên đau đớn và hoảng sợ.

Chân của hắn bị nghiền nát. Để mặc cái chân đó, tôi chồm lên người hắn. Hắn chém tôi, nhưng lực yếu xiu. Tầm nhìn của hắn trong bóng đêm thua xa tôi. Hắn không nhìn thấy tôi rõ như tôi nhìn thấy hắn.

Tôi nhìn thấy cổ họng hắn, hớ hênh.

<Thôi nào, chúng đã biết rồi. Chúng sẽ kéo thêm quân tới đó. Rút lui thôi! Rút thôi!> Jake hô vang.

Nhưng mệnh lệnh của Jake vang lên quá trễ không cứu được tên Hork-Bajir nữa; quá trễ để con sói-tôi không hành động theo đúng bản năng của sói.

Quá trễ mất rồi.

Tụi tôi rút lui. Sợng lại cỡ một giây, tụi tôi quắc mắt nhìn bãi chiến trường. Tiếng cười trong trẻo và tiếng hát véo von của nhóm Chia Sẻ ở đằng kia vọng lại rõ mồn một. Họ không trông

thấy gì cả. Nhưng ngay tại khoảng trống tối thui và đầm máu này, một nhúm Mượn xác-Người đang cầm hờn nhìn chúng tôi.

Một cái gì đó cợn lên trong hàm răng sói của tôi. Tôi ngoắc đầu, lẳng nó ra khỏi miệng. Một mẩu thịt Hork-Bajir! *Thật kinh tởm!* Tôi bật thốt lên.

Tụi tôi nhìn lại bọn chúng, rồi quay đầu tan biến vào trong màn đêm.

<Được rồi, mọi người, chuẩn khỏi đây thôi,> Jake nói giọng mệt mỏi. Sau mỗi trận chiến, bao giờ cậu ấy cũng chán nản.

<Sáu đứa tụi mình lần lượt bảy đứa tụi nó!> Rachel nói. Nhỏ luôn luôn thấy hưng phấn, có khi đến mức chóng mặt sau mỗi cuộc chiến.

Tobias im lặng, hết như mọi lần.

Marco nói giỡn. <Mấy bồ biết không, khi tôi đang gặm cánh tay của tên Hork-Bajir, tôi cứ nghĩ đến món mù tạt. Nếu thêm ít mù tạt hẳn món đó sẽ ngon hơn nhiều.>

Marco thì luôn đùa giỡn sau mỗi trận đánh. Và cả trước khi lâm trận nữa. Nhưng mấy câu nói đùa của cậu ấy sau khi chiến đấu bao giờ cũng hơi bị gượng gạo.

Ax điềm tĩnh vừa đi vừa chùi lưỡii dao đuôi xuống cỏ.

Và tôi nói. <Mình sẽ không bao giờ tham chiến nữa.>

<Ừ. Đây không phải là một trận chiến hay ho. Nhưng mà này, tụi mình thắng cơ mà,> Rachel nói.

<Không, không phải thế. Ý mình là mình sẽ không bao giờ làm điều này nữa. Mình sẽ không bao giờ tham chiến nữa. Mình bỏ cuộc. Mình rút lui khỏi cuộc chiến vô lý này. Mình bỏ hội Animorphs.>

Tôi quay bước đi, bỏ lại sau lưng những ánh mắt nhồn nhột của tụi bạn.

Nếu không quá mệt mỏi, kiệt sức và trống rỗng, ắt hẳn tôi đã cảm thấy một ánh mắt nữa cũng đang trân trối nhìn mình. Thế nhưng tôi chẳng để ý. Tôi chẳng thêm sợ nữa. Tôi cũng chẳng gây đau đớn cho những giống loài khác nữa...

Tôi làm người hóa thú đã quá đủ, quá đủ rồi.

CHƯƠNG 2

Tôi hoàn hình và lững thững đi về nhà. Mưa lất rắt, vừa đủ thấm ướt cây lá và cỏ trên cánh đồng tôi băng qua.

Đèn nhà tôi sáng trưng. Qua khung cửa sổ, tôi thấy mẹ đang ngồi bên bàn, cặm cụi làm sổ

sách. Tôi không thấy ba đâu. Nhưng tôi biết rõ ông đang ngồi thoải mái trong chiếc ghế bành xem tivi, cái điều khiển gần như dính trên tay.

Khu chuồng trại tối om om, chỉ có một đốm sáng bé tẹo của một ngọn đèn nhỏ xíu đánh dấu ngưỡng cửa, phòng khi có con thú nào cần cấp cứu thì chúng tôi thấy ngay cửa mà vào.

Khu chuồng đó cũng là Trung tâm Hồi sức Thú hoang. Ba mẹ tôi đều là bác sỹ thú y.

Mẹ tôi thường làm việc với những con thú quý hiếm ở khu Lâm Viên, một khu công viên giải trí bao gồm cả sở thú. Ba tôi điều hành bệnh xá, nơi ông mang về các loại thú hoang bị thương: sóc, ngỗng, chuột đồng, hươu, thỏ, dơi, gấu trúc, điều hâu - bất kỳ con vật nào.

Tôi giúp ba công việc ở dưỡng đường. Tôi cho chúng uống thuốc. Tôi tắm, thay băng cho chúng và cho chúng ăn.

Tôi chui vô nhà kho để thay đồ. Khi biến hình chúng tôi phải mặc đồ nịt bó và tôi chẳng dám vác mặt vào nhà trong “bộ vía” kỳ khôi như thế.

Tôi không bật đèn trong nhà kho. Đường đi lối lại trong nhà kho tôi thuộc như lòng bàn tay. Tôi có thể thấy ánh sáng đỏ từ biển báo “Lối thoát” và ánh sáng từ chiếc máy tính thường dùng để theo dõi quá trình phục hồi của các con thú.

Lũ thú trong các chuồng, lồng tôi đi ngang qua im thin thít. Nhưng chẳng phải tất cả đều ngủ say sưa: những con thú chuyên sống về đêm đang bú rút đi tới đi lui...

Tôi bước tới chuồng con cáo có cái đuôi bị bọn trẻ nghịch ngợm chặt mất. Nó bồn chồn nhিপ bước rồi đứng lại, nhìn trừng trừng qua những nan lồng. Cặp mắt cáo tinh khôn chĩa thẳng vào tôi.

“Không sao đâu, cưng.” Tôi trấn an nó rồi lấy bộ đồ giấu trong kho để thức ăn dự trữ ra, choàng đai vào rồi quày quả đi vô nhà.

“A! Cassie đây rồi.” Ba tôi reo lên. “Con không đi bộ về nhà đó chứ? Trời có mưa lác rắc đấy.”

“Không ạ, mẹ Rachel cho con đi nhờ.”

Tôi cố nặn ra một nụ cười. “Tại ba mãi coi TV đó thôi.”

Câu nói dối thật trơn tru. Kể từ khi gia nhập hội Animorphs, tôi đã trở thành một tay dóc tổ. Nhưng từ rày trở đi, tôi chẳng cần phải tìm cách trí trá nữa.

“Vâng, và đây là tin mới nhất. Có một con báo đã trốn thoát khỏi tay một kẻ ngu xuẩn nuôi giữ động vật quý hiếm. Người ta cho rằng con báo này có thể đã tìm được đường trở về với những ngọn núi. Một người đã bị nó cào khá trầm trọng. Để bắt lại một con báo quả là một công việc khá khó khăn.”

“Mẹ nó ời,” ba tôi hét ầm ĩ về phía nhà bếp. “Cassie về rồi nè!”

Tôi lò dò đi vào căn phòng trải sơn lát sàn bóng loáng. “Chào mẹ.”

“Ờ, chào cưng,” mẹ tôi đáp.

Đột nhiên, tôi cảm thấy nhột nhạt. Mẹ tôi không thuộc loại người chuyên dùng từ “cưng.” Có cái gì đó không ổn rồi. Tôi cảm thấy ba đi theo mình vào nhà bếp.

“Có chuyện gì vậy ạ?” tôi ngại ngần hỏi.

Ba mẹ tôi ngồi xuống chiếc bàn tròn. Tôi cũng lừ đừ ngồi theo, chuẩn bị tinh thần để nghe bài giáo huấn về cái tội “về nhà quá trễ.” Và tôi cũng thủ sẵn đôi ba lời thề thốt sẽ không tái phạm nữa. Lần này tôi sẽ thật sự làm theo lời hứa.

"Chẳng dễ dàng gì khi nói với con chuyện này," mẹ tôi mở lời. "Cassie à, chúng ta vừa mất nguồn tài trợ cho Đường Dương Thú hoang. Ba mẹ vừa nhận được tin lúc tối..."

Tôi quay ngoắt qua nhìn ba. Ông lúng túng ngoảnh đi chỗ khác, rồi lại nhìn lướt qua tôi.

“Như vậy nghĩa là sao ạ?” tôi ngớ ngẩn hỏi.

Ba tôi làu nhàu. “Ờ...công ty thức ăn thú cưng bấy lâu nay vẫn đỡ đầu cho Đường Dương Thú hoang đã rút lui. Ba đã cố gắng vận động một công ty khác giúp đỡ, nhưng tình hình coi bộ không khả quan cho lắm. Có nguy cơ chúng ta phải đóng cửa Đường Dương...”

Ba mẹ nhìn tôi chăm chú, như thể chờ đợi tôi nói một lời gì đó, nhưng tôi im re.

“Ba mẹ biết điều đó khiến con rất buồn,” mẹ tôi lựa lời an ủi.

“Ba mẹ sẽ cố cứu vãn tình hình,” ba tôi tiếp. “Ngày mai, ba sẽ tới nói chuyện với ông phó chủ tịch công ty mới...”

Tôi cố kiểm lời gì đó để nói. Nhưng chịu! Tất cả mọi thứ có ý nghĩa trong đời tôi đều biến mất chỉ trong một buổi tối. Chẳng còn hội Animorphs. Và tôi biết vậy có nghĩa là gì: Rachel có thể vờ như vẫn là bạn của tôi, nhưng nhỏ sẽ không bao giờ thật sự tha thứ cho tôi. Jake có thể vẫn thích tôi, nhưng cuộc sống của cậu ấy là làm thủ lĩnh nhóm Animorphs. Và bây giờ thì tôi sắp mất sạch cả đám thú.

Mẹ nhìn tôi chăm chú, nom có vẻ chán nản. "Này... con yêu, có gì đó dính vào răng của con kìa. Ngay đó đó." Mẹ vừa nói, vừa chỉ vào răng mình ra dấu cho tôi.

Bằng một ngón tay, tôi lôi ra một mảnh nhỏ của thứ gì đó màu xanh xám.

Không hiểu sao, khi biến hình từ sói lại thành người, nó lại mắc vào giữa những chiếc răng của tôi đang thu ngắn lại. Một mảnh thịt nhỏ của tên Hork-Bajir.

CHƯƠNG 3

Phải mất một lúc lâu, tôi mới ru mình vào giấc ngủ được.

Tôi cứ lẩn quẩn mãi với cái suy nghĩ rằng: *Mất hết rồi. Tất cả những gì to lớn và quan trọng trong đời tôi. Tất cả đều mất hết rồi. Nhỏ bạn thân nhất. Chàng trai tôi... tôi thích. Những con vật tôi hằng yêu quý.*

Tôi sẽ phải làm gì bây giờ? Tôi sẽ trở thành người như thế nào đây? Hiện giờ tôi chỉ là một con nhóc lùn, khá tròn trĩnh mà thôi.

Tôi phải nói với Jake rằng tất cả chỉ là một trò đùa! Tôi không thể rời bỏ hội. Tôi có bị điên không ta? Tôi không thể rời bỏ bạn bè được!

Nhưng lúc đó, trong bóng tối, hình ảnh tên Hork-Bajir đó lại hiện ra. Tôi cảm thấy bộ hàm khỏe mạnh đang nghiền ken kết...

Tôi đã từng gặp một cặp người Hork-Bajir tự do. Người Hork-Bajir là một giống loài nhìn khá dữ tợn: cao trên hai mét, với những lưỡi dao sắc như dao cạo ở cổ tay, khuỷu tay, ở cả trên cẳng chân và đuôi nữa. Nhưng đôi khi diện mạo bên ngoài đánh lừa bạn. Người Hork-Bajir dùng những lưỡi dao đó để lột vỏ cây trên hành tinh của họ. Đó là thứ họ ăn. Họ là loài ăn cỏ hòa hiếu.

Đó không phải là lỗi của người Hork-Bajir. Anh ta chưa làm gì tôi cả. Không phải anh ta cố chế tôi ra bằng những lưỡi dao của anh ấy mà là tên Yeerk trong đầu anh ta. Người Hork-Bajir đáng thương đó không thể điều khiển được gì cả.

Nhưng chính bản thân anh ta là người cảm nhận sự đau đớn, là người phải chịu đựng những gì tôi đã làm với anh ta. Và giờ đây, mọi hy vọng một ngày nào đó được tự do có thể đã được nhen nhúm trong đầu anh ta, phải, những hy vọng đó đã tan biến.

Vì tôi.

"Đó là cuộc chiến," tôi thì thầm vào tấm khăn trải giường nhăn nhúm dưới cằm. "Đó là chiến tranh."

Tôi đã không nghe tiếng Jake kêu ngưng chiến. Tôi đã không nghe thấy đúng lúc. Nếu không, người Hork-Bajir đó có thể vẫn còn những ước mơ tự do. Thế nhưng... Jake đã gọi chúng tôi dời đó lúc nào nhỉ? Trước hay sau khi tôi lao tới? Tất cả cứ loạn cào cào trong đầu tôi.

Lẫn lộn...

Tôi đoán là mình đã trôi vào giấc ngủ, vì tôi đã bắt đầu mơ.

Tôi cao lớn khủng khiếp. Khổng lồ! Dài hơn mười hai mét tính từ đuôi tới cái đầu chù ừ. Cao hơn mười tám thước. Với những chiếc răng dài hơn hai tấc.

Tôi là loài săn mồi nguy hiểm nhất trên thế giới từ trước tới giờ.

Tôi là khủng long bạo chúa.

Trong bóng tối tôi thấy con Triceratops lao những cái sừng khổng lồ vào một con Bạo chúa khác. Đó là Marco - trong dạng hình biến giống như tôi. Cậu ấy ở bên cạnh con Triceratops, bụng phơ ra trước.

Tôi uốn cong những cơ bắp khổng lồ trong đôi chân hình trụ. Tôi tạo nên những dấu chân chim khổng lồ trên đất. Và tôi chồm lên!

Hàng tấn cơ bắp và xương bay vút qua không khí. Tôi hạ xuống cạnh con Triceratops. Tôi hạ thấp đầu xuống, mở miệng ra và tát, răng tôi cắm ngập vào những cái sừng sắc nhọn của con Triceratops và giật mạnh với toàn bộ sức lực.

Tôi cảm thấy con khủng long to bự bị nhấc bổng khỏi mặt đất. Marco đã an toàn. Tôi biết. Nhưng bây giờ tôi lại bị cuốn vào cuộc chiến.

Tôi gầm lên.

"HoooRRRROOOOAAAARRR!"

Và con Triceratops rít lên. "Rrrr-EEEE-EEEEEE! Rrrr-EEEEEEEEEEEE!"

Tôi lắc cái đầu Bạo chúa, lo lắng về tiếng rít của con Triceratops như con chó lo cho khúc xương.

Con Triceratops ngừng gầm rú. Nó ì ạch khuyu xuống. Tôi nhả nó ra khỏi hàm và đứng bên con vật đã ngã gục. Và rống lên.

"Huh-huh-huh-RRRRRRROOOOAAAARRR!" Tôi gầm lên trong niềm hân hoan. Âm thanh rũ những chiếc lá ra khỏi cành. Có vẻ như nó làm rung động cả những ngôi sao xa xôi.

"Huh-huh-huh-RRRRRRROOOOAAAARRR!" Tôi lại rống lên.

Tôi cảm thấy trong mình tất cả sự hung dữ của thiên nhiên, tất cả sự tàn nhẫn của sự sinh tồn và thích nghi, tất cả sức mạnh của thể chất, xương, móng và răng, tất cả sự khao khát chinh phục không bao giờ dứt chứa đựng trong tiếng gầm kinh hoàng.

Tôi tỉnh giấc.

Tôi nhảy khỏi giường và chạy vào phòng tắm ở hành lang. Tôi đóng cửa lại và bật đèn. Tôi ngồi trên cái bệ xí đóng một lúc, dùng tay lắc lắc khuôn mặt.

Tôi đánh răng.

Tôi cứ chải răng cho tới khi nướu răng bật máu. Với bột thuốc đánh răng đã bị nhuộm hồng quanh miệng, tôi ngắm mình trong gương.

Chả phải khuôn mặt tôi đang ngắm là khuôn mặt của một người sắp phát điên sao?

Tôi mở cửa sổ. Khí trời đêm mát mẻ tràn vào. Mưa đã tạnh. Từ đây tôi có thể nhìn thấy Đường hầm gần xích. Chẳng mấy chốc nó sẽ trống rỗng. Không còn con thú nào nữa.

Tôi thoáng thấy có cái gì đó chuyển động. Chỉ là một vật tối chuyển động ra phía sau nhà kho, khuất khỏi tầm nhìn của tôi. Rất có thể có một con thú nào đó bị hấp dẫn bởi mùi và âm thanh của con mồi trong Đường hầm.

Chỉ có điều cặp mắt, đúng hơn là những tia nhìn le lói mờ nhạt, không xuất phát từ mặt đất phía dưới mà là từ nơi cao hơn. Như mắt người.

Tôi nhìn chăm chăm một lúc, và có cảm giác rằng có ai đó đang nhìn lại.

Rồi tôi đóng cửa sổ và trở lại giường.

“Cassie, hôm nay bồ không tới trường,” Jake nói.

Đám bạn vây quanh tôi. Ít nhất là tôi đang cảm thấy như vậy. Tụi tôi thường tụ tập trong Đường Thú hoang, một trong những nơi gặp mặt quen thuộc. Nhưng sao lần này tôi thấy nó lạ quá đi mất.

Tất cả đều ở đây, trừ Ax.

Jake đứng đó, khoanh tay trước ngực. Cậu ấy cố ra vẻ bình tĩnh và thoải mái, nhưng không thành công. Có chuyện gì đó đã xảy ra với Jake trong những tháng trời tụi tôi là Animorphs. Cậu ấy đã từng chỉ là một cậu nhóc bình thường. Đẹp trai, nhưng không phải là loại khiến tất cả các cô gái phải dúm mặt vào vai nhau và rúc rích cười mỗi khi cậu đi ngang qua. Cậu ấy lúc nào nom cũng rất rắn rỏi, lịch sự và đáng tin cậy; loại người mà không ai dám rủ rê làm điều gì sai trái cả.

Dù rằng ở Jake bao giờ cũng có cái gì đó ra cái vẻ “người lớn”, thế nhưng ẩn sau cái vẻ đó cậu ấy vẫn luôn là một thằng nhóc. Song, giờ thì khác rồi. Cậu ấy đã phải đối mặt với quá nhiều nguy hiểm. Tệ hơn nữa, cậu ấy đã phải đưa ra quá nhiều quyết định sinh tử.

Sau một thời gian, những thay đổi luôn hiện rõ trên khuôn mặt, trong ánh mắt của bạn. Với Jake, nó biểu lộ ở cái cách cậu ấy đứng, vươn cao hơn ngày trước, và không hiểu sao còn có thêm một chút mệt mỏi. Ấy chỉ là một cái nhìn rời rạc về cậu ấy thôi.

“Ừ, sáng nay mình không được khỏe,” tôi nói. “Vậy nên mình ở nhà.”

“Hay là bồ ăn nhằm phải thứ gì bậy bạ?” Marco đùa với một nụ cười, cười chính sự dí dỏm của cậu ấy.

Rachel giật lấy một cái khăn phủ mấy cái lồng chim và quăng về phía Marco. “Chẳng ích gì đâu, Marco.” Nhỏ quay sang tôi. “Nghe đây, mọi người ai cũng đều mệt mỏi sau tất cả những việc này, phải không nào? Vậy hãy dành một hai ngày để bồ loại bỏ mấy cái mệt mỏi và căng thẳng này ra khỏi óc, cứ thư giãn đi, ví như xem tivi, ăn một vài cái bánh quy chẳng hạn, rồi sau đó bồ lại có thể trở về gia nhập với tụi mình ha.”

Rachel không hề thay đổi. *Không* ở đây nghĩa là đối với những gì bạn có thể thấy bằng mắt. Rachel là một trong số những người có thể đi xuyên qua một cơn lốc, rồi kể đến là một vụ lở bùn, tiếp theo sau nữa là một trận lũ lụt, mà khi ra đến bên ngoài, quần áo thì vẫn sạch sẽ, không rách, và tóc tai thì vẫn mượt mà, đứng nếp.

Nhỏ vẫn là cô nhỏ cao ráo, tóc vàng, hợp mốt như mọi khi. Nhưng bên trong, nhỏ cũng đã thay đổi. Hồi đó, nhỏ lúc nào cũng can đảm còn bây giờ, nhỏ liều lĩnh. Hồi đó, nhỏ luôn tháo vát, năng nổ còn bây giờ, có lúc nhỏ làm tôi sợ.

Cuộc chiến chống Yeerk này quả là một món quà dành cho Rachel. Nhỏ đã tìm được chỗ đứng của mình trong vũ trụ. Thế giới này chắc hẳn sẽ không bao giờ chấp thuận cho Rachel xinh đẹp trở thành một chiến binh như nhỏ mong muốn. Nhưng khi trở thành một Animorphs, nhỏ đã đạt được tất cả.

“Này,” tôi nói, “Mình biết tất cả mấy bồ đang nghĩ gì. Mấy bồ cho là mình phiền não chỉ bởi

vì một trận chiến đêm qua sao? Nhưng mấy bồ nhầm rồi, đó không phải là nguyên do đâu."

Tôi mở cái lồng nhốt một con ngỗng bị thương do bị mèo rừng tấp vào cánh. Tôi bắt đầu cắt bỏ lớp băng cũ.

<Vây, nếu không phải là cuộc chiến đêm qua, thì là gì?> Tobias hỏi.

Trong tất cả chúng tôi, Tobias là đứa phải chịu đựng nhiều nhất. Cậu ấy hiện là một con điều hâu đuôi đỏ. Đầu tiên, cậu ấy bị kẹt trong lối hình biến đó, không thể thoát ra, cũng không thể biến hình được nữa. Nhưng rồi người Ellimist cho cậu ấy lại khả năng biến hình, thậm chí cả việc biến thành cơ thể người của chính mình.

Có điều, người Ellimist để lại cho cậu ấy một khó khăn tiềm tàng. Nếu Tobias ở trong dạng hình biến quá lâu - bất kỳ là dạng nào, kể cả chính cơ thể người của mình - cậu ấy sẽ lại bị mắc kẹt. Và lần này sẽ là vĩnh viễn. Người Ellimist sẽ không ra tay cứu cậu ấy nữa.

Tobias có thể trở lại làm người. Nhưng nếu cậu ấy làm vậy, cậu ấy sẽ mất khả năng biến hình. Cậu ấy sẽ phải đứng ngoài cuộc chiến chống Yeerk. Tôi không hiểu tại sao Tobias lại chọn ở lại lối điều hâu. Tôi cho là cậu ấy muốn tiếp tục chiến đấu. Hoặc có thể sự thật là, với cậu ấy, làm điều hâu hạnh phúc hơn làm người.

Tôi ngó Tobias. Móng cậu ấy quắp chặt lấy thanh dầm bằng gỗ bắc dọc theo mái nghiêng của nhà kho. "Mình nghĩ mình không phải là bồ, Tobias à. Mình thì mình không đủ ý chí để hy sinh nhiều như bồ."

"Hy sinh gì cơ?" Rachel gặng hỏi, bắt đầu nổi giận. "Tụi mình có khả năng để cứu Trái Đất kia mà! Sao bồ lại nói như thế là hy sinh cơ chứ? Hàng ngàn, có khi là hàng triệu người, đang là nô lệ cho bọn Yeerk. Ai sẽ cứu họ nếu như không phải là tụi mình hả?"

"Mình không biết," tôi nói. Tôi đã hoàn thành việc tháo băng cho con ngỗng và bắt đầu làm sạch vết thương.

"Bồ đang cố tình giả bộ không biết," Marco nói cay nghiệt. "Nè, trở lại cái thời khi chúng ta bắt đầu tất cả những chuyện này, chính tui là đứa không muốn dính vô. Thế là tất thấy mấy bồ xử sự như thể tui là một thằng đại hèn, hay ích kỷ, hay gì gì đó."

Tôi nhún vai. "Vây thì mình hèn nhát, mình ích kỷ."

Marco chồm người về phía tôi. Ánh mắt rực sáng. "Trong đầu bồ đang diễn ra cái quái gì thế, Cassie? Hết phân nửa thời gian, lúc nào bồ cũng kêu cả đám tụi mình đã quá nhần tâm hay đại loại như thế. Luôn là, 'Ồ, làm thế này có đúng không?' và 'Ồ, chúng ta có nên làm việc này không nhỉ?' Ý mình là, bồ là Hoa khôi Đạo đức, và rồi khi bồ có một đêm tồi tệ, bồ cứ thế là chia tay tụi mình sao?"

"Không phải như vậy," tôi cãi. Tôi cảm thấy như thể có thứ gì đó giống như áp lực đè lên tim mình; như thể có thứ gì đó đang thúc giục muốn ào ra khỏi lồng ngực mình; một thứ gì đó rất dễ bùng nổ.

"Trời? Thế rồi sao? Có phải bồ chỉ muốn dành nhiều thời gian hơn để chơi với mấy con thú của bồ không đó?"

"Dường như Thú hoang sắp bị đóng cửa," tôi nói. "Hết viện trợ."

Tôi nghĩ câu nói của tôi khiến Marco bối rối. Cậu ấy im lặng.

"Không, mình nghĩ mình sẽ không dành thời gian chơi với mấy con thú," tôi mĩa mai.

"Cassie, tội mình cần phải hiểu thấu chuyện này," Jake nói giọng mệt mỏi. "Tội mình muốn thông cảm với bồ."

"Bồ ấy sợ," Marco châm chọc.

"Marco, im đi," Rachel nạt. "Cassie không sợ."

"Đúng, mình sợ," tôi nói.

"Bồ không sợ," Rachel nói, xua xua tay như thể tôi là một con ruồi khó chịu. "Bồ dũng cảm như tất cả tội mình. Chỉ là vì bồ có những điều day dứt về chuẩn mực đạo đức và cảm thấy mệt mỏi khi phải bỏ qua những chuẩn mực đó, nhưng điều đó không biến bồ thành kẻ nhát gan."

"Mình đã hủy diệt người Hork-Bajir đó," tôi nói. Đôi mắt xanh của Rachel trở nên lạnh lẽo và như nhìn xuyên qua tôi. "Đây là chiến tranh. Chúng đã khai chiến trước. Tất nhiên bồ cảm thấy khó chịu -"

"Không," tôi nói. "Mình không thấy khó chịu. Mình nghe thấy Jake ra lệnh rút lui. Và sau khi nghe cậu ấy nói thế, mình vẫn làm chuyện đó."

Tôi không chắc đó là sự thật. Nhưng tôi phải nói vậy. Để tội nó hiểu.

Không ai nói gì một lúc. Tôi bắt đầu thay băng mới cho con ngựa.

"Hóa ra là bồ thấy tệ vì điều đó," Rachel nói với một cái nhún vai.

"Không, mình thấy tệ vì mình vô cảm. Mình... không còn cảm giác, Rachel à. Lúc đó, mình chỉ thấy như đang làm việc của mình, bồ biết không? Và bây giờ khi ba mình bảo Dưỡng đường bị đóng cửa và mình... cũng không có cảm giác gì cả. Suốt một thời gian dài, điều đó cứ tiếp diễn hoài. Mỗi ngày, mỗi trận chiến, mỗi nhiệm vụ, mình càng ngày càng thấy mình trở nên vô cảm."

Tôi nhìn Rachel. Nhỏ ấy nhìn đi chỗ khác. Tôi quay qua Jake. Một nụ cười thoáng qua, cậu ấy gật gù. Cậu ấy hiểu. Cậu ấy biết. Điều đó cũng đã từng xảy ra với cậu ấy. Nhưng cậu ấy cũng nhìn đi chỗ khác.

Tôi dang tay, xòe bàn tay ra, bất lực. "Mình thấy vô cảm trước bạo lực. Mình không thể không quan tâm đến sự sống. Mình không thể như vậy được."

Marco cười gằn. "Tốt thôi. Bồ thì có lương tâm và những cảm xúc tốt đẹp, tất cả mấy thứ đó. Để bọn mình ra khỏi đây, liều mạng cứu Trái Đất. Bồ cứ việc ngồi đây mà cảm nhận cái chính đáng, cái công bằng đi há."

Cậu ấy bỏ đi. Tôi nghe tiếng vỗ cánh và nhận ra Tobias cũng đã bỏ đi.

Rachel có một biểu hiện mà tôi hầu như không bao giờ thấy trên mặt nhỏ. Nhỏ đau lòng.

"Rachel, chúng ta vẫn có thể là ..."

"Không, chúng ta không thể," nhỏ ngắt lời tôi. "Đấy, bồ vừa mới nói rằng toàn bộ thế giới này đều có thể chết bất đắc kỳ tử, miễn là bồ, Cassie à, đừng có kết thúc cuộc đời bồ bằng việc

trở thành mình." Nhỏ vùng chạy khỏi nhà kho.

Lẽ ra tôi phải nói gì đó. Nhưng đó là sự thật. Thực tế là tôi không muốn trở thành Rachel.

Chỉ còn Jake và tôi. Cậu ấy nhìn xuống đất. "Đừng biến hình nữa," cậu ấy nói. "Nếu bồ không phải là một Animorphs, đừng dùng quyền năng đó."

"Mình sẽ không dùng."

"Bồ sẽ muốn dùng," cậu ấy nói. "Nhưng nếu bồ làm vậy, bồ sẽ có nguy cơ bị bắt. Những sự liều lĩnh đó có thể chấp nhận nếu bồ muốn giúp tụi mình. Nhưng bồ không còn trong cuộc chiến nữa, bồ không thể dùng vũ khí."

"Mình đã nói là mình sẽ không biến hình nữa, Jake à. Mình không phải là kẻ nói dối."

Cậu ấy bỏ đi. Tôi đứng đó, hoàn toàn cô đơn bên lũ thú vật. Con ngỗng mới chỉ được thay bằng mới có một nửa. Những con thú cần uống thuốc. Một số cần được cho ăn. Và tôi không quan tâm.

CHƯƠNG 5

Đã lâu, tôi chưa thay rửa cái máng nước đặt ở góc xa của đồng cỏ ngựa, giờ chắc nó đã đóng đầy rêu mốc và chứa toàn lá khô rồi.

Tôi cưỡi một con ngựa trong bầy ra chỗ máng nước. Cưỡi ngựa luôn giúp tôi thấy dễ chịu hơn, hơn nữa, tôi đã từng cảm thấy thoải mái khi cưỡi ngựa như là tập thể dục. Tôi chọn con ngựa cái yêu thích. Trời chiều mát mẻ, gió hây hây, trên trời lẩn cẩn vài đụn mây, báo hiệu hoàng hôn buông xuống. Tôi thông thả phi nước kiệu, mặc gió lạnh mơn man da mặt. Tôi cố để đầu óc mình thư thái, không nghĩ ngợi gì hết.

Tới gần máng nước cũ, tôi ngạc nhiên thấy nó sạch bong. Chẳng có lá khô hay rong bám. Thậm chí, nó còn được dựng lên thẳng thớm nữa...

Tôi ngo ngoáy trên yên ngựa, ngoái cổ ngó ra xung quanh. Kia rồi, lời giải đáp hằn ngay trên bùn: một dấu móng guốc nhỏ nhắn, chẳng khác dấu chân nai là mấy. Nếu không quan sát kỹ càng, hẳn người ta sẽ đoán chắc đó là dấu chân nai.

Nhưng tôi biết đó là dấu chân người Andalite. Rõ ràng, Ax thấy ống máng bẩn thỉu nên đã đem ra cọ rửa và cất cẩn thận.

Phần đồng cỏ này giáp ngay mí rừng. Cỏ bò qua hàng rào chừng một mét thì ngừng lại, nhường chỗ cho những hàng cây. Tôi cột dây cương vài vòng quanh hàng rào rồi nhìn quang quất.

Bãi cỏ trải ngược về tận nhà tôi giờ đã khuất sau khúc quanh. Tôi biết, hàng cây còn kéo dài đến tận dãy núi phía xa kia...

Tôi đã không nghĩ tới việc không được biến hình nữa. Tôi đã không nhận ra rằng tôi phải từ bỏ nó, từ bỏ khả năng trở thành chim và bay lượn; khả năng trở thành tất cả mọi loài vật mà tôi hết lòng yêu quý; khả năng nhìn ngắm và lắng nghe thế giới qua thị giác và thính giác của chúng.

Tôi thở dài. Jake nói đúng, tất nhiên rồi. Tôi không thể mạo hiểm. Không phải lúc này. Không thể nếu như tôi không định góp sức.

"Ai thêm quan tâm chứ?" Tôi hỏi một cơn gió nhẹ.

Nhưng càng không muốn quan tâm, tôi lại càng bận lòng. Tôi quan tâm đến chỉ một điều này mà thôi: cuộc sống có vẻ gò bó và nhỏ bé làm sao nếu như không còn khả năng biến hình nữa.

Chợt, tôi thấy một chuyển động vụt sau những hàng cây. Tôi chẳng nom rõ nó là cái gì, chỉ một thoáng lay động thôi.

Phải chăng là Ax?

"HHI-ÍÍ!" cô ngựa lồng lên. Tôi cúi xuống vỗ về cô nàng.

"Ax!" tôi hét gọi.

Thình lạng.

Tôi nhảy lên lưng ngựa và đi nước kiệu. Nhưng cô ngựa cứ trì ra sau và hí vang trời. Cái gì đã làm cô nàng kinh sợ nhỉ? Tôi liếm ướt ngón tay rồi chìa ra trước: gió thổi từ hướng rừng cây ủa lại.

"Ngoan nào, ngoan nào, cưng," tôi dịu dàng nói.

Gió chuyển hướng. Cô ngựa bót lồng lên hơn. Điều này càng khiến tôi lo tợn. Chắc chắn cô nàng đã ngửi thấy mùi gì đó từ trong rừng bốc ra. Bây giờ gió đưa mùi bay qua hướng khác, không còn ngửi thấy nữa nên cô nàng đã bình tâm hơn.

Bỗng...

Rập! Rập! Rập!

"Aaaaaahhhhh!"

Một mái tóc đỏ đang hót hơ hót hải chạy. Và đằng sau, một sinh vật dính dăng lao đi như một trái bom đang lăn.

Một con gấu.

Một con gấu đen thui đang đuổi theo một cô bé tóc đỏ.

Bé gái chạy thực mạng, nhưng con gấu nhanh hơn nhiều. Cô bé lúi vào một đám bụi rậm rịt, túm chặt lấy một cành cây thấp và cuống quýt đu lên.

Vậy cũng như không - con gấu dư sức đuổi theo cô bé tới tận ngọn cây.

Trước khi kịp nhận ra mình làm gì, tôi đã tóm chặt dây cương và giục ngựa phi tới trước.

Chúng tôi lao phăm phăm dọc theo bờ rào, vó ngựa khua lộp cộp. Bé gái đu đưa trên nhánh cây, sắp sửa rơi đến nơi. Và rồi, tôi trông thấy điều mình lo ngại nhất: một chú gấu con leo đèo đằng sau con gấu đen. Gấu rất hiếm khi tấn công người, trừ phi họ săn lại quá gần nó.

Con gấu ra sức rung lắc thân cây mỏng manh. Cô bé khiếp đảm la hét om sòm.

Tôi giật ngựa lui lại sau hàng rào chừng ba chục mét rồi kẹp chặt hai chân vào hông ngựa và thúc nó nhảy phóc qua hàng rào.

Chúng tôi phi nước đại, nghiền nát những đề cỏ to tướng, xới tung từng đùm đất. Tôi rạp người xuống, nắm thật chắc dây cương, hy vọng cô ngựa biết cách nhảy qua, bởi vì tôi thì không biết rồi.

LÊN! LÊN! Chúng tôi bay vút qua.

PHỤT!

Vó ngựa đập trúng đầu thanh rào và đáp xuống cái rầm, nhưng rồi cũng ổn.

“Này! Bé!” tôi hét lên khi chúng tôi phi rào rào về phía rặng cây.

Cô ngựa mất hồn, mắt mở lớn, miệng sùi bọt mép. Trong cơn hoảng loạn, cô ngựa cứ thế xông thẳng vào con gấu đang gầm gừ...

Bé gái treo lủng lẳng, chỉ còn bám được mấy đầu ngón tay vào cành cây.

“Cố giữ chắc vào, chị sẽ tới giúp em!” tôi rít lên.

Chín mét... sáu mét... ba mét...

Bé gái thét lên. Nó rơi xuống. Con gấu rống lên.

Tôi chộp lấy bé gái ở trên không. Tôi chộp tay vào chiếc quần jeans của bé gái và nắm chắc lấy, đoạn giật mạnh cô bé về phía mình và tiếp tục phóng như bay. Những cành cây quất vào mặt tôi. Một chân tôi trật khỏi bàn đạp. Tôi thở gấp gấp.

Tôi quờ quạng, cố xỏ chân vào bàn đạp mà không nhìn xuống. Bé gái xiết chặt cổ tôi, ráng bấu víu sự sống. Tôi buông dây cương, để mặc cô ngựa chạy điên cuồng.

Con gấu vẫn chưa chịu buông tha chúng tôi.

Giữa đồng không mông quạnh, chúng tôi còn có thể dễ dàng bắt khỏi con gấu. Nhưng ở trong đám bụi lùm xùm thế này thì khó mà thoát khỏi nó.

Thình lình, con gấu bỏ dở cuộc săn đuổi và lụi ụi đi về phía chú gấu con. Nhưng, cô ngựa vẫn không chịu ngừng chạy. Còn tôi chẳng thể vớ tới sợi dây cương, chỉ cố mắt môi mắt lợi giữ thật chắc một nhúm bờm ngựa và một mẩu quần jeans của bé gái tóc đỏ.

Đột nhiên...

Phía trước đã hết cây, một con sông lù lù hiện ra. Nước trắng xoá, phập phồng đập rầm rầm vào những gò đá.

Cô ngựa vẫn lao hùng hục về phía đó. Lấy hết sức bình sinh, tôi ráng chụp dây cương một lần

nữa. Vuột mất rồi. Tôi bèn túm lấy bờm ngựa và giật, ngã người hết cỡ ra sau.

RẦM!

Tôi thấy mình bay, bay, bay... và rơi tõm xuống nước.

Nhưng ngay khi chạm nước, tôi hoàn toàn không còn cảm thấy gì nữa cả.

CHƯƠNG 6

“Aaaahhhh!”

Tôi thét rầm rĩ.

Tôi đang chổng chơ giữa dòng nước chảy xiết, sủi bọt sùng sục. Chung quanh tôi toàn nước là nước. Nước bắn cả lên trời. Nước vờn xoay tôi như một cái vắn nút chai. Tôi ráng cựa quậy cánh tay nhưng không xong. Bàn tay và các ngón tay tôi chẳng có cảm giác gì cả. Chân tôi ngay đơ như khúc gỗ. Tôi đang trôi tự do về cõi Diêm vương.

ẦM!

Tôi tông ình vào đá và rõ ràng cảm thấy có sự va chạm ở bên sườn.

Và rồi...tôi rơi, rơi mãi! Tôi thấy những cành cây bay lên, vượt xa mình. Những cột nước trắng trượt tung toé phía dưới. Tôi rơi, tôi rơi vào luồng nước đang chảy ào ào xuống dưới.

O-OẠP!

Tôi đã ở dưới đáy, bị giằn lên giằn xuống không thương tiếc. Thác nước sôi réo như một cỗ máy đầy năng lượng ra sức đập, vùi, phang, quất tôi.

OẠP! OẠP! OẠP! OẠP! O-OẠP!

Tôi vùng vẫy, nhưng cánh tay tôi đã đông cứng, các ngón tay như khúc cây. *Biến hình!* Tôi tự nhủ. Nhưng chẳng thể tập trung được. Trí óc tôi đã rời, chẳng còn kiểm soát được nữa.

Bất ngờ, tôi bay vọt lên dòng nước ì ầm, dù vẫn còn đang ở sâu dưới sông. Sâu dưới nước. Quá sâu.

Tôi cố nín thở, nhưng tôi cảm thấy mỗi lúc một thêm bấn loạn. Chuyện gì... ở đâu... tôi nên theo cách nào... hai cánh tay...

Tôi ráng lùa không khí, lùa vào buồng phổi rất bồng. Nhưng nào có không khí.

Tôi mím miệng, giãy giụa cuống cuồng. Ngột ngạt quá! Đầu tôi đập bưng bưng vào một cái gì đó. Hình như là một tảng đá! Mặt nước...Ồ, giờ nó chỉ còn cách đầu tôi vài phân nữa thôi.

Vài phân nước ngăn cách tôi với không khí.

Nhưng chậm mất rồi! Tôi nhắm mắt. Cơ bắp tôi lỏng ra. Tôi mê đi.

Tôi không cảm thấy đôi cánh tay đẩy mình ra khỏi làn nước. Cũng chẳng cảm thấy một cái miệng lạ áp vào miệng mình làm hồ hấp nhân tạo.

“Ừ...ừ!” Tôi tỉnh dậy, rồi lại chìm vào bóng đen.

“Ừm...ừmm!”

Tôi nảy dựng một cái. Tôi đang nằm dài trên đất và ói mưa liên hồi.

Đầu tôi oặt về một bên, cổ đóp không khí. Tôi ho, hít thở, rồi lại ho sặc sụa. Một hồi sau, buồng phổi ướt mềm nước sông của tôi mới thông thoáng.

Thân tôi đau nhức. Cái đầu như bị chẻ đôi. Bàn tay, bàn chân tê rát như bị kim châm. Nhưng tôi vẫn còn sống!

Chỉ khi đó tôi mới nhận ra cô bé đang ngồi thu lu cách đó một quãng. Mái tóc đỏ ướt rượt dính bết trán, mấy lọn tóc rủ nước ròng ròng. Đôi mắt xanh lá cây to khác thường dòm tôi thảo láo. Toàn thân cô bé run cầm cập.

“Em cứu sống chị phải không?” tôi vừa thở khò khè vừa hỏi.

“Cô cũng cứu sống ta,” cô bé đáp. “Đáng ra ta đã bị con gấu xơi tái từ lâu rồi. Vậy là chúng ta huề, chẳng ai nợ ai điều gì nhé...”

Lạ thật. Tôi có cảm giác như những lời đó quá...người lớn, chẳng hợp với cái miệng trẻ trung vừa thốt ra chúng.

Tôi lụm cụm ngồi dậy, cố kìm chế để không khóc thét lên vì khắp người tê buốt.

“Tên chị là Cassie.” Tôi nói.

“Ta là Karen.”

“Chúng ta đang ở đâu đây?”

Cô bé lắc đầu. “Ta không biết. Chúng ta đã ở dưới nước khá lâu. Ta cũng bị ngất, nhưng ta tỉnh lại trước và may mắn tóm được một khúc gỗ.”

Tôi dáo dác dòm xung quanh. Những hàng cây cao ngất, phần lớn là cây thông, vây quanh chúng tôi. Chẳng thấy có một lối mòn nào. Cũng chẳng có dấu vết hay dấu hiệu gì của con người. Chúng tôi đã bị lạc sâu trong rừng.

Tôi biết con sông này bắt nguồn từ núi, lấy nước từ tuyết tan và mưa. Nó chảy gần đến trang trại nhà tôi thì gấp lại và quay trở về núi bên kia và cuối cùng hướng ra biển.

Nhưng điều đó cũng chẳng hé mở cho tôi biết chúng tôi đang ở đâu - có thể ở cách phố xá một dặm hoặc mười dặm cũng nên. Rắc rối ở chỗ tôi chẳng biết phương hướng. Nếu đúng hướng thì chẳng mấy chốc tôi sẽ ra đến đường cái. Nhưng nếu đi trật thì...ồ...khu rừng này rộng ghê lắm...

"Em đã đọc truyện *Hatchet*[1] của Gary Paulsen chưa?" Tôi hỏi Karen.

"Chưa."

"Chị đọc rồi. Ước gì chị đã để tâm hơn đến những chi tiết trong truyện. Karen nè, chị chẳng phải là chuyên gia của những chiêu sống trong thiên nhiên hoang dã. Vậy nên, chúng ta chỉ còn cách ráng phán đoán cho trúng hướng và đi khỏi đây thôi."

Karen nhìn tôi nghiêm nghị. "Mất cá ta bị trặc rồi. Ta không thể bước đi được."

Tôi hít một hơi thở thật sâu. Tôi hầu như đã hoàn hồn. Tôi lại cảm nhận được chân tay mình. Và não tôi cũng bắt đầu làm việc tốt hơn một chút. Tôi buột miệng hỏi. "Này bé, hồi nãy em làm gì trong rừng vậy?"

Cô bé chẳng trả lời, chỉ nhìn tôi lom lom.

Chợt một luồng điện lướt dọc thân tôi. Tôi ngắc ngứ hỏi. "Đêm hôm nọ có ai đó ở đằng sau nhà kho nhìn lên cửa sổ phòng chị. Có phải đó là em không?"

Cô bé vẫn im re.

Tôi cảm thấy sợ toát mồ hôi, gần như không thể thở nổi nữa.

"Tại sao em lại theo dõi chị? Hả? Tại sao em lại dòm trộm chị?" tôi chất vấn, cổ tử ra cứng rần rần trong lòng đã sợ hết vía, bao tử lộn lạo, tim thì như bị ai bóp nghẹt vậy.

Karen thở dài. Rồi cô bé gõ gõ đầu và nhìn tôi một cách kỳ quặc. Như thể tôi là mẫu vật côn trùng nào đó rất thú vị còn con bé là nhà côn trùng học vậy. Cô bé nói. "Vì cô lôi cuốn ta."

"Chị chẳng có gì thú vị cả. Thật đó."

"Có chứ. Nếu ta không làm thì cô có thể lẹ làng bay khỏi đây bất cứ khi nào, cô còn có thể biến thành nhiều loài vật... và giết ta."

Tôi gượng gạo phá lên cười. "Em đang nói cái quái quỷ gì thế?"

"Cái chẳng thể có trên *Trái Đất* này," Karen đáp. "Những kẻ hoá thú. Bọn Andalite. Chỉ chúng mới có thể biến thành sói và tấp cồ hợng vật chủ Hork-Bajir của anh trai ta rồi để mặc cho ảnh chết."

CHƯƠNG 7

Tôi cho rằng nếu là Marco, cậu ấy hẳn sẽ điềm tĩnh hơn, lém lỉnh hơn. Nếu là Rachel, rất có thể nhỏ sẽ cứ tấn công. Tôi không biết. Nhưng tôi không phải là Marco hay Rachel.

Tôi nhìn Karen chăm chăm, quên cả thở.

“Chị chẳng hiểu em nói gì cả,” tôi mấp máy miệng.

Karen cười gằn. “Sau trận chiến ở công viên ta đã lên đi theo cô. Cô tách khỏi bọn kia và đi về hướng nhà kho. Ta thấy cô đang đi trong hình hài sói thì biệt tăm. Ta mất dấu cô chừng một phút, nhưng khi bắt lại được thì không còn thấy con sói nữa, mà thấy cô. Một cô bé con bình thường.”

“Chứ em nghĩ chị là ai? Là người sói hay đại loại thế hả?” tôi hỏi dồn, ra bộ thần nhiên rồi gượng gạo cười ha hả.

“Ta không biết đích xác mi là ai,” Karen lên giọng. “Vì không biết nên ta mới đi theo mi. Bọn ta biết có một lũ chiến binh Andalite đang ở Trái Đất, hình như chúng giả dạng làm Người. Nhưng tụi Andalite chỉ ở trong lối hình biến được hai giờ đồng hồ, còn mi, ta để ý thấy mi đã ở trong dạng Người hơn hai tiếng rồi.”

Tôi nhún vai, giả vờ khù khờ. “Thôi được, chị là gì cũng xong. Có lẽ nước lạnh đã ảnh hưởng đến đầu óc của em rồi đó, Karen. Chúng ta nên lưu tâm đến việc thoát khỏi đây thì hơn.”

“Ta biết mi không phải là người Andalite bị kẹt trong lối biến hình, bởi vì đêm hôm nọ mi đã biến thành sói. Vậy, có hai khả năng: mi là người Andalite biết khống chế giới hạn hai giờ. Hoặc...”

“Hoặc sao?” tôi không thể không hỏi.

“Hoặc, nếu vài người trong bọn tao nghi ngờ đúng: bọn Andalite đã tạo ra một nhóm người có khả năng biến hình.”

Tôi rùng mình. “Có phải em thích một trong số những nhân vật trong phim *Hồ sơ X* không?” Tôi hỏi.

Karen nhếch mép cười. “Nếu là Andalite thì mi sẽ hoàn hình và giết ta. Thân thể loài người yếu đuối này chẳng thể đối chọi được với cái đuôi của mi đâu.”

“Giờ chị lại có đuôi à?”

“Nếu là con người biết biến hình, mi sẽ biến thành con gì đó hung dữ và cho ta đi đời...”

“Khoan, gượng đã. Để chị nói thẳng nha. Trong câu chuyện cổ tích nhỏ này của bé, chị có thể tiêu diệt bé bằng cách nào cũng được, phải không?”

Con bé gõ gõ đầu, một cử chỉ rất “người”. “Mi cho là mi có thể làm được,” con bé nói. “Và bất cứ chuyện gì mi làm, ta đều có chứng cứ hết.”

Tôi đứng dậy. Tôi không đủ cao để vượt hẳn lên bất kỳ ai và trông có vẻ đáng sợ. Nhưng dù vậy, lẽ ra Karen phải có vẻ hơi lo lắng mới đúng chứ. Thay vào đó, con bé lại có vẻ tự mãn. Tự mãn. Như thể con bé chỉ đợi xem tôi sẽ làm gì.

Tôi chìa bàn tay ra. “Thôi nào, cô bé ngoan.” Tôi nói. “Chúng ta sẽ phải đi bộ dài đấy. Đứng lên đi.”

Một thoáng phân vân hiện lên trong đôi mắt xanh thẳm của Karen. Cô bé không thềm vịn tay tôi mà cố tự đứng lên. Được nửa chừng, cẳng chân trái nứu xuống làm nó té ạch trở lại.

“Mắt cá ta te tua rồi,” nó rên rỉ. “Ta chẳng thể đi được nữa.”

Tôi nhìn xuống con bé và ngẫm nghĩ.

Trong khu rừng này rất nhiều gấu và sói. Gấu sẽ không tấn công miễn là Karen đừng lạc vào lối đi của chúng. Nhưng còn sói thì có thể, nếu chúng đói bụng. Khu rừng quanh chúng tôi nom có vẻ vắng lặng. Nhưng tôi đã từng là sói. Tôi biết sức mạnh tuyệt vời của những giác quan sói. Tôi dám đánh cược rằng ít nhất một đàn sói đã biết chỗ chúng tôi. Chúng nghe thấy chúng tôi, chúng ngửi thấy mùi chúng tôi rồi. Càng đói chúng sẽ càng mau dò ra những mùi lạ. Nếu phát hiện ra một đứa trẻ vô phương tự vệ, chẳng thể đi được thì... Những con sói không phải kẻ ăn thịt người tự nhiên, nhưng chúng đã được lập trình để hạ gục những kẻ yếu ớt và bệnh hoạn.

Nếu may mắn được sói tha mạng, thì vẫn còn cái lạnh và cái đói chực sẵn. Nếu tôi đi khỏi đây thì tên Yeerk và vật chủ có tên Karen kia sẽ khó mà qua nổi đêm nay. Nó sẽ bị giết bởi bàn tay của thiên nhiên. Nhưng, có một điều chắc chắn rằng nếu Karen xoay xở sao đó mà trở về được với bọn Yeerk, với những gì nó biết được, thì chẳng ai trong Hội Animorphs của tôi được yên thân. Nó biết tôi là, hoặc từng là một Animorph. Thật dễ dàng tìm ra các bạn tôi là những ai. Cả bọn sẽ bị tóm, từng đứa, từng đứa một, và bị biến thành Vật chủ.

Bọn Yeerk chỉ cần bắt được một trong số tội tôi: tôi, Jake, Rachel hay Marco, ai cũng được, điều đó không quan trọng. Bởi vì chỉ cần tóm được một đứa tội tôi thôi, mọi bí mật của hội sẽ bị phơi bày. Quan trọng hơn, bọn Yeerk sẽ có được khả năng biến hình của chúng tôi và biết được tất cả những gì chúng tôi biết.

Chúng sẽ biết về một mảnh đất Hork-Bajir tự do ẩn trong núi. Sẽ biết về người Chee - một loài hoà hiếu thỉnh thoảng cung cấp cho bọn tôi những thông tin quý giá.

Nếu Karen còn sống sót trở về, Jake, Rachel, Marco, Tobias, và Ax tất cả sẽ bị bắt hết và biến thành người bị Mượn Xác hoặc bị giết. Người Chee sẽ bị diệt vong. Người Hork-Bajir sẽ bị bắt lại làm nô lệ.

Tất cả hy vọng giải phóng loài người đều tắt ngúm. Ngoại trừ... ngoại trừ, Karen phải bị trừ khử ngay tại đây, ngay bây giờ.

Tôi bước tới chỗ một thân cây đổ gục, cố sức bẻ một đoạn cây chắc chắn, dài cỡ chín tấc, một đầu chĩa ra như giăng nà.

Tôi nắm chắc nó và trở lại chỗ Karen. Với khúc cây đó, tôi có thể nện cho con bé một cú, lấy dây giày trói nghiêng nó lại rồi cứ để mặc cho thiên nhiên làm nốt phần còn lại, nhưng rồi tôi thấy sự e sợ trong mắt con bé, tôi nói. "Này, đây là một cái nạng tốt. Em hãy chờ ở đây, trong khi chị đi tìm một cành cây thích hợp làm thanh nẹp."

CHƯƠNG 8

Màn đêm buông xuống, mọi thứ xung quanh đều ướt át, nhão nhoẹt. Chúng tôi đang ở đâu đó trong rừng. Qua kẽ lá, tôi chỉ trông thấy bầu trời với những cuộn mây lững lờ trôi nương theo gió.

“Sẽ đau lắm đấy,” tôi cảnh báo Karen trong khi bó nẹp chân cho cô bé bằng sợi dây nịt của mình. May mắn là, tôi chưa bao giờ tuân theo những lời tư vấn của Rachel về thời trang, vì vậy tôi có một chiếc thắt lưng bằng da thật tốt, thật hữu dụng.

"Quần mi sẽ bị tụt đó," Karen nói, nghe lại như giọng của một đứa trẻ.

“Ừ, đúng. Có vẻ chị hơi bị tăng cân sau khi mua cái quần này. Chúng khá chật. Hoặc có thể chúng bị co. Có lẽ là thế.” Tôi cẩn thận đặt mấy cành cây quanh ống chân con bé, xuống quá mắt cá chân. Sau đó tôi buộc hồ chiếc thắt lưng vào.

“Nào, chị sẽ siết chặt sợi dây đấy. Vì mắt cá của em sẽ sưng to nên chị muốn giữ yên không cho nó cử động. Nè, đếm đến năm nha. Tới năm là chị giật đấy. Một...”

Tôi giật căng sợi dây.

“Aaaahhh! Ê, tới năm mới giật mà!”

“À, phải tới năm em mới gồng lên,” tôi giải thích. “Cho nên chị tranh thủ giật trong khi em còn thả lỏng.”

“Ồ lừa đảo.”

“Vì lợi ích của em thôi.”

Tôi đứng lên và chìa tay ra. Lần này Karen nắm lấy. “Đi thôi,” tôi giục.

Tôi giúp cô bé đứng lên. Mặt nó nhăn nhúm lại vì đau. Tôi lọng cọng cúi xuống với cây nạng đưa cho Karen. “Này, cầm lấy. Cố chịu đựng trong khi chúng ta đi tìm một chỗ trú nhé.”

Con bé kẹp cái nạng dưới một tay. “Bên nào? Bên với cái mắt cá đau, hay bên kia?”

“Chị không biết nữa,” tôi thú nhận. “Chị chẳng mấy khi làm những việc này với con người.”

“Á à, mi chuẩn bị ngừng giả vờ và bắt đầu thú nhận mình là người phải không tên Andalite kia?”

Tôi cười. Lần này là cười thật sự. “Chị làm việc với động vật. Chị biết cách cố định chân gãy của nai hay gấu trúc hoặc sói. Nhưng chị chưa bao giờ làm với người.”

Karen nhìn hồ nghi. “À, phải rồi. Cái kho đầy động vật. Dĩ nhiên rồi. Đúng là một vỏ bọc hoàn hảo cho một tên Andalite. Tất cả những con vật ở ngay đó cho mi thu nạp ADN để biến hình.”

“Nói gì cũng được, nhóc,” tôi thì thầm. “Thử di chuyển đi.”

“Chúng ta định đi đâu? Khu dân cư ở hướng nào?”

“Chị chẳng biết. Nhưng không sao. Dù sao thì, chúng ta đừng cố tìm đường thoát ra khỏi khu rừng này, ừ, không phải đêm nay. Giờ chúng ta cần chỗ ẩn náu hơn.”

“Cái gì? Nếu mi định giết ta thì làm phứt đi cho rồi. Đừng có tha ta tới một xó xỉnh nào đó.”

“Karen, còn nơi nào hẻo lánh hơn chỗ này nữa đâu?” tôi khoát tay chỉ lên những tán cây lớn.

“Thôi được. Nếu mi không định bụng giết ta thì hãy giúp ta ra khỏi đây mau. Chân ta đã khá

“rồi.” Cô bé ráng cà nhắc đi một bước.

“Nè, cô bé, chị thấy tiếc là em nghĩ rằng chị là người ngoài hành tinh. Chị tiếc là em nghĩ rằng chị sẽ giết em. Nhưng sự thật là, nếu ráng đi khỏi đây ngay đêm nay thì chúng ta sẽ chết mất thôi. Trời sắp mưa. Rất có thể sẽ có bão. Em chắc chưa từng ở trong rừng giữa một cơn bão? Mặt đất sẽ sình lầy. Sấm chớp đánh vào cây cối. Nước tràn ngập các khe đá. Lạnh kinh người. Chẳng cách chi mà nhóm lửa được. Em sẽ chẳng ham đâu.”

Đột nhiên Karen nổi điên. “Tại sao mi cứ diễn mãi cái trò ngu ngốc này vậy? Ta biết tổng là mi có thể biến thành sói và giết ta cái một, rồi thoát khỏi khu rừng này. Mặc gì mi phải bày đặt chơi trò mèo vờn chuột?”

Tôi kiên nhẫn chờ cho đến khi con bé ngưng tru tréo, rồi từ tốn nói. “Chị thấy đằng kia có một mô đất. Có thể là một cái đồi thấp. Chị chịu không biết chắc được khi nhìn qua những cái cây này. Không chừng chúng ta sẽ tìm ra một cái hang ở đằng. Nhưng trước tiên, phải đi khỏi bờ sông này cái đã. Trong đêm nước sẽ dâng lên khi mưa xuống.”

Nhưng Karen chẳng thèm nghe nữa. Cô bé đang khiếp đảm nhìn lên cây.

"Cái gì kia?" Con bé hỏi, giọng lo lắng.

Tôi nhìn theo hướng con bé đang nhìn chăm chăm. Trời ạ! Vất ngang qua cành sồi là thân thể một con vật bầm dập, gương mặt hiền lành của nó vẹo vọ với con mắt bị trẹo qua bên.

"Đó là một con nai con," tôi nói.

“Nó làm gì trên đó vậy?” Karen cất giọng run rẩy.

“Một con thú đã giết nó và giấu ở trên đó để ăn dần.”

“Con thú nào vậy? Sói? Hay gấu?”

Tôi lắc đầu. “Không phải. Đó là một con thú nguy hiểm, cực kỳ ma mãnh và tàn nhẫn... CON BÁO.”

CHƯƠNG 9

Có lần tôi đọc được một cuốn sách do một người thợ săn viết. Ông đã từng săn sư tử, cọp, và gấu. Nhưng ông nói trong những con vật nguy hiểm con người có thể săn bắt, không gì nguy hiểm bằng báo.

Chúng cực kỳ thông minh, dễ thích nghi, xảo quyệt, và rất tàn nhẫn. Chúng là những thợ săn tối thượng.

Những người đi săn, những thợ săn chuyên nghiệp đầy kinh nghiệm được trang bị súng săn hỏa lực mạnh và kính viễn vọng, đã phải đợi trong rừng hàng giờ để một con báo trở về nơi nó giấu mồi. Họ đợi, mắt mở căng, dây thần kinh như bị kích động, súng ở tư thế sẵn sàng... và đột

nhiên họ có cảm giác nhột nhạt rằng họ đang bị theo dõi ngược. Quay lại, họ thấy con báo đang ngồi ngay sau lưng, vắt vẻo trên một thân cây. Và đó là điều cuối cùng họ nhìn thấy.

“Báo ư? Mi giống hả? Đây đâu phải là châu Phi.”

“Mẹ chị bảo, có một con báo của một sở thú tư nhân đã sống chuồng,” tôi giải thích.

“Từ sở thú tư? Vậy là nó đã được thuần hoá hả?”

“Nó đã khiến một người phải vào bệnh viện rồi đó,” tôi nói tiếp, trong khi vẫn dòm khắp lượt ngọn cây. Có thể con báo đã đánh hơi thấy mùi chúng tôi và ngay lúc này nó đang rình rập cũng nên...

Tôi hít một hơi thật sâu. Rồi thêm một hơi nữa. Chẳng thấy gì cả. Nhưng điều đó không có nghĩa là chúng tôi an toàn. Người ta chỉ thấy báo khi nó muốn cho thấy thôi.

“Tốt hơn hãy nhóm một đống lửa,” Karen thăm thì. “Thú hoang rất sợ lửa.”

“Đúng. Chúng ta kiểm chỗ núp đã rồi hẵng nhóm lửa,” tôi đồng ý dù biết rằng lửa chẳng xi nhê gì đối với thú ăn thịt, nhất là đối với báo. Ở những làng mạc châu Phi, báo dám đi thẳng vào làng, xông ào vô lều, xuyên qua đống lửa và bỏ đi, kéo theo chó, heo... và trẻ em.

Tôi bước chậm rãi, cố ý dùng dằng để chờ Karen. Đi được chừng chục bước thì cây nạng rớt xuống khiến cô bé ngã dúm dụi. Tôi giúp Karen đứng dậy. Lần này nó lê được một đoạn rồi lại bị vướng vào bụi rậm...

Bóng tối bắt đầu bủa vây. Chúng tôi đã không còn nhìn được quá một trăm thước trong rừng. Cần phải khẩn trương hơn. Tôi vòng tay qua vai Karen.

“Bỏ cái tay bẩn thỉu ra khỏi vai ta, Andalite!” cô bé phun nước miếng phì phì.

Tôi chẳng thèm chấp. “Chị không biết Andalite là ai, Karen, nhưng coi bộ em có ác cảm với họ nhỉ.”

Cô bé cười khanh khách. “Chúng tao không đội trời chung với Andalite.”

“‘Chúng tao’ là ai?” tôi làm bộ ngu ngơ hỏi lại, trong khi vẫn cẩn thận dòm chừng lên các ngọn cây. Báo thường hay nhảy ồm từ trên cây xuống vồ con mồi đang khinh suất...

Karen tì mạnh vào cây nạng và gầm lên. “Chúng tao là Yeerk. Để chế Yeerk.”

“À, ra vậy. Hoá ra Yeerk với Andalite ghét nhau.” Mặt đất dốc lên. Độ dốc thoải thoải, nhưng nếu bạn muốn thử lên dốc đó với mắt cá chân bị treo và một cành cây làm nạng thì lại khác à nha.

“Bọn Andalites là những kẻ nhắng nhít trong thiên hà,” Karen nói. “Luôn chỗ mũi vào chuyện của người khác. Chúng tao có quyền mở rộng lãnh thổ. Chúng tao có quyền tiến hóa. Nhưng Andalite bọn mi không nghĩ vậy phải không? Không, cả vũ trụ là thuộc về người Andalite hùng mạnh.”

Con bé đang cố khiêu khích tôi. Nó đang cố khiến tôi cho hấn một đáp án chứng tỏ rằng tôi không phải là một cô gái-người bình thường.

“Vậy nếu chị là người Andalite, và người Andalite là loại người tồi tệ như vậy, tại sao chị lại

giúp em?" tôi hỏi.

Karen suy nghĩ một lúc. "Ta không biết," con bé thừa nhận.

"Ừ, có thể là em đã hoàn toàn nhầm lẫn về chị, em đã nghĩ tới điều đó chưa? Có thể chị không phải là người sói hay Andalite hay thứ gì đó mà chỉ là một cô gái bình thường mà thôi."

Con bé không nói gì về điều đó. Chúng tôi bước thấp bước cao xuyên qua vầng tối u ám, ẩm ướt. Tôi bắt đầu nhận thấy những cái que và cành cây nhỏ nom có vẻ khá khô ráo.

Chúng tôi tới chân một dãy đồi thấp cắt ngang lối đi. Chiều cao của dãy đồi hầu như không quá một mét sáu. Chúng tôi quẹo phải đi dọc theo dãy đồi vì phía bên trái địa hình gồ ghề hơn.

Mặt đất dốc dần. Những tảng đá gồ ghề, triền dốc đầy lá khô với những thân cây xù xì bám chặt vào. Karen vẫn lầm lũi lết từng bước khó nhọc. Bỗng dưng, mưa ập xuống. Nước mưa rót lộp bộp trên cây lá. Trong nháy mắt tôi đã ướt y như lúc mới từ dưới sông ngoi lên.

"Trong kia kìa," tôi chỉ.

"Ta chẳng thấy gì cả."

"Chỗ tối tối đằng sau bụi rậm đó. Có lẽ là một cái hang..."

Vậy là phải đâm bừa qua bụi gai dày đặc rồi. Karen chẳng thể đi qua nếu tôi không lên trước mở đường. Có thể chẳng có cái hang nào cả. Tệ hơn, có thể cái hang đã có một con gấu, hoặc một con sói mẹ cùng đàn con của nó chiếm giữ.

"Dùng đuôi của mi đi, Andalite." Karen mách nước. "Mi sẽ phát quang để ợt."

Tôi thở hắt ra. "Có lẽ chị cần cây nạng để khua bụi rậm. Sao em không ngồi lên tảng đá đằng kia đi?"

Karen ngồi lên tảng đá. Tôi cầm cây nạng và phang tới tấp vào bụi cây. Tôi ráng sức gây ra tiếng động thật lớn, hầu báo động cho con thú trong hang, nếu có. Chẳng ai muốn làm một con gấu ngạc nhiên, phải không nào?

Tôi liếc nhìn về phía đằng sau. Chẳng thấy Karen đâu cả. Chắc cô bé cũng chẳng thấy tôi. Bây giờ khôn ngoan nhất là phải biến hình. Là sói vậy - lỗ mũi sói sẽ biết trong hang có gì ngay lập tức.

Tôi khom người thật thấp, cố tập trung vào ADN của con sói. Với một kẻ Mượn xác-Người cách đó chưa đầy sáu mét, tôi bắt đầu biến hình.

CHƯƠNG 10

Tôi cảm thấy cẳng chân mình thu ngắn lại, nhưng không yếu đi. Rồi ngực và vai tôi sưng lên. Mặt tôi phình ra trước.

“Nếu bồ không phải là một Animorph, đừng dùng quyền năng biến hình,” giọng Jake vang vang trong đầu tôi. Nó làm tôi giật mình, nó rõ như in trong trí nhớ của tôi.

“Mình sẽ không dùng.” Tôi đã nói với cậu ấy như thế.

“Bồ sẽ muốn dùng. Nhưng nếu bồ làm vậy, bồ sẽ có nguy cơ bị bắt. Những sự liều lĩnh đó có thể chấp nhận nếu bồ muốn giúp tụi mình. Nhưng bồ không còn trong cuộc chiến nữa, bồ không thể dùng vũ khí.”

“Mình đã nói là mình sẽ không biến hình nữa, Jake à. Mình không phải là kẻ nói dối.”

Tôi ngừng biến hình. Tôi vẫn còn một nửa là người.

Nhưng một nửa lại là sói. Và thính giác của tôi cũng đã nhạy bén hơn bất kỳ con người nào.

Chợt, có tiếng rẽ bụi rậm, tiếng chân lê bước và tiếng rên khe khẽ cổ kìm nén cơn đau. Karen đang theo dõi tôi.

Tôi lật đật hoàn hình, đồng thời lia đại cây nạng về phía trước. Giờ thì chẳng còn lựa chọn nào nữa. Tôi không thể biến hình. Tôi đã hứa với Jake rồi. Ngoài ra, suýt nữa tôi đã bị bắt quả tang.

Một lỗ hổng hình tam giác méo mó hiện ra chỗ một tảng đá chênh vênh. Đúng là cái hang rồi. Tôi lần tìm dưới đất. Không có dấu chân thú. Tôi từ từ bò vào hang, mũi khịt khịt hóp không khí. Gần...gần hơn...

“Aaaaahhhhh!”

Tôi giật mình quay phắt lại. Đó là tiếng thét của Karen.

“Aahhh! Aahh! Cứu tôi với!”

Một cái bầy chẳng?

Chợt, tôi đứng chết trân khi thấy con báo đang nhún người từ một tảng đá cao phóng xuống bé gái yếu đuối.

Pằng chú!

Một phát tia Nghiệt bay về phía con báo.

“Rrrraaawww-rrr!” con thú rống lên, tia Nghiệt chỉ sượt nhẹ qua vai nó. Con báo đã tiếp đất, nó nhanh nhẹn lộn một vòng, đứng thẳng lên định tấn công lần nữa.

Karen cố giữ chặt khẩu tia Nghiệt để bắn. Nhưng cái mắt cá vẹo vọ kéo cô bé ngã sấp xuống đất. Khẩu tia Nghiệt trượt tung tủy trên đá rồi ghim xuống bùn, cách chân con báo chừng nửa tấc.

Tất cả mọi thứ đều khựng lại. Karen, kinh hoàng tới mức đánh rơi cả vũ khí. Cô bé sợ.

Con báo, chắc là nó thôi đang quan sát, chờ đợi, cố gắng ước lượng tình hình.

Và tôi. Tôi có thời gian biến hình không? Điều đó có thúc đẩy con báo không? Có khiến nó

muốn tấn công không?

“Karen,” tôi thì thảo. “Bò về hướng chị đi. Bò lại đây.”

Cô bé run như cây sậy. Khuôn mặt vấy bùn chỉ hở đôi mắt xanh thẳm, mở to hết cỡ dòm trao tráo vào con báo.

Ánh mắt của con thú ăn thịt nhìn xoáy vào cô bé. Rồi nó nhìn tôi. Hơi phân vân. Hình như tôi là một con vật nó chưa từng trông thấy bao giờ.

Bạn hầu như có thể thấy tâm trí xảo quyệt đằng sau cặp mắt vàng lạnh lẽo kia: Con mồi nhỏ hơn đã sử dụng vũ khí. Nhưng thứ vũ khí đó mất rồi. Dầu vậy, kẻ đi săn vẫn phải thận trọng vì con mồi có thể bị chọc tức mà phản kháng.

Và sau đó, con báo nghĩ, có một sinh vật thứ hai rất đáng để tìm hiểu. Sinh vật mà mùi của nó đang thay đổi.

<Karen,> tôi thét bằng giọng truyền ý nghĩ. <Cứ bò về phía này đi. Đừng chạy. Đừng ngừng lại, đừng nhồm lên.>

Tôi chẳng biết Karen có nhận ra rằng tôi không nói như bình thường nữa không. Cô bé vẫn trần trối nhìn con báo.

Phộp! Cánh tay cô bé quơ quào, ngoáy tít trong bùn.

Con báo đã trông thấy cổ họng trần trụi của Karen và đã ra quyết định.

Nó chồm lên!

Tôi cũng chồm lên. Tôi đáp xuống trước! Tôi nhe nanh, dựng hết cả đám lông cổ xám xì lên.

Con báo nhìn thấy hàm răng trắng nhớn của tôi liền quên bég cái cổ họng của Karen.

Nó xoay lưng, lẩn vào bóng tối.

Karen ngược lên, nhìn đăm đăm vào tôi.

“Á à,” con bé run rẩy. “Hết chối cãi nhá, rút cuộc thì mi là người sói mà.”

CHƯƠNG 11

Thật may là chẳng có con thú nào ở trong hang. Khứu giác của con sói-tôi nhanh chóng nhận ra vậy.

Mất khá nhiều thời gian để nhóm lửa. Trước đây, tôi đã từng làm việc này, ý tôi là nhóm lửa mà không có diêm í. Đó là trong Kỷ Phần Trắng, một giai đoạn quái dị trong cuộc đời hội Animorph tại tôi.

Lần đó khá khó khăn, nhưng giờ còn khó hơn. Gỗ thì ướt và mấy cây cỏ tôi dùng để nhóm lửa cũng ẩm, mặc dù nó khô đi nhanh hơn gỗ.

Chúng tôi phải giữ ngọn lửa gần lối vào hang, trước tiên là vì nó bốc quá nhiều khói. Nhưng cuối cùng thì ngọn lửa cũng cháy được.

Chúng tôi ngồi đó, hai chân bắt chéo, trên đá cứng và cát lạnh. Chúng tôi tụm lại gần ngọn lửa hết sức có thể. Tôi đã ra ngoài, trong lốt sói, và cố gắng hết sức để lồi được thật nhiều củi về hang. Tôi hy vọng là sẽ đủ cho đêm nay. Và hên làm sao, tôi đã thu hồi lại được quần áo sau khi biến hình của mình.

Đêm xuống. Ngọn lửa đỏ hắt ánh sáng nhợt nhạt lên mái trần thấp chum, nhưng không thể vươn ra tới khu rừng tối thui ngoài kia.

“Ba mẹ chị sẽ lo sốt vó cho mà coi,” tôi ái ngại.

“Ba mẹ ta cũng vậy,” Karen phụ hoạ.

“Chị không biết là Yeerk cũng có ba mẹ.”

Karen cầm một cành cây đẩy thêm củi mới vào giữa đồng lửa. “Xem ra mi hết giả bộ rồi. Tốt. Gặp người cứ ráng dối trá thì thật chán. Ủ, tụi ta cũng có cha mẹ, mặc dù không giống như loài người bọn mi.”

Đó là đầu tiên cô bé gọi tôi là Người, thay vì Andalite. Chắc là lúc đó vẻ mặt tôi lộ vẻ ngạc nhiên ghê lắm, thế nên Karen nói tiếp, vẻ hạ cố.

“Phải, ta nghĩ mi là Người. Bọn ta không biết cách sao chép lại công nghệ biến hình của bọn Andalite, nhưng bọn ta hiểu được vài phần. Bọn ta biết thuật biến hình Andalite có giới hạn hai tiếng đồng hồ và không thể biến thẳng từ lốt hình này sang lốt hình khác mà phải thông qua cơ thể chính. Đúng chóc mi là người Trái Đất rồi. Ta cho rằng hẳn mi chả muốn kể ta nghe làm sao mi có được công nghệ biến hình của bọn Andalite đâu nhỉ?”

Gương mặt trẻ nít của Karen cau lại. Chắc chắn, ngay khi có thể, tên Yeerk sống trong đầu cô bé sẽ sai khiến cô đem tội nộp thẳng cho Visser Ba.

Nếu có Marco và Rachel ở đây chắc chắn bọn nó sẽ bảo: không thể để con bé sống được, trừ phi chúng ta kiếm chỗ nhốt nó trong ba ngày để tên Yeerk trong đầu nó phải chết vì đói tia Kandrona. Tobias và Ax chắc cũng đồng ý thôi. Cả Jake cũng vậy, mặc dù điều đó sẽ gọi lại cho cậu ấy nhiều ký ức không vui...

Tất cả tụi nó đều đúng.

"Mi đang nghĩ cách tiêu diệt ta," Karen nói.

Tôi ngập ngừng một khắc. Rồi tôi nói, "Đúng."

Con bé tin là tôi nói thật. "Mi đã nghĩ về điều đó từ trước, khi ở cạnh con sông kia."

Tôi gật đầu. "Nhưng khi đó mi có vẻ khá tự tin. Mi cố gắng trêu tức ta. Lẽ ra ta phải biết mi có một khẩu tia Nghiệt. Mi muốn ta biến hình và tìm cách giết mi. Và trong khi ta đang biến hình, mi sẽ hạ gục ta."

Karen gật đầu. "Kế hoạch đúng là vậy."

"Nè Yeerk, sao lúc ở trong rừng mi không dùng khẩu tia Nguyệt kia để khử con gấu đuổi theo mình?" tôi hỏi cho có chuyện.

Karen cười rộ, có vẻ hơi bối rối. "À, lúc đó ta sợ chết khiếp đi còn biết gì nữa. Mà nè, mi đã thấy ta bắn con báo 'tuyệt chiêu' thế nào rồi đấy." Cô bé giơ đôi bàn tay ra. "Ta chỉ có đôi tay và cơ bắp eo uột của một con nhóc, còn khẩu tia Nguyệt vốn được thiết kế cho bọn Hork-Bajir. Ta gần như chẳng bóp cò nổi."

"Bây giờ mi cũng chẳng còn vũ khí nữa," tôi nói.

"Ừ."

"Ta có thể biến thành sói và thanh toán mi."

"Nhưng mi sẽ không làm vậy đâu."

"Sao lại không?" tôi hỏi.

Cô bé đung đỉnh lắc đầu. "Ta cóc biết tại sao."

"Ta cũng không biết," tôi nói.

Một lúc lâu, cả hai chúng tôi chẳng ai nói năng gì. "Thức uống thì vô kể," Karen vừa nói vừa hất hất đầu về phía cửa hang. Bên ngoài, mưa như trút. "Nhưng bọn ta sẽ bị đói mất thôi."

"Ta có thể bắt được một con thỏ hay thứ gì đó," tôi nói. "Nhưng điều đó có nghĩa là ta phải bỏ mi ở lại đây một mình."

"Con báo."

Tôi gật đầu. "Nó sẽ không trực tiếp tấn công sói. Nhưng nó thấy mi là một con vật nhỏ bé, bất lực và bị thương. Một con mồi hoàn hảo."

"Đúng, ta cho rằng nó sẽ nghĩ vậy."

Karen cay đắng nói. "Ta đâu muốn cái cơ thể này! Ta muốn cơ thể Người, nhưng không phải là cơ thể một đứa trẻ yếu ớt, ngây thơ. Người ta đã chỉ định nên ta đành chịu."

Tôi lưu ý từ "ngây thơ." Một từ quá xa lạ với một tên Yeerk.

"Vậy ra mi đầu độc cơ thể nào là do được phân công ư?"

Karen gật đầu. "Ừ. Đây là vật chủ thứ ba của ta. Đầu tiên, ta nhận được một người Gedd, theo đúng tôn ti trật tự của bọn ta. Sau đó là một vật chủ Hork-Bajir để thi hành những nhiệm vụ tế nhị, phần lớn là tham gia chiến đấu. Kế nữa, ta được điều xuống Trái Đất và được nhận một cơ thể Người... Nào, giờ tới lượt mi."

"Đến lượt làm gì?"

Karen khoát tay rồi hất hàm chỉ vào ngọn lửa. "Bọn ta bị kẹt ở đây. Đói meo. Chẳng có gì làm ngoài việc đấu láo. Ta đã kể cho mi nghe chuyện về ta rồi, giờ đến lượt mi kể chuyện của mi đi."

“Có thể mi bị chuyện ra để đưa đây.”

"Mi cũng có thể làm vậy. Loài người các ngươi không phải lúc nào cũng chân thật cả."

Tôi gật đầu. "Đúng vậy, ta cũng cho là thế."

“Vậy hãy kể ta nghe đi. Làm sao mi biết được thuật biến hình của người Andalite?”

Tôi nhún vai. “Một chiến binh Andalite vĩ đại tên Elfangor đã truyền cho ta...”

Gương mặt Karen tối sầm lại khi nghe tới cái tên ấy. “Elfangor,” con bé hỉ mũi.

“Mi đã nghe tiếng tăm ông ấy rồi hả?”

Karen gật đầu. “Hồi còn là Hork-Bajir, có lần ta làm vệ sĩ riêng cho Visser Ba. Visser ghét cay ghét đắng Elfangor. Hình như giữa cá nhân họ có mối thù sâu sắc lắm thì phải...”

“Ta đã có mặt khi Visser Ba sát hại ông ấy.”

"Sát hại? Không, đó không phải là sát hại. Bọn ta đang ở trong một cuộc chiến với bọn Andalite. Không có khái niệm sát hại trong chiến tranh."

"Đó là sát hại," tôi nói. "Thật ghê tởm! Một người vô phương tự vệ bị một kẻ nhẫn tâm hạ sát..."

Karen chồm lên trước, gương mặt con bé phản chiếu ánh lửa, đỏ bừng bừng. “Thì cũng giống việc mi cắn bay cổ họng vật chủ Hork-Bajir của anh trai ta chứ gì?”

Tôi cũng nhảy dựng lên. “Mi không thể so sánh hành vi của dân mi với việc tụi ta làm - không thể đánh đồng quân ăn cướp với nạn nhân. Dân mi đã gây chiến. Chính bọn mi xâm lăng hành tinh này chứ ai.”

Karen nhồm hẫng lên, gương mặt méo xẹo vì cái mắt cá đau. “Bọn ta cũng phải có quyền sống chứ!”

“Đó không phải là sống!” tôi cáu tiết hét ồm ồm. “Mà là bắt người khác làm nô lệ...”

“Ừ, bọn ta là vậy đấy,” con bé nhăm nhắng. “Bọn ta là đồ ký sinh, còn lũ Người bọn mi là đồ thú ăn thịt. Mỗi năm bọn bay giết bao nhiêu bò, gà, heo, cừu để sống hả? Mi tưởng đồ ăn thịt bọn mi cao quý hơn đồ tằm gỏi tụi ta sao? Ít ra thì vật chủ của tụi ta vẫn sống. Bọn ta không giết họ, không thái họ thành từng miếng rồi đem nướng trên lò lửa...”

“Tụi tui không phải là heo,” tôi cãi.

“Nhưng đối với tụi tao thì tụi bay cũng như lũ heo gà thôi.” Gương mặt Karen vặn vẹo đầy khinh bỉ.

Chúng tôi, hai kẻ kinh địch, thay phiên nhau thức canh chừng cửa hang. Kể cũng lỗ bịch thật. Nếu Karen - hay tên Yeerk trong đầu con bé - có cơ hội, nó sẽ ba chân bốn cẳng phóng ngay tới chỗ Visser Ba để giao nộp tôi.

Và tên Visser hắc ám đó sẽ tóm lấy tôi, điệu tôi đến vũng Yeerk giấu bên dưới trường học và khu thương xá. Rồi một gã Hork-Bajir sẽ kéo tôi ra cây cầu thép và ấn đầu tôi xuống vũng nước sền sệt màu xám chì.

Dầu tôi có giãy giụa, la hét điên cuồng đến đâu cũng chẳng ăn thua. Đầu tôi sẽ ngập trong vũng, và một con sên Yeerk sẽ uốn éo, lủi vào từng ngóc ngách trong tai tôi.

Cơn đau chắc sẽ kinh khủng lắm, nhưng sẽ chẳng thấm gì khi đem so với nỗi khiếp đảm khi tên Yeerk sẽ vặn vẹo, trườn bò quanh óc tôi, lặn hụp, chui nhủi trong từng kẽ hở, đường rãnh ở não tôi.

Rồi hắn sẽ mở tâm trí tôi ra như mở một quyển sách và thấy hết mọi bí mật của tôi. Nó sẽ biết tôi đã một lần dãi dầm hồi lên sáu. Rằng lúc đó tôi hoảng sợ đến độ đem vứt cả tấm chăn ra sọt rác. Rằng đêm nào tôi cũng sợ sệt kiểm tra tủ gầm coi có ai núp ở trong không. Hắn sẽ biết có lần tôi gian lận trong giờ kiểm tra toán, nhưng sau đó lại hối hận đến nỗi cố ý thi rớt trong kỳ kiểm tra kế. Hắn cũng sẽ biết là tôi mến Jake...

Tên Yeerk sẽ banh mắt tôi ra và kéo qua trái qua phải, sẽ quyết định tôi phải nhìn vào cái gì.

Hắn sẽ động đậy bàn tay và cánh tay tôi, bảo khi nào thì nâng lên, khi nào thì hạ xuống.

Hắn sẽ quyết định tôi phải ăn cái gì, ngủ lúc nào, khi nào thì tắm gội. Hắn sẽ thay đồ cho tôi. Hắn sẽ nói chuyện với mẹ tôi và hôn chúc ba tôi ngủ ngon.

Xa hơn, tôi thấy tên Yeerk trong óc mình sẽ làm hại các bạn tôi. Rachel, Marco, Tobias, Ax và Jake sẽ bị săn lùng, từng người một sẽ bị giết hay bị bắt làm nô lệ. Tôi sẽ đứng đó làm cố vấn cho tụi Yeerk, giúp chúng huỷ hoại bạn bè mình.

Tôi sẽ chẳng thể kháng cự.

Đó là thứ mà tên Yeerk trong đầu Karen dự định dành cho tôi: một sự sống mà như chết. Đó là thứ bọn Yeerk dành cho toàn thể thế giới. Chúng sẽ bắt những người có lợi cho chúng làm nô lệ, chúng sẽ phá huỷ tất cả mọi thứ và mọi loài.

Tôi cầm lên một cây củi còi lửa.

Karen đang ngủ say sưa.

Thật dễ quá mà...Tôi có sức mạnh. Tôi có thể huỷ hoại con bé trước khi nó huỷ hoại tôi.

Tôi cần phải ra tay thôi.

Nhưng...tôi biết mình không thể. Không phải bây giờ. Không phải tối nay, giữa cái lạnh cắt da cắt thịt như thế này. Mạng sống quý giá lắm. Cho dù đó là mạng sống của kẻ thù.

Nhưng còn mạng sống của bạn bè tôi? Mạng sống của họ không quý giá sao?...

Karen tỉnh dậy, ngáp dài và ngơ ngác nhìn quanh. "Giờ tới lượt ta gác hử?"

“Ừa,” tôi đáp. “Chúng ta còn ít củi lắm, cho nên đừng để lửa cháy to quá. Nếu em thấy có gì lạ thì la lên nha.”

Tôi kiểm chỗ khuất tầm nhìn của Karen và nằm dài xuống. Tôi ráng không ngủ, nhưng lại mau chóng thiếp đi.

Tôi lại mơ thấy cuộc hỗn chiến tranh giành tinh thể Pemalite...

ScreeEEEEET! ScreeEEEEET! ScreeEEEEET!

Hai mươi tên Mượn xác người đứng đợi, trang bị súng trường, súng săn và vũ khí tự động.

Đằng sau chúng là hai tá chiến binh Hork-Bajir.

Tụi tôi bị mắc bẫy. Tụi tôi đã đột nhập tòa nhà để thu hồi lại tinh thể Pemalite. Tinh thể sẽ giải phóng người Chee khỏi chương trình của họ. Chương trình đã ngăn cản họ gây hại cho một sinh vật sống.

Với tinh thể đó, tụi tôi có thể biến những người Chee hùng mạnh thành đồng minh chống Yeerk.

Erek-người Chee đứng bên ngoài toà nhà của công ty máy tính. Tôi có thể thấy ảnh qua lớp kính phẳng. Nếu chúng tôi tìm được cách nào đó đưa cho ảnh viên tinh thể, rất có thể ảnh giúp được tụi tôi. Và trong giấc mơ của tôi, cũng như đã xảy ra trong thực tế, mọi thứ nổ tung trong bạo lực. Bọn Hork-Bajir đang chồm, chém loạn xạ. Chúng tôi bị lấn lướt, phải lùi dần, lùi dần...

Rồi tiếng kính vỡ. Rồi Erek xuất hiện trong hình hài thật của mình: một người máy bằng kim loại màu xám trắng.

Những gì xảy ra tiếp theo, tôi đã cố quên. Tôi đã mục kích cuộc chiến đó. Cuộc chiến đã biến thành một cuộc tàn sát...

Tôi thét lên kinh hoàng và tỉnh dậy, trong đầu văng vẳng tiếng thốn thức cay đắng của Erek.

“Mi mớ trong khi ngủ,” Karen nói.

“Vậy hả?”

Con bé cười hì hì. “Mi la lên ‘Không! Không!’ Gặp ác mộng à?”

“Không, đó chỉ là những ký ức xấu thôi,” tôi sửa lại.

“Từ những tiếng la của mi, ta đoán đó là một trận huyết chiến,” con bé tiếp. “Ê nè, mi vẫn sống sót. Vậy mi thắng trong vụ đó phải không?”

“Chiến thắng không làm trận chiến bớt kinh khủng đi.”

Con bé tặc lưỡi coi thường. “Xí, đừng có lừa phỉnh. Ta biết thừa loài người bọn mi mà. Ta biết bọn mi cũng khoái chinh phục không kém gì Yeerk.”

“Không phải tất cả chúng tôi.”

“Phải rồi, mi có đạo đức, có lương tâm. Mi cảm thấy bứt rứt khi giết hại kẻ thù chứ gì?”

Karen dài giọng châm biếm.

“Ừ, tôi thấy muốn bệnh. Đa số con người đều cảm thấy như tôi.”

“Láo,” Karen vừa nói vừa ngáp. “Thêm một kẻ nói láo nữa.”

“Karen nè.”

“Gì cơ?”

“Nếu vậy thì việc gì chị để cho em sống?” tôi nói mà không nhìn vào Karen.

Con bé nhìn tôi chăm chú, đôi mắt xanh dao động, có vẻ nghi hoặc, rồi nó nhắm mắt lại, không trả lời.

CHƯƠNG 13

Mưa dầm dề suốt đêm, mãi tới bốn năm giờ sáng mới tạnh. Vậy mà khi chúng tôi bước ra ngoài hang thì mặt trời buổi sáng đã rực rỡ, bầu trời xanh trong vắt. Nước từ lá cây và những quả thông vẫn rỏ xuống. Mặt đất xộp xộp. Những tảng đá lóng lánh.

Karen dẫn lên trước tôi. Cô bé khập khiễng lết tới nơi khẩu tia Nguyệt rơi xuống. Nó quỳ hẳn trên hai đầu gối, đôi tay hối hả mò quanh các bụi rậm.

“Mi đã lấy nó đi rồi! Mi đã ra đây trong khi ta ngủ và lấy nó.”

Tôi lắc đầu. “Suốt đêm mưa như trút nước mà. Chúng ta ở trên triền dốc, có thể nó đã lăn xuống chân đồi. Mà không chừng con báo đã cuồn mất cũng nên.”

Dĩ nhiên câu cuối cùng là câu nói đùa. Nhưng Karen lại nhảy đơng đơng vào tôi, mặt mày quạu quọ. “Mi coi chuyện đó là buồn cười lắm hả?”

Tôi nhún vai. “Dù sao thì mi cũng đâu dùng nó để bắn ta,” tôi bảo. “Vậy thì mi cũng đâu cần đến nó làm gì nữa.”

“Đó không phải là vấn đề,” con bé cau có. “Tụi ta được phân phát vũ khí. Nếu để mất thì hình phạt sẽ... khủng khiếp lắm. Lẽ ra ta không nên mang nó theo. Ta đang làm một việc bị cấm. Như vậy hình phạt sẽ gấp đôi.”

Trông con bé già khụ hẳn đi. Nó đau đáu dòm vào chỗ khẩu tia Nguyệt rơi xuống. Nước mưa đã ngấm sũng khu vực này. Mặt đất bị cắt khúc thành những khe, rãnh dọc ngang.

“Chắc nó rơi xuống sông rồi,” tôi nói tỉnh bơ. Với cái mắt cá sung vù thế kia, còn lâu Karen mới bò xuống được tới đó.

Karen có vẻ hoang mang. “Ta không thể trở về mà không có nó,” con bé rên rỉ. “Ta sẽ phải đổi mặt với Phó-Visser Mười Chín.”

“Sếp của mi hả?”

“Ừ. Đó là chỉ huy của ta. Ta nghĩ mi chẳng giúp ta tìm súng đâu.”

Tôi lắc đầu. “Vô phương.”

Karen cười. “Ờ, mà có lẽ họ sẽ nương tay nếu như ta bắt mi về.”

“Có thể họ sẽ bắt ta làm vật chủ cho mi,” tôi nói.

“Thôi, xin cảm ơn. Ta chẳng muốn nhận một con nhỏ loài người khác làm vật chủ đâu. Nó yếu xìu hà. Lại quá nhạy cảm. Đầu óc chứa đựng toàn những...” Con bé bỏ lửng câu nói. Nó loay hoay lựa thế cầm nặng và quả quyết bước đi, mặc kệ cái chân đau.

Quá nhạy cảm ư? Đầu óc ngập tràn những... những gì nhỉ?

Phải chăng tên Yeerk trong đầu Karen đang bị quấy rầy bởi những ý nghĩ của Karen? Bởi những cảm xúc của con bé?

Tôi cảm thấy như có kiến bò sau gáy. Làm thế nào để tiếp cận được tên Yeerk trong đầu cô bé đây? Liệu hẳn có cái tà quy chính? Liệu hẳn có thấy điều hẳn làm là sai trái?

Tôi hít mạnh một hơi rồi bám theo tên Mượn xác Karen đang đi cà nhắc. Bằng cách nào đây? Bằng cách nào để tiếp cận tên Yeerk trong đầu con bé đây?

“Này,” tôi xởi lởi. “Coi bộ chúng ta sẽ phải đi bộ dài dài đây. Nếu đi đúng hướng thì chúng ta phải đi suốt cả ngày. Còn nếu đi sai thì phải hơn đấy.”

“Ta đói,” cô bé lầu bầu.

“Em nghĩ sao về nấm?”

“Cái gì?”

“Nấm. Coi, chỗ khúc cây gãy đằng kia kìa. Em phải cẩn thận đấy vì có nhiều loại nấm độc. Nhưng theo như chị biết thì hầu hết nấm dại đều ăn được.”

“Em không ăn nấm sống. Tởm lắm.” Karen đã trở lại vẻ ngúng nguẩy của một bé gái nhỏ. Lại thật, nó vừa là một con nhóc vừa là một tên Yeerk trưởng thành.

“Hừ, chúng ta sẽ kiếm một ít nấm. Rồi em sẽ nghĩ lại thôi.”

Tôi cẩn thận chọn vài cây nấm trong số nấm mới mọc la liệt sau cơn mưa. Tôi thoải mái ngồi xồm xuống. “Này, Karen, hay tên Yeerk gì gì đó, kể cho ta nghe về cuộc đời mi đi. Hình như mi không ưa sếp của mi lắm thì phải.”

“Lại trò gì nữa đây, con Người?” Con bé cười khẩy. “Mi cứu ta, dẫn đường cho ta, giờ lại cho ta ăn. Mi muốn chúng tỏ điều gì đây?”

Tôi nhổ lên hai cây nấm to bằng nắm tay và nhét vào túi quần. “Nó làm mi chán hả?” tôi hỏi.

“Cái gì chán?”

“Khi nạn nhân của mi không ghét mi?”

Đột nhiên con bé cười khùng khục. Nó lầm rầm cái gì đó một hồi rồi im luôn.

Tôi đứng lên, trao cho nó cây nấm. “Này. Mi muốn ăn luôn bây giờ hay để dành sau cũng được. Có thể chúng ta sẽ tìm được vài củ hành thơm ngon hay một ít hoa ăn được. Khi đó chúng ta sẽ có một món xà lách tuyệt vời.”

“Mi tưởng mi hiểu ta ư? Còn khuya ná. Chẳng có gì khiến ta chán cả,” Karen nói giọng khàn khàn.

"Biến một đứa trẻ thành nô lệ không làm mi khó chịu sao?"

"Chế độ nô lệ là một khái niệm do con người đặt ra mà."

“Thôi được. Quên chuyện đó đi. Vậy còn điều này: mi có cảm thấy khó chịu mỗi khi mi nghe thấy Karen - Karen thật - đang gào thét trong đầu không? Mi có thấy khó chịu mỗi khi mi ngồi cạnh mẹ con bé và Karen rất muốn nói với mẹ nó, chỉ một câu rằng nó yêu bà ấy không? Chỉ để nói rằng, ‘Con yêu mẹ lắm, mẹ à,’ ấy thế mà con bé cũng không thể nói vậy được? Điều đó có làm mi khó chịu không?”

Karen giật nảy mình như thể tôi vả con bé. "Mi không biết mi đang nói gì đâu!" Con bé khóc.

"Ồ, ta không biết thật sao?" tôi nói. “Thế này vậy: Hãy để ta nói chuyện với Karen thật đi.”

"Vớ vẩn, vật chủ người này chẳng có gì bí mật gì cả," con bé nói. "Ta biết nó nghĩ gì."

"Và cảm thấy gì," tôi nói thêm.

"Và cảm thấy gì luôn!" Karen nói giọng ngang ngạnh. “Vật chủ loài người này ghét ta, ghét cay ghét đắng nữa,” Tên Yeerk hực hặc. “Nó muốn ta chết quách đi. Nó ngồi đó, phía sau tâm trí ta và tưởng tượng ra ta bị tra tấn, chết dần chết mòn, đòi được chết! Đấy nó cảm thấy thế đấy. Ghét, ghét và ghét. Mi hài lòng chưa, hả con người?”

Mọi cây cối dường như dội âm theo tiếng thét của con bé. Chim chóc lảng lảng bay mất.

Tôi lắc đầu. "Để ta nói chuyện với con bé. Để ta hỏi nó xem nó có ghét mi không."

"Câm miệng."

Tôi mỉm cười. "Luôn có hai chiều, phải không? Mi có thể cảm nhận được cảm xúc của con bé, cũng như con bé cảm nhận được cảm xúc của mi. Phải không nào? Con bé biết điều gì đang diễn ra trong tâm trí mi. Vậy con bé thật sự nghĩ gì về mi? Không phải là căm ghét đâu."

"Im đi". Karen lại lầm bầm. Con bé lại cất bước, mỗi bước mỗi rúm người lại vì đau.

"Đó là lòng thương hại, phải không? Cô bé thấy tội nghiệp cho mi."

Karen đi thêm vài bước. Không ngoái đầu lại, con bé nói, giọng lạnh như băng. "Để xem mi thấy tiếc thế nào sau khi ta nộp mi cho Visser Ba, Cassie. Để xem mi kiểm soát nỗi căm ghét tốt như thế nào khi mi chẳng là gì ngoài một con rối vô vọng."

CHƯƠNG 14

Với cái mắt cá sừng vù của Karen, chúng tôi chẳng đi được bao lâu. Nhưng nhờ vậy mà tôi được rảnh rang trông chừng xung quanh.

“Nhìn kia! Nai!” tôi hít hà, đoạn ngồi thụp xuống. Karen thượng lên trên một khúc gỗ, sung sướng được nghỉ một lát.

“Đó là hai mẹ con nhà nai,” tôi xuýt xoa. “Coi nai mẹ dòm dáo dác đầy cảnh giác kia. Nó đã đánh hơi thấy chúng ta rồi.”

“Bambi.” Karen nói hụt hơi.

“Ừ,” tôi nói. “Ta thích bộ phim ấy lắm.”

“Con nhóc...vật chủ của ta đây...cũng rất khoái bộ phim đó. Loài người chúng bay hay tưởng tượng ra những thứ lãng mạn nhỉ. Nó là một con thú thôi mà. Có gì đâu...”

Tôi nhún vai. "Nói thực với mi nha, gần đây ta cũng cảm thấy như vậy."

Tôi bỏ tọt một cây nắm vào miệng rồi đứng lên. Hai mẹ con nhà nai chạy vụt đi, hai cái đuôi thoáng tung tẩy.

"Ta nghĩ mi quan tâm đến động vật cơ mà."

"Ta đã từng quan tâm. Ý ta là, ta quan tâm. Chỉ là gần đây... ta cũng không biết nữa. Gần đây có vài thứ làm ta lẫn lộn. Những vấn đề bình thường như trường học hay gia đình hoặc thậm chí là những con vật ta đã chăm sóc, tất cả đã bắt đầu có vẻ nhàm chán hay gì đó."

Karen gật đầu. "Đương nhiên rồi."

"Ý mi ‘đương nhiên rồi’ là sao?"

"Ý ta là, nhìn vào những việc mi làm, mi là ai, những gì mi trải qua. Mi chiến đấu. Mi giết. Mi có quyền năng và mi sử dụng nó. Đương nhiên là điều đó thú vị hơn cuộc sống bình thường cũ rích của mi."

Tôi lắc đầu và nhai tóp tép mấy cây nắm đã hái. "Không phải vậy. Ý ta là... ta không biết là gì nữa."

Karen cười khanh khách. "Trước khi biết biến hình, mi chỉ là một con bé bình thường thôi, phải không?"

"Hầu như là vậy," tôi nói.

"Bây giờ mỗi khi mi biến hình, hay mỗi khi mi chiến đấu, mi cảm thấy sao mà sống động đến thế! Sao mà đầy sức sống đến thế! Cuộc sống bình thường giờ đây có vẻ quá nhàm chán."

"Đối với mi, chiến đấu là như vậy sao?" tôi hỏi. "Không phải với ta. Ta ghét chuyện đánh đấm. Ghét thấu xương luôn. Ta rối trí quá rồi. Làm sao ta có thể đi lòng vòng và làm những việc ta đang làm mà vẫn tin rằng cuộc sống là thiêng liêng? Rằng mọi cuộc sống đều rất đáng quý? Dù đôi khi ta biến hình thành các loài thú ăn thịt, nhưng có khi ta lại là con mồi. Ta không biết... rối trí quá."

Trong một thoáng, Karen chẳng nói gì. Hồi sau, ra bộ chẳng có gì quan trọng, con bé bảo. "Bọn ta cũng có vài người giống như mi."

"Giống ta?"

"Ừ. Có những người Yeerk cho rằng: bắt ép những vật chủ không tự nguyện là sai trái..."

Tôi kinh ngạc đến mức dừng phắt lại: "Cái gì? Có những người Yeerk phản đối chuyện xằng bậy này sao?"

"Đừng có ngạc nhiên dữ thế. Yeerk hay Người đều như nhau cả thôi." Khuôn mặt Karen lộ vẻ cay cú. "Thấy chưa? Mi cứ tin sự tuyên truyền của bọn Andalite về chúng ta. Bọn Andalite cho

rằng bọn ta chỉ là đồ sên nhót nhầy, quý quái. Chúng nghĩ bọn ta chỉ là loài sống tầm gỏi, không xứng đáng được sống cho ra hồn hay được bay tung tăng khắp dải thiên hà.”

“Nhưng chính người Andalite đã chỉ dạy Yeerk cách đóng phi thuyền không gian mà,” tôi nhắc nhở. “Tên ông ta là Seerow, đúng không? Người Andalite đó đã giúp đỡ những người Yeerk mà?”

Giờ đến lượt Karen ngạc nhiên. “Mi biết nhiều quá đó.” Mắt nó híp lại. “Vậy là bọn mi không phải chỉ gồm toàn những con người. Chắc chắn trong đám bọn mi có ít nhất một tên Andalite.”

“Nếu không có ông hoàng Seerow ấy thì bọn mi vẫn còn bị kẹt cứng trên hành tinh Yeerk.”

“Đúng. Nếu không có Seerow thì bọn ta quả là vậy thật. Ông ta là một người Andalite tốt bụng.”

Tôi mỉm cười. “Vậy là ít nhất cũng có một người Andalite tốt bụng.”

“Và rất nhiều Yeerk tốt bụng,” con bé nói.

“Có lẽ vậy.”

Hai chúng tôi lặng lẽ bước. Rừng cây lùi dần, chúng tôi đã đi vào một đồng cỏ nhỏ.

Thật ngoạn mục! Hoa lá bừng nở sau cơn mưa, hớn hở đón những tia nắng mặt trời. Từ những cánh hoa vàng óng ả đến các cánh hoa sắc trắng xanh, tất cả đều ướt đẫm sương mai.

“Mi có biết cuộc sống của bọn ta ở vùng Yeerk như thế nào không?” Karen đột ngột phá vỡ sự im lặng.

“Không.”

“Bọn ta sinh ra cùng lúc với hàng trăm anh chị em khác. Yeerk không nở ra từ trứng hay theo kiểu của các loài có vú. Ba thân thể Yeerk kết hợp với nhau, nhập lại làm một. Chính thế! Rồi cơ thể đó tự phân ra thành những mảnh nhỏ - bọn ta gọi là *ấu trùng*. Sau đó, mỗi ấu trùng sẽ phát triển thành một Yeerk. Thỉnh thoảng, bọn ta cũng có anh em sinh đôi: hai Yeerk cùng chung một ấu trùng. Dĩ nhiên, Yeerk-cha-mẹ sẽ chết...”

Karen ngưng lại, nhìn tôi vẻ thăm dò. “Mi không sợ sao? Mi không ngạc nhiên sao?”

Thực ra là tôi có. “Ta đã nghiên cứu nhiều loài vật khác nhau, vì vậy ta cho là khó có có điều gì làm ta ngạc nhiên được.”

Karen nhìn trở lại đồng cỏ. “Trong trạng thái tự nhiên, Yeerk có cảm giác về mùi rất tinh tế. Cả xúc giác cũng rất tốt. Bọn ta liên lạc với nhau bằng cách dùng sóng siêu thanh. Tuy có thể nghe được, nhưng bọn ta không thấy đường - bọn ta mù cho đến khi chui vào vật chủ. Trải qua một thiên niên kỷ, Yeerk đã tiến hoá tới nhiều vật chủ bậc cao hơn. Cuối cùng - người Gedd trở thành vật chủ cơ bản của bọn ta - một đám những sinh vật cục mịch, vụng về, nhưng chúng có mắt. Chao ôi! Được nhìn ngó mọi vật mới tuyệt diệu làm sao!

Thình lình Karen cúi xuống và giật một con sâu bướm ra khỏi chiếc lá. “Hãy nhìn sinh vật này đi, con người. Bọn ta khi không có vật chủ là như vậy đấy. Yếu đuối, mù loà, vô phương tự vệ.”

Con bé quay ra chỉ vào đồng cỏ. “Mi có thấy những bông hoa kia không? Cả ánh mặt trời và

những đàn chim đang bay lượn nữa? Mi ghét ta vì ta cũng muốn thấy những thứ đó sao? Mi đâu có phải trải qua cuộc sống lẫn lộn vô vọng trong một vùng lầy đen kịt! Loài người bọn mi vốn quen sống trong một thế giới cực kỳ tươi đẹp cơ mà..."

Karen nhẹ nhàng đặt con sâu bướm trở lại chiếc lá.

"Phần lớn loài người bọn mi đều không nhận ra mình đang sở hữu cái gì. Bọn mi có một hành tinh đẹp nhất trong dải thiên hà. Chẳng nơi nào sống động hơn Trái Đất đâu. Chẳng nơi nào lại có nhiều cây cối, hoa lá, và nhiều loại thú vật kỳ lạ đến thế đâu. Bọn mi sống trong cung điện, trên thiên đường, mi ghét ta vì ta cũng muốn sống ở đó ư?"

"Ta không ghét mi." Tôi đáp nhỏ.

Con bé lờ tôi đi. Giờ, con bé đang nói một mình. "Chúng ta làm gì có lựa chọn nào? Trở về vùng Yeerk ư? Hay trở về quê nhà, với tàu Mái Vòm của người Andalite bay quần quanh trên quỹ đạo, chờ xem có một người nào đó trong bọn ta cố gắng từ vùng chồi lên thì thổi bay đi ư? Hay bỏ vũ trụ lại cho cái đám Andalite có sức mạnh vô song và những loài mà tình cờ chúng thích ư?"

Karen ném cho tôi một cái nhìn trống rỗng khó chịu. "Không ít người trong bọn ta mong muốn có thể có một cách khác. Đó là một lựa chọn nào đó nằm ở giữa việc là những con sên nằm dưới móng guốc bọn Andalite, với việc trở thành ... trở thành..."

"Chủ nô?" Tôi gợi ý.

Tôi chờ đợi con bé hét vào mặt tôi. Thay vào đó con bé đưa mặt đến sát mặt tôi. Karen nhìn tôi héo hắt rồi đột ngột cặp mắt xanh của nó mở lớn, dòm tôi trừng trừng, dữ dội đến nỗi tôi như trông thấy được cả tên Yeerk trong đó. Nó hạ thấp giọng xuống. "Mi sẽ làm gì, hả Cassie? Mi sẽ làm gì nếu như mi là một kẻ trong bọn ta? Mi có cam chịu sống đời một con sên mù tịt, yếu ớt không?"

Tôi chẳng trả lời mà nhìn đi chỗ khác.

Một cái nhìn ngẫu nhiên.

Một vệt đen vàng nâu vút qua!

"Aaaaahhhh!" tôi rú lên.

Con báo nhảy hai bước nhẹ bằng, êm ru. Bước thứ ba, nó xoè móng vuốt kinh hồn nhắm vào ngay cổ họng Karen.

CHƯƠNG 15

Con báo vọt tới, lẹ như chớp.

Karen chẳng kịp phản ứng. Cả tôi cũng không nốt. Nhưng, một cục xám lơ mờ lao sập từ trên

trời xuống, đâm sầm vào vệt đen vàng nâu. Một vết móng vuốt hằn quanh mắt con báo, máu tươi trào ra.

“Rrrooowwrr!” con báo rống lên, xô Karen ngã ngửa. Tôi xông đại vào con báo.

Rầm! Vuốt chân sau của nó đập tôi một cái như búa tạ đóng. Tôi đổ uỳnh xuống.

“Aaaahhhh! Cứu! Cứu!” Karen la thất thanh.

Con ó biển vút lên khoảng một thước rồi lại lao xuống, thực hiện một đợt oanh kích thứ hai. Nó cào thẳng vào mặt con báo, nhưng lần này con báo tấp lại.

Con ó biển rớt đánh oạch. Nó nằm giãy đành đạch trên nền đất.

Tôi đã bắt đầu biến hình, nhưng quá trễ: con báo đã giương móng vuốt ra. Karen nằm tênh hênh trên đất, la hét um trời, tay chân quơ quào điên đại vào mặt nó.

Con báo nhai căng chân cô bé, quai hàm nó ngoạm sát những thanh nẹp. Karen rú lên đau đớn.

Con báo dòm xung quanh, lạnh lùng quan sát tình hình. Nó đã ngửi thấy mùi con sói hung tợn và nguy hiểm phát ra từ phía tôi. Thấy rằng đây chẳng phải là nơi yên tĩnh để nhắm nháp con mồi, nó bèn kéo Karen đi. Nó ngoạm vào những thanh nẹp bó quanh mắt cá chân cô bé và kéo giật lùi, cán bừa lên đất cát, lá cây và trái thông.

“Cứu ta! Cứu ta với Cassie! Ta thề sẽ để cho mi đi. Cứu! Cứu với!” Tên Mượn xác Karen lại hét lên kinh hoàng.

Tôi lụm chà lụm chum trong lốt nửa người nửa sói bám theo sau Karen.

“Cứu tôi! Cứu! Aaaahrghhh!”

Tôi giương mắt ngó con ó biển-Marco đang ráng quạt cánh nhòe dấy và bắt đầu hoàn hình. Marco không sao, nhưng Karen thì chẳng tốt phước được vậy. Ngay khi thấy an toàn, con báo liền há miệng chuẩn bị cắn một phát tuyệt mệnh: có thể ngay cổ họng Karen, hoặc ngay đằng sau gáy, hay vào thẳng đầu cô bé.

Tôi đã là một con sói hoàn chỉnh. Ý nghĩ phải một-chọi-một với con báo chột khiến tôi run sợ. Lần trước tôi đã dọa cho nó bỏ đi khỏi con mồi-Karen, nhưng lần này có lẽ nó sẽ cương quyết bảo vệ “chiến lợi phẩm” của mình.

Tôi chồm lên, cố rít rống một cách hung hăng nhất.

Con báo quay lại, căng chân Karen vắn vẹo trong miệng nó.

Nó và con sói-tôi nặng ngang ngửa nhau, cùng xấp xỉ một tạ, cả hai đều có những quai hàm mạnh bạo, và đều nhanh nhẹn. Quanh cổ tôi có một lớp lông dày, nhưng răng báo khá dài, ngoài ra, nó còn có bốn bàn chân lợi hại, đầy móng vuốt nhọn hoắt.

Tôi chột cảm thấy chồn chợn. Đánh tay đôi trong trận tử chiến này, tôi thua là cái chắc.

Chúng tôi ngông nghênh dòm nhau. Khoảng cách giữa tôi và con báo là ba mét.

Karen nhòai người nằm nghiêng, run cầm cập vì sợ, gương mặt rúm ró vì đau.

“Cứu em với,” cô bé rên thảm thương. “Đừng để nó ăn thịt em.”

Tôi giật nảy mình. Đó là tiếng kêu cứu của cô bé Karen thật sự, không phải của tên Yeerk.

Ít ra nếu tôi nhào vào thì con báo sẽ bỏ cô bé mà quay sang đánh nhau với tôi.

Tôi tiến lên vài bước, con báo há miệng, nhả chân Karen ra. Hàm răng nó nhe hết cỡ, phát ra những tiếng gầm gừ lạnh gáy.

“Hhhheeeerroowwr!” Nó rống lên dọa dẫm, nhưng vẫn chưa chịu nhúc nhích. Lỗ mũi nó đã ngửi thấy mùi máu của con mồi, đừng hòng nó đi khỏi mà không quần nhau một trận ra trò.

Karen vừa chậm chậm bò đi, vừa khóc thút thít.

Con báo dòm tôi. Các giác quan hoạt động hết công suất của nó khiến cho bầu không khí như chìm trong dòng điện trường. Nó tiếp tục dòm tôi, chờ đợi, sẵn sàng nghênh chiến.

<Marco, nếu bồ nghe được thì lại giúp mình với,> tôi truyền ý nghĩ rồi phóng tới.

Con báo cũng ào vô như cơn lốc xoáy. Tôi cứ nghĩ sói nhanh nhẹn, nhưng không phải lần này. Tôi đã bị con báo tấp đến sáu bảy chỗ trong khi móng vuốt tôi toàn là chộp vào không khí thôi.

Xoẹt! Xoẹt! Xoẹt!

Tôi lãnh trọn mấy cú tấp của nó. Máu chảy, người tôi tê đi. Tôi lùi lại.

Giờ thì con báo đã biết nó có thể “chơi” được tôi rồi.

“Hhheeeerroowwr!” con báo gầm gừ, tiếng gầm có pha lẫn vẻ đắc thắng. Những cái răng dài hơn một tấc của nó phô cả ra.

Tôi có hai lựa chọn. Một là quay đầu bỏ chạy, con báo sẽ để tôi đi. Hai là ở lại và tiếp tục “chơi.”

Trước đây, tôi đã từng đánh nhau với bọn Hork-Bajir. Nhưng chưa bao giờ tôi thấy sợ bất cứ loài động vật nào như lần này cả.

Báo là một loài vật không chỉ nhanh nhẹn, mà còn tuyệt đối chính xác và vô cùng uyển chuyển. Nó nhanh phát khiếp, trong khi nhìn thì cứ tưởng nó lờ đờ. Nó tựa như một con vật siêu nhiên, tồn tại vượt quá cảm nhận của tôi về thời gian.

Tôi là một con vật lóng ngóng, kèn càng, làm từ gậy và đinh. Còn con báo làm từ thủy ngân - nó là kim loại trong suốt.

Tôi điên rồi chắc? Tôi sẽ chết để cứu một tên Yeerk có thể sẽ huỷ diệt mình sao? Thật không hiểu nổi! Thật lố bịch! Không tên ngốc nào lại suy nghĩ như vậy.

Không, không phải cứu tên Yeerk, một giọng nói trong đầu tôi phân bua, mà là cứu Karen, một bé gái đang sợ chết khiếp.

Nhắm nhí! Chẳng có Karen nào hết. Karen tiêu rồi. Karen chỉ là con rối trong tay tên Yeerk kia thôi.

Cassie, đừng liều lĩnh cứu kẻ thù. Chạy đi, Cassie. Tôi thúc giục mình. Con báo sẽ nhanh chóng giải quyết rất ráo. Chỉ một cú ngoạm là rồi đời Karen lẫn tên Yeerk. Chỉ một cú thôi là mọi nguy hiểm sẽ tan biến, mọi bí mật của hội Animorphs sẽ được bảo toàn.

Hy sinh vì một tên Yeerk ư?

Không, chạy đi!

Nghĩ là vậy, nhưng tôi vẫn cứ đứng chết trân, toàn thân tê cứng còn đầu óc thì rối loạn, chẳng còn khả năng quyết định nữa.

Bỗng, tôi thấy ánh mắt hiểm độc của con báo chếch lên đằng sau tôi.

Tôi khịt khịt mũi ngửi không khí và tôi biết chuyện gì đã diễn ra.

<Biến đi, đồ mèo con,> Marco hét. <Mày có thể đánh bại sói, mày có thể đánh bại khi đột. Nhưng mày đừng hòng chơi lại hai tụi tao một lúc.>

Vệt sáng trong mắt con báo liền tối sầm lại. Tình thế đã thay đổi: thể thượng phong của nó đã không còn.

Con báo quay đi và nhẩn nha bước khỏi vùng chiến địa. Được một quãng, nó dừng lại bên một cây cao và ngoái nhìn lại. Đôi mắt vàng của nó dòm tôi trừng trừng như muốn bảo: *Lần tới, con mồi bé nhỏ kia sẽ không thoát nổi tay ta đâu.*

CHƯƠNG 16

<**B**ồ thấy vụ giải cứu vào phút cuối thế nào, Cassie. Tui là lính thiết giáp, là lực lượng phản ứng nhanh mà.> Marco oang oang. <Hãy, bây giờ chỉ còn phải kiếm cách giải thích sao cho trôi với cô bé con kia vì sao con khi đột và con sói lại hợp tác với nhau nhuần nhuyễn đến thế...>

"Cô bé con" đang ôm rịt mắt cá chân, rên lên vì đau đớn. Tôi bắt đầu hoàn hình.

<Í! Í! Bồ làm gì vậy, Cassie? Sao bồ lại hoàn hình ngay trước mặt con bé?>

<Mình cần phải vậy, cô bé cần giúp đỡ.>

<Thì chạy ra bụi rậm đằng kia mà hoàn hình rồi quay lại sau cũng được mà. Bé con này còn nhỏ xíu hà. Bồ chỉ cần bịa chút chuyện là nó tin sái cổ chứ gì. Hồng chừng nó sợ con báo đến nổi chẳng kịp nhìn xem tụi mình vừa mới làm gì nữa đó...>

Tôi vẫn cứ tiếp tục hoàn hình. <Marco, cô bé biết hết cả rồi.>

<Bồ nói 'biết rồi' là sao?> Marco hấp tấp hỏi, giọng điệu bông lơn của cậu ta biến sạch. Tôi mấp máy cái miệng đã thành hình hoàn chỉnh. "Thì mình nói là cô bé đã biết."

<Bồ hay quá ha, Cassie!> Marco thở dài thườn thượt. <Nè, nó chỉ là một nhóc tì. Ai thêm tin

một con nhỏ chạy ngược chạy xuôi la toáng lên rằng mình đã trông thấy một cô gái biến thành sói chứ!>

Tôi quỳ xuống cạnh Karen và tháo thanh nẹp ra.

"Nghe ta nói đây," tôi thì thầm chỉ cho mình Karen nghe. "Đừng cho cậu ta biết mi là ai, nếu mi muốn sống."

Nhưng Marco đâu có ngốc. Cậu ta nhận thấy ngay tôi đang nói điều gì đó có vẻ bí mật. Còn Karen thì đang đau đớn đến độ tôi không nghĩ là nó hiểu.

<Cassie, cho mình biết chuyện gì xảy ra đi. Tự nhiên bỗng biến mất làm ba mẹ bỗng lo đến mất cả trí. Tất cả bọn mình nháo nhào đi kiếm bỗng, vậy mà bây giờ bỗng ngồi đây to nhỏ với một cô bé.> Marco lắc nhai.

Tôi đã trở lại hình người nên không thể trả lời Marco bằng ý nghĩ. Nhờ vậy, tôi có chút thời gian suy nghĩ xem mình nên nói gì với cậu ta.

<Thôi vậy. Mình bái bai bỗng một tích tắc rồi sẽ trở lại ngay trong hình hài quyến rũ của mình.> Marco nói và ì ạch lướt đi, một con khỉ đột với cái vai ụ ụ y như chiếc xe tải Mack.

"Chút xíu nữa cậu ta sẽ trở lại liền," tôi nói nhỏ với Karen khi xé một miếng vải từ bộ đồ biến hình ra lau vết thương cho nó.

"Nếu cậu ta biết em là ai thì... thì cậu ta không nhẹ nhàng như chị đâu."

Karen nhăn mặt vì đau, nhưng tên Yeerk trong đầu cô bé vẫn vênh váo. "Một con khỉ à. Nó sẽ làm gì tao?"

"Khờ quá," tôi gắt. "Con khỉ đó có thể búng bật một gốc cây và lấy thân mi chơi bóng chày đó."

"Thật đáng tiếc," con bé lẩm bẩm. "Vật chủ của tao biết về những sinh vật Trái Đất như thế nào thì tao biết làm vậy. Con nhỏ này nghĩ hẳn ta giống chàng George tò mò."

"Đúng đấy. Tò mò và sắc sảo lắm, lại chẳng ưa gì Yeerk đâu. Cậu ấy có thể biến hình rồi nhét mi vào hang chuột chũi gần nhất. Vậy, hãy nghe ta đi."

"Sao mi lại bảo vệ ta khỏi hẳn? Mi cũng không chắc là sẽ cứu được ta khỏi miệng con báo, phải không?" Karen gặng hỏi.

Tôi chẳng trả lời mà chỉ tập trung lau sạch vết thương cho cô bé. Những vết cắn của con báo không sâu lắm vì đã có thanh nẹp chặn lại bớt. Nhưng chắc chắn chúng sẽ bị nhiễm trùng. Có nhiều cục máu bầm ẩn bên dưới không thấy được.

"Nó sao vậy?" Cô bé quan tâm hỏi.

"Chị không biết. Có nguy cơ nhiễm trùng. Có thể thành hoại thư."

"Hoại thư là gì?"

"Tức là thịt bị thối rữa." Tôi nghiêm giọng. "Như vậy có thể phải cưa bàn chân đi nếu để quá lâu. Không chừng phải cưa cả cẳng chân."

Thật ngạc nhiên quá chừng, Karen bật cười khoái trá. "Thế càng hay. Ta không những phải cư ngụ trong một thân xác bé nhỏ mà còn què quặt nữa."

"Cô bé thật sự đã què quặt, phế thải rồi," tôi bực tức nói. "Mi nghĩ mi đã làm gì cô bé? Chẳng phải cô bé đã mất cả hai chân hai tay, đôi mắt và tiếng nói rồi sao?"

Karen nhìn tôi bằng đôi mắt xanh sừng sốt. "Mi ghét ta đến thế sao không giết quách ta đi cho rồi?"

"Bởi vì ta không thể giết mi mà không giết luôn cả bé gái," tôi đáp.

Tên Mượn xác-Karen lắc đầu nguầy nguậy. "Không, không phải chỉ có thế." Đột nhiên nó phá ra cười ha hả. "Ha ha ha! Dễ sợ làm sao! Ta nghĩ ra rồi! Mi đang cố thuyết phục ta, đang cố dụ khị ta chống lại phe ta."

"Ta đang cố gắng cứu giúp mi," tôi thì thào.

Karen vênh mặt lên, "Mi muốn lương tâm được yên ổn chứ gì? Mi muốn tìm cách ngăn chặn ta mà không phải vấy bẩn bàn tay chứ gì. Mi muốn chiêu hàng ta... mà không cần giết chóc. Nghe ngọt ngào quá ha..."

<Ta đồng ý.>

Tôi quay qua và thấy con ó biển Marco đang đậu vắt vẻo trên một cành cây phía trên chúng tôi khoảng sáu mét.

Giống như bao loài chim săn mồi khác, ó biển có một thị lực đáng nể và một thính giác tuyệt vời.

<Ta hoàn toàn đồng ý,> Marco lặp lại, giọng truyền ý nghĩ của cậu ta run lên vì phần nộ. <Chẳng thể có hòa bình với loài tầm gởi này đâu, Cassie. Bỏ đừng mất công cải hóa nó làm gì, cứ đem chôn nó là xong chuyện.>

CHƯƠNG 17

"**H**ết chối nhá!" Karen la lên, tay chỉ về phía Marco. "Hắn ta lớn tiếng đòi giết loài tầm gởi. Đòi giết Yeerk! Đây, giờ thì đạo đức loài người của mi để đâu rồi? Nói lại cho ta nghe đi. Loài người và loài Andalite tốt hơn loài Yeerk ở chỗ nào?"

<Tụi ta không bò vào trí não người và bắt họ làm nô lệ,> Marco trả treo. Cậu ta đập cánh bay từ cành cây xuống và bắt đầu hoàn hình.

"Phải. Nhưng bọn mi là đồ thú ăn thịt. Bọn mi nghĩ thú ăn thịt là tốt thì bọn tao cũng nghĩ sống ký sinh là tốt." Karen đập lại, vẻ tự mãn.

Marco giờ đã gần là người, đủ để đấu khẩu và chỉ ngón tay giận dữ vào mặt Karen. "Ê này, con bé-sên, tụi ta đâu phải là tác giả của cuộc chiến này. Tụi ta đâu có xông lên hành tinh Yeerk

gây hấn. Bọn mi khơi mào cuộc chiến trên Trái Đất này mà..."

"Ai gây nên cuộc chiến giữa Người và bò, heo, gà?" Karen lên giọng chất vấn đầy vẻ khoái trá. "Bồ đâu có ăn thịt người, đúng không?"

"Hừ, tụi ta không phải là heo, bò à nha," Marco tức tối. "Mi đừng so sánh những gì Yeerk làm với con người và những gì con người làm với heo, bò."

"Được chứ sao không. Tụi bay là thịt của tụi tao mà!" Tên mượn xác Karen ngổ ngược nói.

Marco và hấn trừng trừng dòm nhau.

Tôi sợ đến nghẹn thở, chẳng thể suy nghĩ gì được nữa, hình như trí não tôi đã ngừng hoạt động rồi.

"Cassie, con bé đã biết quá nhiều. Chúng ta không thể để nó sống và đi khỏi khu rừng này được đâu..." Marco tức giận nói.

"Marco à, nó không chỉ là một tên Yeerk mà còn là một bé gái," tôi nài nỉ.

"Bé gái tiêu rồi," Marco căng thẳng nói. "Nó chẳng còn tồn tại nữa. Chỉ còn tên Yeerk rác rưởi thôi."

"Bồ mà nói vậy thì tức cười quá đó Marco. Bồ... bồ cũng là người mà" tôi nhấm nhẳng.

Tôi nói, nói, nói cứ như thể biết mình đang nói gì, nhưng thực ra trong lòng tôi, bão táp đang nổi lên ầm ầm. Tôi thấy mình sắp sửa nổ tung. Tôi không biết phải làm gì bây giờ nữa.

Marco nhướn mày. "Bồ đang lảm nhảm cái gì thế?"

"Bồ biết mình đang nói gì mà... người... người thân của bồ cũng bị như Karen vậy."

Mẹ của Marco cũng là một kẻ Mượn xác. Tất cả mọi người, kể cả ba của cậu ấy, đều cho rằng cô ấy đã chết. Nhưng tụi tôi thì biết rõ cô ấy đang bị một tên Yeerk - Visser Một - kiểm soát.

"Chưa hết. Còn có Tom, anh trai của Jake nữa, cũng là người của bọn chúng."

"Bồ nói gì vậy? Tụi mình không thể đánh bọn Yeerk vì chúng trốn trong thân xác người sao? Vậy tụi mình phải làm gì đây? Đầu hàng hả? Nghe này Cassie, bồ lo lắng cho bé gái-vật chủ này, nhưng bồ không lo sợ cho tất cả tụi mình sao? Tụi mình không có ý nghĩa gì với bồ à? Bồ nghĩ con sên kiểm soát bé gái này và bọn Yeerk sẽ chần chừ không giết chết tụi mình đi sao?"

Tôi cảm thấy kinh hãi quá. Marco nói đúng. Hoặc Karen hoặc hội Animorphs. Được cái này sẽ mất cái kia. Không thể cả hai cùng sống sót. Tôi không thể tiếp tục giả bộ như không biết được nữa. Tôi không thể đưa ra được câu trả lời.

"Mình không biết," tôi khổ sở rên lên. "Mình không biết."

Marco đảo mắt. Suy nghĩ của cậu ta hiện lên rõ rệt trong ánh mắt. *Thôi được rồi, tôi nhất trí với cậu ấy. Tôi là một con bé gốc gác nghèo, lúc lẫn đến độ đang dám đặt cược cả sinh mạng của bạn bè mình, thậm chí cả sự tồn vong của cả loài người cho... cho cái gì ta?*

Vậy là tôi sẽ không phải chứng kiến cảnh tượng một bé gái bị tiêu diệt? Vậy là tôi sẽ không cần phải biết rằng có một tên Yeerk, đúng, một tên Yeerk, cùng cuộc sống của chính hấn, kèm theo

những cảm nhận và suy nghĩ sắp bị hủy diệt?

"Ta sẽ giải quyết nhẹ nhàng cho mi, này tên Yeerk kia," Marco nói. "Trước sau gì mi cũng phải ngỏm thôi. Nào, bây giờ hãy ra khỏi vật chủ đi để cô bé không phải chết theo mi. Này, ta chẳng có tư thù gì với mi cả, nhưng mi không thể còn sống rời khỏi khu rừng này được đâu."

"Không," tên Mượn xác Karen nói vẻ ương ngạnh. "Tụi mi muốn giết ta ư? Tụi mi dư sức làm, ta biết, nhưng ta không để cho tụi mi dễ dàng thực hiện được việc đó đâu."

"Được thôi," Marco tỉnh queo, như thể chuyện này chẳng mắc mớ gì tới mình cả, nhưng tôi biết giống tổ đang hoành hành trong lòng cậu ta. Nhưng tôi cũng biết cậu ta sẽ ra tay.

Cả ba chúng tôi dường như cùng tê cứng lại, lỗ mắt dòm chừng nhau... Ồ không! Không phải chỉ ba chúng tôi.

"Chờ đã!" tôi hét. "Ở đây còn một người nữa cần được nói."

Marco nhướng một bên mày lên.

Tôi nhìn tên mượn xác Karen. "Ta muốn nghe tiếng nói của chính Karen, bé gái - vật chủ của mi."

Tên Mượn xác Karen cười hô hố. "Đừng dại khờ thế chứ, Cassie. Mi biết là ta có thể giả bộ y chang con bé mà. Mi sẽ không đời nào biết đâu là sự thật đâu."

"Có chứ nếu mi rời bỏ cô bé," tôi đáp, đoạn bắt đầu biến hình thật nhanh. Tôi đã trở lại là sói.

"Xời," tên Mượn xác cười khẩy. "Chỉ cần ta rời bỏ vật chủ này và nằm quặt quẹo ra đất là thằng bạn khát máu của mi sẽ..."

"Cassie, bồ tính làm gì vậy?" Marco thắc mắc khi thấy tôi biến hình.

<Mình sẽ cho tên mượn xác này trú ngụ để chúng ta có thể nghe Karen nói...>

Bàn tay nửa móng người nửa móng sói của tôi kéo đầu Karen về phía mình, ấn sát tai cô bé vào tai mình.

"Khôôônng!" Marco hét lên thất kinh.

Nhưng cơ thể người của cậu ta không thể ngăn được con sói-tôi. Vả lại, tôi đã cảm thấy tai mình nhóp nháp.

"Bồ làm cái quái quỷ gì vậy?" Marco rít lên. "Bồ điên rồi hả?"

Tôi không trả lời, mà cũng chẳng biết phải trả lời ra sao. Tôi đã không còn sáng suốt nữa rồi. Tôi không muốn làm tổn thương bất cứ ai, bất cứ cái gì nữa...

Thế thôi: tôi không muốn bạo lực...

Marco bắt đầu biến thành ó biển. Cậu ta thật sáng trí, nhận ra ngay điều tôi không nghĩ tới: tên Yeerk trong đầu tôi sẽ sử dụng khả năng biến hình của tôi, nếu Marco vẫn ở dạng người ắt sẽ bị tên Yeerk tấn công diệt gọn.

"Mình đi gọi tụi nó đây," Marco điên tiết hét lên. "Bồ ngu hết sức, Cassie. Bây giờ không chỉ

bé gái nhỏ, mà cả bồ nữa cũng sẽ chết.”

CHƯƠNG 18

Tôi bắt đầu cảm thấy cơn đau kinh khủng ở tai. Nhưng liền sau đó tên Yeerk đã tiết ra một chất hóa học bí mật khiến tai tôi tê dại đi. Rồi tôi cảm thấy nó luồn lách qua tai mình, y như bạn cảm thấy mũi khoan của nha sĩ sau khi được tiêm một mũi thuốc Novocain vậy.

Tôi cảm thấy cú chạm đầu tiên của tên Yeerk vào tâm trí mình. Không hề đau, chỉ có một cảm giác mà tôi không thể diễn tả được. Cảm giác tựa như tôi bị u mê từng chút một vậy đó.

Tên Yeerk chạm vào não tôi, và ngay lập tức, tôi thấy mình không còn cục cựa được chân phải.

Nó tiến sâu hơn, bàn tay tôi không còn thuộc về tôi nữa.

Sâu hơn nữa, cơn đói tôi cảm thấy là cơn đói của một ai khác, chứ không phải của mình.

Xa hơn, nó trườn vào các khe ngách, nó vắt ngang qua các bán cầu não.

Tôi nhìn Karen, cô bé Karen thật sự đang khóc nức nở.

"Em muốn về nhà," nó sục sịt.

Rồi mắt tôi quay ra chỗ khác, dán vào Marco đang vỗ đôi cánh xám trắng rời khỏi mặt đất.

Tôi không thể chuyển dịch được mắt mình nữa.

Nhanh thật nhanh, tôi đã mất mọi sự kiểm soát cơ thể của chính mình.

Thế rồi tên Yeerk mở banh ký ức của tôi ra, dễ dàng như mở một quyển sách. Tất cả sự bối rối, e lệ của tôi đều lồ lộ ra cho tên Yeerk khoái chí cười nhạo.

Đồng thời, tất cả tâm trí của tên Yeerk cũng chìm sâu vào nhận thức của tôi, Tuy nhiên tôi không thể thấy nó rõ rệt như nó thấy tôi - tôi đâu thể quyết định được mình có thể xem phần ký ức nào của nó. Kìa! Tôi thấy mình đang quờ quạng bơi trong vũng Yeerk. Tên và số hiệu của tôi là: Aftran-942 thuộc Vững Hett Simplat. Tôi ở trong ký ức của Aftran, lần đầu tiên mở đôi mắt Gedd ra và vỡ òa trước những màu sắc. Thật huy hoàng! Dù đã lâu lắm rồi mà vẻ đẹp tráng lệ ấy vẫn còn choáng ngợp như ngày nào. Tôi cũng cảm thấy sức mạnh và sự thanh cao khi lần đầu chui vào thân xác Hork-Bajir - một cảm giác mà người Gedd không bao giờ có. Tôi như có mặt ở đó, trong lần đầu tiên tên Mượn xác-Hork-Bajir xông pha chiến trận, cảm nhận rõ ràng nỗi sợ sệt của nó. Hết trận này lại tới trận khác, rồi trận khác nữa, thêm nhiều ký ức nối tiếp nhau hiện ra. Những hồi ức đau buồn, hối tiếc, dằn vặt.

Aftran phiền muộn vì phải đánh nhau...

Rồi đến vật chủ Người - Karen. Aftran đã nhận vật chủ này vì nó muốn ra khỏi thân xác

Hork-Bajir, muốn đứng ngoài rìa cuộc chiến. Còn vật chủ nào an toàn và yên bình hơn một bé gái loài người? Nhiệm vụ của Aftran là phải theo dõi cha của bé Karen - nhà triệu phú, chủ ngân hàng UniBank. Gần gũi ông ta, Aftran có thể tiếp cận được mọi loại thông tin và một khối lượng tiền mặt khổng lồ, bọn Yeerk muốn biến cha của bé Karen thành kẻ Bị mượn xác nhưng chưa được...

Aftran nhận công vụ này để khỏi phải giết chóc. Nhưng người anh cùng vũng với nó, Estril, vẫn phải ẩn trong lột một tên Hork-Bajir. Tối đó, Estril làm cảnh vệ cho cuộc họp của những thành viên chủ chốt của nhóm Chia Sẻ ở công viên. Một công việc tầm thường, chẳng có gì đáng nói. Chỉ việc đứng trên boong một con tàu đã được nguy trang cẩn thận. Trừ trường hợp... phải đánh nhau. Và đây, tôi thấy trong ký ức của Aftran hình ảnh một con sói đang nhe hàm răng ra gầm gừ...

Con sói đó là tôi.

Aftran có ý mở thật lâu ký ức ấy.

Khoảnh khắc tôi chồm lên cổ họng tên Hork-Bajir và nghe Jake thét. <Thôi, chúng thua rồi. Đi nào! Rút lui!>

<Tên anh trai của ta là Estril-731, cũng thuộc vũng Hett Simplat.> Aftran thuyết minh cho tôi.

<Ừ,> tôi bàng hoàng. Một cảm giác tội lỗi đọng đầy trong tôi. Có thể nói, Aftran nhìn cảm xúc của tôi với vẻ tò mò thực sự.

Tiếp tục, tên Yeerk giở tới điều bí mật tôi cố giữ gìn suốt mấy tháng nay. Nó thốt lên sững sờ. <Ồ, hoá ra bọn mi chỉ gồm có năm đứa con nít và một *lính nhỏ* Andalite thôi à?!>

Rất từ từ, gã Yeerk nhìn xoáy vào những ký ức tôi tích tụ được kể từ khi trở thành hội viên Animorphs... Một cuốn phim chiếu chậm...

Aftran nhìn thấy công trường bỏ hoang nơi con tàu đầy thương tích của ông hoàng Elfangor hạ cánh.

Nó cảm nhận được khoảnh khắc tôi được tin Tobias vĩnh viễn bị kẹt trong lột điều hâu.

Nó nhìn thấy lần đầu tiên tôi biến hình thành cá heo, một con vật kỳ diệu, lúc nào cũng thích vui đùa trên những ngọn sóng, và tôi thề tôi nghe thấy tiếng Aftran cười thích thú, hứng khởi cùng với những hồi ức của tôi.

Aftran đọc được rằng Tom, anh trai của Jake cũng là một kẻ Mượn xác, nó cảm nhận được gánh nặng tinh thần của vị chỉ huy hội Animorphs khi phải sống chung một mái nhà với một tên Yeerk.

Nó cũng đã biết mẹ của Marco chính là Visser Một và sự thật rằng Visser Một đã thả tự do cho tụi tôi khỏi tàu chở hàng của Visser Ba với những lý do quý quái của mẹ.

<Chính trị và quyền lực,> Aftran cười khinh bỉ. <Mấy tên Visser này khoái dùng phần lớn thời gian để tấn công nhau, tranh giành quyền lực với nhau hơn là cùng nhau hợp sức tấn công kẻ thù chung. Chúng quá để tâm đến việc nâng cao quyền lực của bản thân.>

Nó cũng thấy được công viên ẩn sâu dưới lòng đất, nơi người Chee chăm sóc những con chó máy, và hồi tưởng lại những tháng ngày tươi đẹp của họ sống cùng với đấng sáng tạo ra mình.

Aftran ngắm nghía tôi qua những con mắt sói, cá heo, chồn hôi, ngựa, ó biển, và thậm chí cả qua con mắt của khủng long Tyrannosaurus. Nó thấy cả vũ trụ dị dạng của ruồi gián, bộ chết và kiến.

Aftran đào sâu hơn vào tiềm thức của tôi. Nó nhìn thấy cuộc vật lộn kiểm soát trí não của tôi với đời sống mỗi, một cuộc sống tăm tối, mù lòa, điếc đần, không có trí não, chỉ biết cầm cúi làm việc như một cỗ máy. Nó nhìn thấy tôi tiêu diệt mỗi chúa dưới cái hang tí tẹo trong rừng.

<Mi cảm thấy tội lỗi khi giết một con côn trùng sao?> Aftran chất vấn tôi.

Nó khám phá ra bí mật của vùng 91 và cười ngất. <Một cái toa lét di động của lũ Andalite! Ha ha ha! Vậy mà Visser Ba đã lồng lộn cương quyết đòi lột trần bí mật của Vùng 91.>

Cuối cùng nó lật tới phần thời gian gần đây nhất, tới chỗ nó có thể thấy chính mình qua con mắt của tôi, và chứng kiến những cảm xúc trái ngược, rối như tơ vò của tôi.

Sau đó là một khoảng thời gian yên ắng, không một hồi ức nào được mở ra nữa. Không lâu. Rồi tâm trí của Aftran cũng rời bỏ tôi, đóng lại không cho tôi đọc thêm tí nào nữa.

Tôi cố động đậy con mắt nhưng không thể. Tôi muốn thét gào nhưng cũng chẳng xong. Tôi đã hoàn toàn bất lực.

Tôi cứ ngồi thừ ra đó, chờ đợi. Chẳng thể cự quậy, chẳng thể kiểm soát được ký ức hay cảm xúc của mình nữa.

Và những cảm giác... tôi không thể gọi tên những cảm giác này. Tất cả những gì tôi biết chắc được, ấy là tôi đang phản bội lại tất cả những người tôi quan tâm lo lắng: Jake, Rachel, Tobias, Ax và Marco.

Thình lình, Aftran mở ra một trang đặc biệt. Tôi cảm thấy nó buộc tôi phải tập trung hết sức.

Khi nó nhắm hướng bằng con mắt tôi, tôi thấy bộ lông xám bắt đầu mọc ra từ da thịt mình.

Tên Yeerk đang rộng đôi cánh ó biển và bay vút lên.

CHƯƠNG 19

Bay! Chúng tôi bay lên, vượt khỏi cánh rừng thông bạt ngàn, vút về hướng mặt trời. Đôi mắt ó biển bao quát toàn bộ khu vực từ dãy núi vươn ra biển cách gần một dặm, xuống tới những trang trại, những lối mòn, những trạm xăng, và tiệm kem Nữ Hoàng Sữa cách hơn ba dặm. Dễ như trò trẻ con, tên Yeerk chỉ cần bay đến trạm xăng gần nhất, hoàn hình và gọi điện về cho cấp trên của mình. Thì là hết. Jake có thể bị bắt bởi chính Tom. Rachel có thể sẽ bị tóm cổ trên đường đi sắm đồ. Marco, Tobias, Ax, từng người một cũng sẽ chịu chung số phận. Họ sẽ bị lôi đi xềnh xệch, không thể chống cự hay hó hê gì dù bị dìm đầu xuống vũng Yeerk.

Ở đó họ sẽ bị đánh bất tỉnh để khởi biến hình.

Lúc đó mọi tự do sẽ biến mất. Có lẽ hy vọng mong manh cuối cùng của loài người cùng sẽ tiêu tan.

Lỗi tại tôi, tại tôi hết.

Tôi là một con ngố, không sẵn lòng chấp nhận những điều hung tợn nhưng cần thiết, thay vào đó, tôi để mặc cho... cho cái gì nhỉ... Khát khao? Bản năng? Hay những hy vọng hảo huyền khổng lồ cảm xúc của mình?

<Thiệt đã hết sức,> tên Yeerk mơ màng trong đầu tôi. <Một mình một bầu trời! Với đôi mắt này tao có thể thấy mọi thứ ở dưới kia. Kể cả những ngọn cỏ bé tí ti!>

Tôi nín thở chờ cho Aftran hướng về phía phố xá. Nhưng không, nó bay vòng lại. Tôi không chắc lắm. Hình như nó đang phân vân.

Dưới kia, hơn chục người đàn ông trong đồng phục cảnh sát bang đang xé rừng bước đi phẩm phẩm. Họ đi dọc bờ sông. Nhìn qua mé trái, đôi mắt ó biển của tôi thấy Karen vẫn đang ngồi co ro trên tảng đá. Hàng ngàn mét rừng rậm ngăn cách lực lượng tìm kiếm với cô bé.

<Một đội quân cứu hộ,> tôi nghĩ. <Dĩ nhiên rồi, ta mất tích, Karen mất tích. Nhiều đó cũng đủ cho lực lượng chuyên nghiệp ráo riết vào cuộc.>

<Đương nhiên,> Aftran đồng ý. <Nhưng đó không phải là đội quân tìm kiếm bình thường. Chúng là những tên Mượn xác, ta biết vài người trong bọn họ. Chúng không kiếm mi mà là kiếm ta. Chúng nghĩ ta phải là Karen. Nếu bắt được con bé trong tình trạng hiện giờ, chúng sẽ thắc mắc và sẽ biết ngay ta đã bắt mi làm vật chủ. Chúng sẽ đặt câu hỏi tại sao.>

Phải chăng Aftran đang lo lắng? Hay nó đang sợ hãi? Sao thế nhỉ?

Nó xoay cái đầu ó biển bần chồn lia một vòng. Kìa, một đàn chim. Chúng đang ở rất xa, ngay cả thị giác của ó biển cũng nhìn không rõ, nhưng con tò nhất trong bầy chắc chắn là đại bàng đầu bạc. Những con bay cùng không phải là đại bàng.

Tôi chẳng khó gì mà không đoán ra những con còn lại: một chim ưng, một điều mướp, một ó biển khác, và dĩ nhiên là một điều hâu đuôi đỏ.

Tôi cố đóng sự hiểu biết đó lại không cho Aftran thấy, nhưng nó biết ngay khi tôi biết <Bạn bè của mi đến rồi đó. Để cứu mi hay để giết mi vậy, Cassie?>

<Để giết mi đó, Yeerk,> tôi đáp. <Họ sẽ giữ ta cho đến khi mi chết vì đói tia Kandrona.>

Aftran choáng váng. <À à, ra là mi cũng biết cả tia Kandrona! Hừ, giờ ta thấy rồi. Hồi này ta chưa giờ hết ký ức của mi.>

<Người của mi sẽ tìm thấy Karen,> tôi rên rầm. <Khi biết cô bé không còn là vật chủ nữa, chúng sẽ giết cô bé tức thì, đúng không? Chúng không thể để cô bé sống mà biết tất cả những gì mi biết. Chúng sẽ giết cô bé mất.>

<Và bọn bạn của mi sẽ giết ta!> Aftran thét. <Mi có biết chết vì đói tia Kandrona nó khủng khiếp đến thế nào không? Mi có biết nó đau đớn kiểu gì không?>

<Cuối cùng cũng vẫn là giết chóc!> tôi gào lên. <Phe mi, phe ta, Hội Animorphs sẽ đến ngay. Họ đã trông thấy ta. Rồi sẽ lại là một trận huyết chiến nữa. Vài vật chủ phe mi và vài người bạn

của ta có thể sẽ chết. Karen chết! Mi cũng chết! Vì cái gì? Cái gì hả?>

Aftran cười chua chát. <Mi tưởng mi có thể làm nên hòa bình giữa loài người, Yeerk và Andalite sao? Đừng có ngốc thế chứ!>

<Không, ta không nghĩ mình có thể đem lại yên bình cho toàn thể loài người, Yeerk và Andalite. Nhưng ít ra, ta và mi có thể tìm được sự thanh thản. Một con người và một Yeerk.>

Aftran nín thinh. Nhưng tôi cảm được điều nó đang nghĩ. Trở về vùng Yeerk ư? Sống lầy nhầy giữa đám sên Yeerk nhớt nhớt ư? Rút khỏi vật chủ và không bao giờ được nhìn thấy trở lại nữa ư?

Sẽ không bao giờ còn được thấy sắc màu xanh, vàng, đỏ. Chẳng bao giờ còn được thấy mặt trời - mặt trời của bất cứ hành tinh nào. Tại sao một con bé loài người nào đó phải được tự do chứ?

<Mi có biết mi đang yêu cầu ta làm điều gì không?> Aftran bắt bẻ.

<Biết,> Tôi đáp.

<Nếu mi là ta thì sao?>

Tôi lưỡng lự. <Ta không thể trả lời vì ta không phải là mi.>

Aftran bèn mở ký ức của tôi ra, lật lướt vài trang, lắng nghe bản năng và đức tin của tôi.

<Mi nghĩ mi có thể hy sinh để cứu Karen,> Aftran đọc to lên. <Và mi tin nếu mi là ta thì mi cũng sẽ hy sinh như vậy.>

<Nhưng ta không phải là mi,> tôi lặp lại.

Aftran quay ngoắt về phía không khí ban mai ấm áp - quay về chỗ Karen. Khi suy nghĩ của Aftran dội vào nhận thức của tôi như một tiếng nổ, tôi bỗng cảm thấy một mối đe dọa lặng im.

CHƯƠNG 20

Chúng tôi bay lướt qua đầu những tên Mượn xác - Người, những tên giấu mình trong lốt cảnh sát bang.

<Dưới mặt đất hãy lắng nghe. Yaheen-747, đây là Aftran-942 thuộc vùng Hett Simplat. Tôi biết các anh đang tìm kiếm tôi. Nhưng hãy nghe lời tôi cảnh báo đây: Một nhóm năm con chim đang lao về hướng này. Chúng là một nhóm thảo khấu Andalite trong lốt biến hình đó!>

Tôi thấy những tên Mượn xác-người sợ xanh mặt trước lời truyền ý nghĩ đột ngột. Chúng đồng loạt vừa đảo mắt láo liên vừa lên đạn.

Tôi đăng hòng. Nhưng khoan đã, tôi nhận ra Aftran vừa nói "tụi Andalite" - vậy là nó đã dối

đồng bọn...

Chúng tôi đáp xuống cạnh Karen. Cô bé đã tìm cách bò sâu vào đồng cỏ. Như vậy vô tình cô bé đã chạy xa khỏi bọn Mượn xác đang lùng sục.

Phải mất nhiều giờ sau may ra chúng mới tìm được cô bé. Các bạn tôi chắc cũng bị chậm bước vì phải đánh nhau với tội Mượn xác-Người. Lại thêm bạo lực. Lại thêm đổ máu. Vô nghĩa quá chừng.

<Không vô nghĩa đâu,> Aftran bài xích. Trong lốt ó biển Aftran đang đậu cách Karen nửa mét. Karen đã thôi khóc mà nhìn tôi trân trối. Tôi, hay chính xác hơn là tôi-vật-chủ-của-Aftran, bắt đầu hoàn hình. Mặt Karen thoáng vỡ lẽ. Cô bé biết tôi là ai và cái gì đang ở trong đầu tôi.

Karen cố quay đầu chạy, nhưng cái mắt cá sừng quật cô bé ngã xuống ngay tức thì. Cô bé nằm lẩn vào cỏ, tay túm chặt một nhúm hoa dại màu vàng.

<Đừng làm thế, Aftran,> tôi la. <Cứ ở lại trong ta, để cô bé đi đi!>

Nhưng tôi đâu có còn kiểm soát được chính tôi nữa. Tôi bắt lực nhìn vào cơ thể của chính mình, thấy bàn tay mình vươn ra và hùng hổ tóm lấy Karen.

Cô bé la khóc, dùng những nắm tay nhỏ xíu đâm tôi thùm thụp. Một tay tôi gạt các cú đâm đi, tay kia quặp lấy đầu cô bé kéo tai bé sát vào tai mình.

Tôi muốn khóc, nhưng không thể. Tôi muốn an ủi cô bé nhưng chẳng thốt nổi nên lời.

Tôi giữ rịt lấy Karen. Tên Yeerk Aftran chuồi ra khỏi tai tôi và bò qua tai Karen, vài phút sau, tôi dần dần lấy lại được quyền kiểm soát cơ thể mình.

Tôi đã có thể xoay mắt, di chuyển chân theo ý mình và ngay khi điều khiển được đôi tay, tôi bắt giác hẩy mạnh Karen ra. Mẫu cuối cùng của tên Yeerk, cái chót đuôi của một con sên xám xịt như cục thịt phụt vào đầu Karen.

Tôi ngồi phệt xuống, đột nhiên cảm thấy kiệt sức và bất hoại đến nỗi không thể chạy, không thể biến hình hay suy nghĩ được nữa. Tôi chỉ muốn khóc thét.

Giọng Karen vang lên. "Bạn mi và người của ta sẽ tìm ra chúng ta."

"Thì sao?" Tôi hỏi.

"Có điều họ sẽ không tìm ra chúng ta trong vòng hai giờ nữa."

"Mi đang toan tính điều gì vậy?" Tôi hỏi và ngược lên, bỗng nhận ra mặt Karen đầm đìa nước mắt. Nước mắt của Karen, nhưng lại là Aftran, tên Yeerk đang khóc. "Mi nói coi ta nên làm gì?" Karen gằn giọng mặc dù đang nước mắt chan hòa. "Andalite hay loài người cũng chẳng khác gì nhau: cả hai đều là những giống loài bậc cao, kiêu hãnh và hay lên mặt. Bọn mi đều sống trên những thế giới tươi đẹp. Bọn mi có tay chân, có mắt, có tự do, có thể đi bất cứ nơi nào mình muốn. Bọn mi ghét bọn ta vì bọn ta cũng muốn những thứ như thế chứ gì?"

"Tội ta không thể giúp người biến thành hình dạng người như người muốn được. Tội ta sinh ra đã có mắt mũi, tay, chân rồi. Còn người sinh ra thì như... như người thôi."

"Sên!" Karen hét lên. "Đó là cái tên mà tội mi đặt cho tội ta phải không? Sên! Giống như một loài vật nhóp nhúa, chèm nhẹp bò lổm ngổm bên lề đường sau mưa, là một thứ mà tội mi sẵn

sàng dầm đạp lên và thốt lời 'Xì, gớm quá!'"

"Mi là Yeerk, ta không thể thay đổi được điều đó. Mi cũng không thay đổi được. Thế là mi liền bắt các loài khác làm nô lệ để mi được tự do. Liệu có công bằng không khi mi bắt Karen làm nô lệ chứ. Ta không cần biết mi là Andalite, Yeerk hay loài người. Nhưng như thế là sai, rất, rất sai."

Karen nhìn tôi và gật đầu. "Ừ, ta biết."

Nó nhún vai và nhìn xuống đất. Rồi nó cúi xuống và nâng lên một chiếc lá cho tôi thấy: Một con sâu bướm dài chừng ba phân đang lủng lẳng nơi cuống lá. Con sâu bướm đã nhoi hơn nửa ra khỏi cái kén nhộng - bộ da bao quanh nó như một chiếc vớ bị tụt xuống chân.

"Ta là như thế này đây." Karen ngậm ngùi. "Một con sên không vỏ. Một con sên. Cái sinh vật nhỏ tí này sống như thế nào thì bọn ta cũng phải sống như thế ấy, khi không có vật chủ."

"Ta... ta rất lấy làm tiếc," tôi lí nhí nói.

"Mi yêu cầu ta phải trở lại làm kiếp sâu bọ. Một đòi hỏi quá cao đấy, Cassie. Mi nói mi có thể thiết lập nên hòa bình thanh thản giữa chúng ta, chỉ giữa mi, ta và Karen. Mi nói chúng ta sẽ là những kẻ khởi đầu. Thế rồi mi đòi ta phải từ bỏ tất cả mọi thứ, trong khi mi vẫn yên lành sống tiếp cuộc đời tươi xinh, sống giữa sự nguy nga, rục rờ này sao?"

Tôi chỉ còn biết lắc đầu. Tôi không biết điều đó ngụ ý gì. Tôi không đồng ý với tên Yeerk chẳng? Không phải, đó là sự thật mà.

"Vậy ta hỏi mi, Cassie," Karen nói bằng giọng êm ái của bé gái nhỏ. "Mi sẽ từ bỏ cái gì nếu ta từ bỏ tất cả mọi thứ?"

"Ta... ta có thể..."

Karen cẩn thận đặt nhẹ con sâu bướm đang nở giữa chừng lên tay tôi. "Hãy thu nạp ADN của nó và chui vào đó đi. Cassie."

"Không," tôi thẳng thốt.

"Mi bắt ta phải trả cái giá quá đắt để trả lại tự do cho Karen. Vậy mi có trả cái giá giống vậy mà trở thành cái loài nhỏ tí này không? Mi có chịu ở trong lối biến hình đó trong hai tiếng dưới sự giám sát của ta không?"

"Nhưng ... tôi có thể mắc kẹt trong đó mãi mãi!" Tôi kinh hãi đáp.

"Đúng thế."

Tôi không thở nổi nữa. Tim tôi đập đùng đùng mà như muốn ngưng lại. Tôi không thể thấy cái gì - cả gương mặt Karen lẫn con sâu bướm.

"Bảo người khác làm thì dễ hơn nhiều há, Cassie?" Karen móc mĩa.

"Đó là cái bẫy," tôi lảm nhảm. "Mi lừa gạt ta rồi sau đó thì cười nhạo và đi mất."

Karen lắc đầu. "Mi biết chuyện nhiều hơn thế cơ mà. Mi có quyền năng biến hình. Vật chủ như mi có giá trị ghê gớm lắm. Visser Ba là gã Yeerk duy nhất biết biến hình. Nếu cộng với cơ thể của bạn bè mi nữa thì sao? Vô giá! Ta sẽ nổi danh là tên Yeerk bắt được Hội Animorphs. Họ

sẽ cất nhắc ta lên làm phó - Visser mấy hồi. Ta sẽ có tất cả, sẽ có một sứ mạng lớn lao, sẽ được chọn vật chủ. Mi nghĩ ta lừa cho mi kẹt trong lồng một con bọ ư? Ta phải từ bỏ tất cả trong khi mi chẳng mất gì cả sao?"

Tôi run rẩy nhìn xuống con sâu bướm. Cây. Cỏ. Bầu trời. Hoa. Vạn vật xung quanh là tất cả những gì tôi rất đỗi yêu quý, thế mà tôi vẫn chưa hiểu hết được nó tuyệt diệu cỡ nào, cho đến giây phút ấy. Để cứu cha mẹ, bạn bè, toàn bộ thế giới, tôi sẽ phải mất tất cả những thứ đó!

Tôi nhắm mắt lại và bắt đầu tập trung thu nạp ADN của con sâu bướm vào máu mình.

CHƯƠNG 21

Con sâu bướm trở nên lơ đãng, thôi ngộ nguậy. Các con vật bị hấp thụ ADN thường hay rơi vào trạng thái mê mẩn như vậy đó...

"Làm ngay đi." Karen hối thúc.

Tôi muốn hét lên "Đẹp đi!" Tôi có thể biến hình thành sói và thanh trừng con bé. Có như vậy mới cứu được bạn bè và tự cứu mình.

Nhưng như thế lại không giải thoát được cho bé Karen khỏi tên Yeerk trú ngụ trong đầu bé. Tất cả rồi cũng vẫn như cũ: thêm bạo lực và sự nhấn tâm, và thêm một nạn nhân vô tội nữa.

Tôi ngẩng nhìn xung quanh, thu tất cả những gì mình sắp mất vào tầm mắt. Xong, tôi tập trung tâm trí như hàng trăm lần biến hình trước đây...

Sự thay đổi diễn ra từ từ. Tôi vốn biến hình nhanh lắm, ngay cả Ax cũng phải thừa nhận điều đó. Nhưng lúc này tôi chẳng việc gì phải vội vã. Tôi muốn níu giữ từng giây cuối cùng của cuộc sống làm người. Tiếc thay, lâu mau gì thì sự thay đổi cũng cứ đến.

Chân tôi bắt đầu teo lại, giật tôi rơi vụn vút về hướng mặt đất. Gương mặt Karen mới thấp hơn mặt tôi đó mà giờ đã xấp xỉ bằng, rồi lại nhanh chóng vọt cao hơn...

Mặt đất dâng lên, đám lá thông li ti trở thành những cành cây lờm xờm, những cọng cỏ bông lớn phồng lên thành những chùm cây con. Cái mắt cá sung húp nẹp cây của Karen giờ nom dày cui như những thân gỗ cắm xe[2].

Tôi điếng hồn nhìn cánh tay mình nhỏ đi, quấn quèo lại như tờ giấy rụi tan trước ngọn lửa. Các ngón tay của tôi rút lại rồi biệt dạng.

Cơ thể tôi duỗi ra, tròn trịa. Lúc này nó thật khổng lồ so với tay chân của tôi. Đầu tôi cũng teo dần. Tầm nhìn của tôi trở nên méo mó vì đôi mắt sát rịt lại nhau. Đột nhiên, một đường gờ sắc cạnh u cộm lên dọc theo lưng tôi - đó là xương sống của sâu bướm.

Thân trước tôi hiện ra một hàng chân tí hon, còn hơn cả ghê tởm nữa! Nhìn tôi chẳng khác nào một tên Taxxon! Ba cặp chân tí teo, nhọn hoắt phụt ra từ ngực, thêm bốn cặp chân nữa lòi ra từ bụng, nhìn khác hẳn những cặp chân mọc ra trước đó. Hai chân người của tôi dính tịt vào

nhau, thành hình mút tôi vào trợn trong cơ thể sâu.

Tôi muốn khóc òa. Chuyện biến hình đã luôn kinh khủng rồi, biến hình thành một con sâu gớm ghiếc và biết rằng mình sẽ ở đó suốt quãng đời còn lại thì...!

Tôi cảm thấy như có ai đó siết chặt dây khấp cơ thể mình - kiểu như gói bánh ấy! Tôi nhìn xuống và trợn mắt thấy thân xác nần nẫn màu xanh lá cây và vàng của mình bị chia thành hàng chục ngấn, nấc. Tôi đổ sập về phía trước, chói vó. Một cú rơi vô tận. Giờ thì tôi chỉ còn dài cổ tắc rưởi và vẫn đang tiếp tục co rút.

Tôi thấy vô số lá thông to như ống điện thoại chen chúc nhau lao rầm rập về phía mình. Một con cánh cam bò ngang qua, trông nó bự như một chú cún. Một vệt màu hỗn độn - hoa, bầu trời, màu mắt Karen trợn lẫn vào nhau. Sau đó, tôi chẳng còn thấy gì nữa.

Tôi đáp xuống cùng với một tiếng "bộp"!

Những hàng chân của tôi cảm nhận một luồng chấn động nhẹ. Vẫn chưa hết choáng váng, tôi cảm thấy phần miệng mình động đậy. Tôi biết trí não thô sơ của sâu bướm đang tràn vào chiếm cứ trí não tôi. Nó hấp tấp, vội vàng. Nó đói ư? Không, nó cần phải làm một cái gì đó khác nữa. Tôi có thể kháng cự lại trí não của sâu bướm. Nhưng để làm gì chứ?

Hoàn hình! Hoàn hình! Tôi thét lên. *Đừng làm nữa!* Tôi van vỉ mình.

Nhưng giờ đã trễ rồi. Nếu tôi hoàn hình, Karen sẽ cho là tôi phá vỡ thỏa thuận. Vả lại, trong khi trở lại hình người, tôi rất yếu ớt, dễ bị tấn công.

Tôi khóc lặng, cầu xin, van nài.

Nhưng không ai đáp ứng.

Tôi cô độc - cô độc hơn bất cứ con người nào từng cảm thấy. Tôi đã tự nguyện chui vào lột một con sâu bướm, và con sâu đó đang lù đù bò lên một cuống hoa nó không trông thấy.

CHƯƠNG 22

JAKE

Tên tôi là Jake.

Tôi đang ở trong lột chim ưng bay đi tìm Cassie thì Marco học tốc bay đến.

<Mình thấy nhỏ rồi,> cậu ta hỗn hển báo tin giọng truyền ý nghĩ có vẻ bức xúc lắm.

<Có chuyện gì vậy?> tôi hấp tấp hỏi.

<Nói ngắn gọn là nhỏ đã bị mượn xác. Nếu không ra tay ngay thì tụi mình sẽ biến thành thức

nhằm cả đám.>

Tôi điếng người. Phải hành động gấp thôi. Cần phải gom cả hội lại. Chà việc này tốn khá nhiều thời gian đây, bởi vì tụi tôi đang phân tán rộng khắp cả hai mươi dặm rừng để tìm Cassie.

Ba mẹ nhỏ rất hốt hoảng khi mãi không thấy nhỏ đi cọ rửa ống máng đựng nước trở về. Mẹ Cassie tức tốc gọi điện cho bạn bè của nhỏ, khởi đầu là Rachel. Ba nhỏ nhào vội ra chỗ máng nước thì thấy cô ngựa yêu của Cassie đang khật khừ tản bộ bên ngoài hàng rào. Mình mấy cô ngựa ướp chêm chẹp, trầy xước lung tung, còn bàn đạp thì bị trật qua một bên.

Ba Cassie biết rành về thú hoang. Ông tìm ra dấu chân gấu, bèn đi theo cho đến khi trời tối mịt không thể trông thấy gì nữa.

Lo quá, ba mẹ Cassie liền gọi cho cảnh sát và bảo vệ Lâm Viên. Ngay tức khắc, một đội tìm kiếm được thành lập. Nhưng tìm một người giữa cánh rừng bạt ngàn hơn trăm dặm vuông như thế này thì cũng như mò kim đáy bể.

Rachel gọi cho tôi, tôi gọi cho mấy đứa khác. Suốt đêm chúng tôi ở trong lốt cú, lẳng lẽ rà soát khắp khu rừng. Nhưng tất cả những gì chúng tôi thấy chỉ là vài con thú nhỏ, và đôi lần bắt gặp ánh đèn pin của những toán quân cứu hộ.

Chính Marco đã nhận ra sai lầm của cả bọn. Cho rằng dùng mắt chẳng phải là thượng sách, cậu ta biến ngay thành sói và sử dụng khứu giác lần theo mùi cô ngựa mà Cassie đã cưỡi ra bờ sông. Chúng tôi tìm được một mảnh vải rách te tua máng lên một bụi mâm xôi[3].

Cassie đã lặn xuống sông.

Sau đó chúng tôi nghe lỏm đoàn cứu hộ bảo nhau rằng không chỉ Cassie mà còn có một bé gái nữa tên là Karen cũng mất tích.

Mặt trời lên, chúng tôi chuyển qua lốt chim săn mồi và tập trung rà thật kỹ khu vực bờ sông. Thiết lòng tụi tôi vẫn hi vọng rằng Cassie còn sống. Nhỏ nằm trong tay quyền năng biến hình mà. Nếu nhỏ còn sống và khoẻ mạnh, nhỏ sẽ biến hình rồi bay về nhà mấy hồi...

Tụi tôi tản ra, tìm kiếm manh mối. Và cuối cùng, Marco đã tìm thấy nhỏ.

Bây giờ chúng tôi đã tụ về đông đủ, nghe Marco thông báo những gì cậu ta biết. Marco kể căn kể chuyện Cassie đã bộc lộ chân tướng cho tên Mượn xác-Karen thấy như thế nào, và cậu ta đã vô tình giúp nhỏ cứu Karen khỏi con báo ra sao. Marco còn bảo Cassie đã tự nguyện biến thành kẻ Bị mượn xác, với dự định điên rồ là để cứu cô bé Karen...

<Nhỏ ngu thiệt đó!> Marco hậm hực kết luận. <Ngay bây giờ, tên Yeerk trong đầu nhỏ đã biết tất tần tạt mọi thứ!>

<Tại sao Cassie lại làm vậy?> Ax tư lự. <Rõ ràng là cần phải tiêu huỷ tên Mượn xác đó mà...>

<Cassie làm thế hẳn phải có lý do,> Rachel suy đoán.

<Dĩ nhiên là nhỏ phải có lý do rồi,> tôi hòa theo.

<Gì cơ?> Marco giã nảy. <Lý do ngu ngốc nào mà lại khiến nhỏ trao tất cả tụi mình cho bọn Yeerk chứ?>

<Bồ thiết sự không hiểu hử, Marco?> Tôi hỏi nó. <Bồ thiết sự không biết tại sao có người lại không muốn giết chóc hay thậm chí chỉ đứng ngó người khác xuống tay sao?>

<Nhỏ không được phép cho lựa chọn nào khác!> Marco nói dứt khoát.

<Mình không thể trách cứ người không muốn huỷ hoại mạng sống. Mình không thể chê trách người nghĩ rằng mạng sống là đáng quý. Có điều mình không làm được như người ấy,> Tobias từ tốn nói.

Tôi ngạc nhiên hết sức, không ngờ Tobias lại bênh vực cho Cassie. Tobias sống cuộc đời của một con thú săn mồi. Với cậu ta, giết chóc là để có được bữa no mà...

<Đây là một cuộc chiến tranh,> Rachel nói không cảm xúc. <Tụi mình chiến đấu để bảo vệ mạng sống cho chính mình. Tụi mình có quyền làm bất cứ thứ gì để giành được thắng lợi.>

<Có thể tụi mình thành công, nhưng cũng có thể tụi mình sẽ thất bại,> tôi nói. <Nhưng giả sử như tụi mình chiến thắng và một ngày nào đó, mọi sự đều kết thúc, ta nên hy vọng rằng còn có rất nhiều người giống như Cassie vẫn còn tồn tại trên thế giới thì hơn. Ta nên hy vọng rằng không phải ai cũng chấp nhận việc phải làm bất cứ điều gì cốt để giành chiến thắng.>

Cả bọn lặng lẽ bay. Sự im lặng thật đáng sợ. Tôi hiểu vẻ trầm tư của Ax. Đây là vấn đề giữa loài người với nhau, không phải việc của anh. Tôi hiểu vẻ giận hờn của Rachel. Nhỏ cảm thấy bị buộc tội bất nhẫn so với Cassie...

Sau chút nghĩ ngợi, tôi hiểu Tobias. Là con người phải sống trong thân xác điều hâu, Tobias luôn chú tâm gìn giữ những tiêu chí đạo đức của loài người. Tobias trân trọng lòng nhân từ, bởi vì cái đó không hề tồn tại trong thế giới cậu ấy đang phải sống.

Tôi hiểu Marco. Marco là một trong những người nhảy thẳng đến kết luận, không một chút đắn đo hay suy đoán. Có thể nói, cậu ấy rất tinh ranh. Rất hiệu quả. Bạn có thể nghĩ là cậu ấy tàn nhẫn. Nhưng cậu ấy không đê tiện hay độc ác. Cậu ấy chỉ tìm đường đi từ điểm A đến điểm Z nhanh hơn những người khác mà thôi.

<Vậy, chúng ta sẽ làm gì khi tới đó?> Rachel hỏi sau một hồi lặng im.

<Anh không biết> tôi thú thật. <Chúng ta hãy cứ tìm ra Cassie đã rồi hẵng hay.>

<Em thấy nhỏ rồi> Rachel la lên <Nhìn con ó biển đang ngóc ra khỏi rừng cây kia kìa. Cassie đó.>

<Mình cũng thấy rồi,> Tobias nói.

Tất cả chúng tôi đều thấy. Và chúng tôi cũng biết con ó biển đã trông thấy mình.

CHƯƠNG 23

JAKE

Chúng tôi hối hả bay về phía con ó biển, nhưng ngay lập tức nó liền hạ thấp xuống, lẩn biệt vào rừng cây. Khoảng cách quá xa, mà chúng tôi đã ở trong lối hình biến khá lâu rồi.

<Tội mình phải đáp xuống và hoàn hình thôi,> tôi truyền ý nghĩ cho cả bọn.

<Không được!> Thế thì Cassie sẽ bay đi mất!> Marco phản đối.

<Ax? Chúng ta còn bao nhiêu thời gian nữa?>

<Chúng ta phải hoàn hình ngay thôi, Hoàng tử Jake. Trừ phi chúng ta muốn ở lại luôn trong hình biến này.>

Chúng tôi hạ xuống, bay xuyên qua luồng khí nóng, tìm chỗ đáp trong khu rừng âm u. Cả bọn tức tốc hoàn hình, trừ Tobias, dĩ nhiên. Cậu ta vẫn ở trên cao, đưa mắt ngó quanh quất.

Sau vài phút nghỉ lấy hơi, chúng tôi lại biến hình tiếp và lao lên không trung. Giờ thì chúng tôi đã có trong tay trọn vẹn hai tiếng đồng hồ.

Nhưng chúng tôi đã cho Cassie, hay tên Yeerk đang kiểm soát nhỏ, rất nhiều thời gian để lẩn trốn...

Chúng tôi bay về hướng con ó biển vừa khuất dạng. Qua rặng cây, chúng tôi bị một đoàn tìm kiếm ngược lên bắt gặp.

<Họ mặc quân phục cảnh sát bang,> Tobias thông báo.

<Chúng ta phải tìm ra Cassie và cái cô bé Karen đó trước bọn họ,> tôi nói, nhưng không dám chắc lắm. Chúng tôi đang bay trên đầu hơn chục cảnh sát.

Đùng! Đùng! Đùng! Đùng! Đùng!

<Cái gì...>

Đoàng! Đoàng! Đoàng! Đoàng! Đoàng!

<Chúng bắn tội mình!>

Súng lục, súng trường, và cả súng tự động thi nhau nã vào chúng tôi.

Đoành! Đoành! Đoành!

Những viên đạn bay chiu chiu, một viên sạt cả vào lông cánh của tôi.

<Bọn Mượn xác!> Rachel hét lên. <Tên Yeerk trong đầu Cassie đã báo cho bọn chúng biết!>

<Cứ bay tiếp đi!> tôi la. <Chỉ chút nữa thôi chúng ta sẽ vượt qua...>

<Aaaahhh!>

Tôi nhìn qua trái và thấy Rachel rơi khỏi bầu trời. Con mắt chim ưng tôi thấy một dòng máu từ cái đuôi đại bàng rỉ ra. Nhỏ đã trúng đạn! Nặng đến mức không thể bay tiếp được nữa. Rachel cần phải gấp rút hoàn hình rồi lại biến hình ngay lập tức để chữa lành vết thương.

Nhưng khu rừng bên dưới lại lúc nhúc tụi Mượn xác.

<Bá cháy!> Marco rít lên. <Chúng muốn đánh nhau hả? Vậy thì phải cho chúng nếm đòn.>

<Không được,> tôi gạt phắt. <Đó chính là điều tụi nó muốn, hay ít nhất là tên Yeerk bắt Cassie muốn. Tobias! Tiếp tục bay đi tìm Cassie! Những người còn lại, theo mình nè!>

Rachel rơi đuồn đuồn như một hòn đá về phía những ngọn cây. Tiếng la hân hoan một cách man rợ của tụi Mượn xác-Người văng lên tận tai tôi.

Không chần chừ, tôi lao xuống nhanh như cắt. Chẳng gì trên Trái Đất này có thể lao bổ xuống nhanh hơn chim ưng. Tôi nhắm thẳng tới Rachel.

Không khí thổi phần phật qua tôi như đang trong cơn bão. Nhanh, nhanh hơn nữa, mặt đất đang vùn vụt dâng lên! Chỉ còn chừng mét rưỡi nữa thôi là Rachel đụng đất.

Tệ hơn, ngay bên dưới nhỏ, một tên Mượn xác-Người đang đợi sẵn, nhe răng ra khoái trá, khẩu tự động lăm lăm trong tay hắn.

Tôi giương móng vuốt ra trước.

Phụt!

Tôi quặp vào Rachel một cú thật mạnh, mạnh đến mức có thể giết chết nhỏ như chơi. Có điều tôi cố thu lực chấn vào cẳng chân mình, và dang rộng cánh ra hy vọng kìm bớt xung lượng[4].

“Hây!” tên Mượn xác la lớn.

Rachel đang trong lốt đại bàng đầu bạc, còn tôi thì trong lốt chim ưng. Tôi bé như một con gà nhép bên cạnh Rachel cồng kềnh như một con ngỗng.

Đại bàng to lớn lắm. Chỉ riêng cái đầu phủ lông trắng của nó thôi cũng đã quá sức khiêng của tôi rồi. Khả năng tha nhỏ Rachel bay khỏi khu vực này là hoàn toàn bằng không. Tôi chỉ dám nghĩ đến chuyện ráng kéo nhỏ cách xa gã Mượn xác kia vài tấc thôi...

Nhưng nhiều đó cũng không xong. Toàn bộ sức nặng của con đại bàng rì móng vuốt của tôi, khiến tôi có cuống cuống đập cánh cách mấy cũng vẫn phải rút xuống theo.

Xẹẹttt!

Từ trên trời, một hoả tiễn màu xám trắng phóng xuống. Ax xoè hết cỡ đôi cánh điều mướp ra, gợn ghê lườn hai móng vuốt vào cái đuôi dỏ lòm của Rachel.

Chúng tôi vẫn tiếp tục rơi, nhưng ít ra đã lướt khỏi gã Mượn xác gần nhất.

Hắn lạch bạch đuổi theo. Chúng tôi hè nhau nâng cơ thể bất tỉnh của Rachel lên khỏi những cành khô và đá tảng, xuyên đại qua những bụi rậm. Nhưng tên Mượn xác chạy khá nhanh, đủ để bắt kịp chúng tôi.

<Chúng ta phải chiến đấu thôi!> Tôi nói nhanh. <Hãy hoàn hình đi, Ax.>

Ax buông Rachel ra, vỗ cánh bay ra phía sau mấy thân cây và bắt đầu hoàn hình.

Tên Mượn xác-Người cười ha hả. “Hà hà hà! Ta bắt được chúng mày rồi!”

Thình lình, một vết gì đó lướt qua, để lại những vết sâu hoắm trên gương mặt tên Mượn xác. “Aarrgghh!” Hắn rú lên, đưa tay chụp lấy mắt. Marco sà qua và gào lên. <Chúng đang tới đó! Đánh hay chạy?>

Tôi ngó sang Ax. Ảnh đang hoàn hình Andalite nửa chừng. Marco và tôi vẫn là chim một trăm phần trăm. Rachel vẫn bất tỉnh. Tội tôi phải trở lại cơ thể người mới biến hình tiếp thành thú chiến đấu được.

<Ax! Hoàn hình nhanh đi rồi ôm lấy Rachel chạy!> Tôi quyết định. <Marco, bỏ với mình biến khỏi đây mau!>

Tôi có thể nghe thấy tiếng la hét hỗn loạn, át cả tiếng rú của tên Mượn xác bị thương; tiếng những bước chân rầm rập và những thân xác to bự xuyên bừa qua các bụi gai.

<Ax à!>, tôi kêu.

<Tôi ôm được mà,> Ax đáp.

Vẫn chưa hẳn là Andalite, Ax ào tới bế thốc Rachel lên bằng đôi tay Andalite yếu ớt rồi cong đuôi chạy như một con nai.

Tôi đập cánh lướt phăng khỏi mặt đất. Marco bám theo sát nút.

Bốn người đàn ông xuất hiện! Mặc, hai đứa tôi cứ bay thẳng về phía chúng.

Chúng chĩa súng lên, tôi và Marco vẫn vỗ cánh loạn xạ, nhảy phóc qua đầu chúng có vài phân.

Đùng! Đoàng!

Đùng! Đoàng!

PHỤT! Đạn bay lướt sượt qua người tội tôi. Nhưng may thay, chúng tôi bắt được một làn gió - một cánh buồm nâng hai đứa tôi lên khỏi ngọn cây, nhoáng cái tội tôi đã khuất dạng.

CHƯƠNG 24

JAKE

Vài phút sau, cả bọn chúng tôi lại gặp nhau, thoát khỏi tầm truy đuổi của lũ Mượn xác-Người. Ax dễ dàng bỏ xa bọn chúng, dù hai tay mắc ôm con đại bàng nặng chịch. Rắc rối chỉ xảy ra khi Rachel đột nhiên tỉnh lại.

<Bồ làm gì vậy, Ax? Bỏ tui xuống! Tui phải quay lại tìm cái thằng đã bắn tui và cho nó...>

<Rachel! Mừng em đã tỉnh lại. Này, hãy im đi và hoàn hình ngay!> Tôi quát.

Cuộc chạm trán đã tiêu tốn của chúng tôi quá nhiều thời gian. Giờ phải chờ Rachel hoàn hình rồi lại biến hình nữa.

<Marco, bồ đuổi theo Tobias xem có giúp được gì không. Hãy cố bám theo tên Yeerk kia - cho dù nó đang ở trong cơ thể nào, Karen hay Cassie. Bằng mọi giá...>

Marco ngần ngừ một chút. <Ý bồ là...>

<Ý mình là không được để cho Cassie hay Karen thoát.>

<Sao lại đến nông nổi này hả trời?> Marco lăm bằm rồi phóng vút đi.

Ruột gan tôi thắt lại. Đau như thể đang phải nuốt những mảnh thủy tinh. Chưa bao giờ tôi cảm thấy khổ sở khi phải ra quyết định như lúc này...

<Lẹ lên!> tôi nạt Rachel.

Tôi muốn trút giận vào ai đó, vừa hay nhỏ Rachel này là đứa đầu tiên thò mặt ra cho tôi thấy.

Rachel quỳnh quáng hoàn hình. Do lốt đại bàng chỉ là ADN đơn thuần, nên khi Rachel trở về hình hài cũ thì những vết thương do đạn bắn cũng lành luôn.

Ax nhất định ở lại mặt đất, và tôi đồng ý. Cũng sắp tới nơi rồi, Ax sẽ chạy kịp thôi. Mặt khác, chúng tôi rất cần cái đuôi của ảnh khi lâm chiến...

Rachel và tôi cất cánh.

Ngay tức khắc, tôi thấy Tobias đang đánh võng trên một đồng cỏ nhỏ tí cách đó chừng ba trăm mét. Chúng tôi hộc tốc bay đến. Chẳng thấy Marco đâu cả.

<Tobias! Có chuyện gì vậy?> Rachel hét hỏi.

<Bồ hồng muốn biết đầu,> Tobias trầm giọng đáp.

Chúng tôi bắt kịp cậu ta và nhìn xuống quang cảnh bên dưới. Ở đó, bé gái Karen đang ngồi thụp xuống cỏ, lặng người dòm chòng chọc vào một cuống lá.

Tôi căng cặp mắt chim ưng ra và thấy gương mặt cô bé giàn giụa nước mắt. Sau đó, tôi nhận ngay ra cái mà cô bé đang ngó vào chăm chặp: một con sâu bướm đang treo tòn teng trên lá.

Tức thì, tôi mù mờ hiểu ra.

Tôi đáp xuống cách đó một đoạn. Rachel cũng hạ xuống cạnh tôi. Karen đưa mắt nhìn đám chúng tôi, chẳng mảy may tỏ vẻ ngạc nhiên gì cả.

“Trễ mất rồi,” con bé nói như không.

<Cái gì trễ?> Rachel hỏi giật giọng.

“Cô ấy đã làm,” Karen bùi ngùi nói. “Cô ấy đã hiến dâng cuộc sống của mình. Ta đã ngồi đây canh chừng cả hai tiếng rồi. Cô ấy đã bỏ mình vì một bé gái loài người bởi vì cô ấy nghĩ ít ra

mình có thể hoà hoãn với một kẻ thù...”

Rachel và tôi kinh hãi ngó con sâu bướm.

Nó treo ngược đầu xuống và đang oằn oại cố xé toang cái vỏ kén. Rất từ từ, nó cẩn trọng nhoi ra khỏi bộ da cũ của mình.

“Ngay khi cô ấy vừa mới biến hình xong, ngay từ lúc chưa hết hai tiếng, ta đã kêu gào van nài cô ấy ngưng. Ta bảo cô ấy chứng tỏ mình như thế là đủ rồi. Ta nài nỉ cô ấy dừng lại và hoàn hình đi.” Karen ngược đôi mắt xanh lá cây lên nhìn tôi. “Nhưng ta quên mất một điều là sâu bướm không nghe được. Cô ấy không biết là ta đã thấy đủ rồi. Giờ thì...”

<Cassie!> Tôi hốt hoảng thét gọi. <Cassie! Hoàn hình mau! Hoàn hình đi mà.>

“Quá trễ rồi,” Karen thần thờ nói và nhóm dậy.

<Cassie!> Rachel hét. <Ô, trời ơi! Cassie!>

Có tiếng móng guốc phi vội vã - Ax đang chạy tới. Karen nhìn ảnh khinh bỉ. “Á à, một tên *lính nhỏ* Andalite.”

<Mi đã làm gì vậy, Yeerk?> Ax hỏi, cái đuôi lợi hại của ảnh vung lên. <Ta sẽ trừ khử mi vì chuyện này.>

<KHÔNG!> Rachel hét toáng lên. <KHÔNG! Để nó đó cho mình.>

Nói rồi, Rachel hoàn hình cấp kỳ, khuôn mặt nhỏ thành linh hiện ra giữa đám lông và mỏ chim.

“Khùng! Tụi mày không thấy sao?” Karen la lên. “Cô ấy đã hy sinh cuộc sống của mình để đổi lấy một chút hoà bình! Tụi tao đã thoả thuận! Cassie và tao đã thương lượng.>

Con bé đưa mắt dòm khắp tụi tôi, hết dòm đứa này lại chuyển sang dòm đứa khác. Tôi đoán nó thấy những gương mặt đang hoàn hình của tụi tôi chẳng có chút lòng thương hại hay hiểu biết gì hết.

Chợt, Karen quay đầu chạy thục mạng. Nó cuống quít guồng đôi chân nhỏ nhắn có cái mắt cá sung vù, bầm tím.

<Tôi bắt nó lại chứ?> Ax trầm tĩnh nói.

“Dừng” Rachel bảo. Giờ nhỏ đã hoàn toàn là người rồi. “Cứ để cho nó chạy đi. Để cho nó cảm thấy tuyệt vọng là gì. Chút nữa mình diệt nó cũng chả muộn.”

Nói xong, Rachel bắt đầu biến hình thành một con voi Phi Châu kék xù.

Karen chạy, té lên té xuống. Nó đã ra tới rìa đồng cỏ và bò vào rừng cây.

Đó là khi chúng tôi thấy một ánh chớp đen vàng nâu lẳng lẳng phóng từ trên cây xuống. Nó đáp thẳng xuống chỗ Karen.

Cái quai hàm mạnh bạo của nó phô ra hàm răng như những thanh ray, chuẩn bị phập nanh vào cái cổ non nớt, trống trơn.

“Aaaaahhhh!” Karen rú lên.

Tôi lạnh toát người. Tôi đang biến hình dở dang. Rachel cũng vậy. May ra chỉ có Ax là còn cứu kịp cô bé khỏi con báo, nhưng ảnh sẽ không nhúc nhích chừng nào tôi chưa ra hiệu.

“Ồi!Ồi!Ồi! Cứu! Cứu với!” Karen rên thảm thương khi con báo chồm lên, quyết làm một cú dứt điểm.

Và rồi...

Một bàn tay! Một bàn tay đen thui đen thui, lông lá xồm xoàm vươn ra từ sau một thân cây. Những ngón tay chuối mẩn tím lấy cổ con báo. Đôi cánh tay ngoại cỡ gấp lại, đôi vai bè bè nâng lên, con báo đột ngột bị chặn lại giữa chừng.

<Hổng dễ ăn đâu, mèo con> Marco nói rồi đẩy một phát, lẳng con báo bay giật lùi gần cả chục mét.

CHƯƠNG 25

JAKE

Cả đám tụi tôi hợp lại thành một nhóm lạ đời ngoài rìa đồng cỏ. Một người Andalite, một con voi, một con khỉ đột, một điều hâu và tôi, trong hình dạng người.

Chúng tôi giăng thành một vòng tròn, vây Karen - hay Aftran tùy theo cách bạn nhìn nhận con bé - vào chính giữa.

“Mi định làm gì ta vậy, Jake?” con bé hỏi.

Tôi giật nảy mình khi nghe nó xưng đúng tên mình. Đáng ra tôi không được ngạc nhiên mới đúng, bởi vì tôi biết nó đã từng ở trong đầu Cassie. Nhưng điều này thể hiện một sự thể rõ ràng rành rành: rằng vẫn chưa có gì thay đổi, rằng cuộc sống của chúng tôi vẫn tùy thuộc vào tên Mượn xác-Người này.

“Ta chẳng biết phải làm gì mi cả,” tôi thú nhận.

<Biết chứ sao không,> Rachel nói lạnh tanh. <Marco đã cứu sống nó cho mình có dịp ra tay, phải vậy không Marco?>

Nhưng Marco chẳng đáp lại gì cả. Thay vào đó, cậu ta hoàn hình người, co rút khỏi thân xác khỉ đột.

Rachel lúc lắc cái đầu voi tổ chẳng quay sang Ax. <Bồ đồng ý với mình chứ?>

“Đương nhiên là nó sẽ đồng ý,” Karen chen ngang. “Loài người may ra còn muốn có hoà bình, chứ bọn Andalite thì còn lâu. Ra tay đi Andalite. Mi có cái đuôi lợi hại lắm mà. Sử dụng đi

chứ.”

Ax quay cặp cuống nhìn Rachel, trong khi đôi mắt chính của ảnh vẫn gắn chặt vào tên Mượn xác Karen. <Ta sẽ làm điều Hoàng tử Jake ra lệnh.> Ảnh bình thản nói.

Tôi thấy ánh mắt Karen sững sờ khi con bé quay qua nhìn tôi để xem số phận mình được định đoạt ra sao.

“Mi nói mi đã thoả thuận với Cassie? Đó là thoả thuận gì vậy?” Tôi hỏi.

“Thoả thuận là: Nếu cô ấy chấp nhận chịu đựng kiếp sống như cuộc sống đang chờ ta ở vùng Yeerk - một cuộc sống không ánh sáng, không niềm vui, không tự do - thì ta sẽ làm theo điều cô ấy bảo.” Karen nói tỉnh rụi.

“Thế Cassie muốn mi làm gì?”

“Muốn ta trả tự do cho vật chủ này và muốn ta không bao giờ nhận một vật chủ-Người nào nữa.” Karen nói.

“Và mi sẽ làm chứ?” tôi hỏi.

Karen gật đầu. “Ừ.”

<Ê, nói láo.> Rachel la lối.

Tôi hít một hơi thật sâu. “Tại sao mi làm vậy?”

Karen nhếch mép cười. “Không phải tất cả chúng tao đều như Visser Ba,” con bé nói. “Đa số tụi tao chỉ là đám Yeerk tội nghiệp, vợ vẫn bị cuốn vào cuộc chiến này. Một số người trong chúng tao muốn hoà bình. Một số muốn tìm ra phương thức tốt đẹp hơn. Nhưng làm sao tụi tao có thể từ bỏ vũ trụ này để mà...” con bé quay ngoắt đầu về phía Ax. “... mà theo đám Andalite kia? Những kẻ luôn căm ghét và coi rẻ tụi tao. Còn Cassie... Cassie không ghét tụi tao.”

<Jake, đừng thèm nghe nó nói! Nó muốn tiêu diệt tất cả chúng ta. Nó có thể dẻo miệng nói bất cứ điều gì!> Rachel thét lên. <Nó nói láo đấy. Anh không thể để nó đi. Không thể tin nó được.>

<Cassie đã tin nó,> Tobias điềm tĩnh nói.

<Rõ là điên rồ! Lố bịch! Khùng hết sức!> Rachel cáu kỉnh.

Rachel nói đúng. Điều Cassie làm thật điên khùng... nhưng lại... không sai! Liệu bây giờ tôi có đủ can đảm để làm ngược lại tất cả? Liệu tôi có đủ can đảm để phá huỷ thành quả hy sinh của nhỏ?

Cassie đã đặt cược cuộc đời mình vào một hy vọng hoà bình vô cùng mong manh. Chỉ cần tôi ra một mệnh lệnh thì hoặc là cuộc đánh cá của nhỏ sẽ thất bại hoặc là... tất cả chúng tôi sẽ chết.

"Mình cho rằng đôi khi ta phải lựa chọn giữa sự thông minh, sự đúng mực, sự nhẫn tâm, và cái hy vọng hoàn toàn khùng khùng, ngu ngốc," tôi nói mà không hề nhận ra rằng mình đang nói thành tiếng. "Ta không thể chỉ chọn lấy và sử dụng có một thứ trong số đó. Mỗi khi có việc xảy ra, ta phải cố hết sức mình và đưa ra một quyết định tốt nhất. Trong hầu hết các trường hợp trước đây, mình nghĩ mình đã đưa ra quyết định dựa trên những xét đoán toàn diện và đúng mực. Nhưng mình không muốn sống trong một thế giới mà con người ta, đôi lúc, lại

không thử làm vài ba chuyện vì một hy vọng ngu ngốc và điên khùng."

Tôi nhìn Rachel rồi nhìn khắp bạn bè mình. "Rachel, các bạn, mình sẽ không ra bất cứ mệnh lệnh nào cả. Mỗi người chúng ta sẽ tự quyết định phải hành động như thế nào."

Tôi nhìn Karen một lần nữa rồi quay đi. Bước tới chỗ con sâu bướm, tôi ngắt cuống lá mà nó đang đeo vào và cẩn thận mang vào rừng.

Vài phút sau, Tobias cũng bay theo tôi. Rồi tới Ax và Marco.

Hơi chùng chình một lát, nhưng Rachel - trong hình dạng người - cũng quyết định đi theo.

Chúng tôi thắc mắc nhìn nhỏ.

"Cassie là nhỏ bạn thân nhất của mình," Rachel nói, rằng nghiêng trèo treo để ngăn dòng nước mắt. "Mình sẽ không gọi nhỏ là đồ ngốc."

Rachel chìa tay ra đón nhận cái kén nhộng khô giòn, im lìm từ tay tôi.

"Mình sẽ giữ nhỏ," Rachel thầm thì "Mình sẽ bảo vệ nhỏ."

CHƯƠNG 26

CASSIE

Tôi đã mê rất lâu.

Bất động.

Vô thức.

Một con sâu cuộn mình trong giấc ngủ đông. Trí óc chặt chẽ của nó chẳng hề hoạt động ở bất kỳ cấp độ nào cả.

Tôi như đã chết, chỉ lơ mờ cảm thấy những mảnh giấc mơ xa xăm, vụn vặt.

Những hình ảnh mơ hồ về những con người và nơi chốn, phần lớn là về ba mẹ tôi. Nhưng tôi cũng chẳng nhớ gương mặt của họ có những đặc điểm gì nữa.

Tôi đang thay đổi, nhưng lại không biết được sự thay đổi đó. Tôi thậm chí còn chẳng biết mình có tồn tại hay không.

Tôi đang ở bên trong một lớp vỏ, treo người lủng lẳng nơi cuống lá. Tôi đã là một trong những điều kỳ bí của thiên nhiên, đang kinh qua giai đoạn biến hình tự nhiên của mình.

Từ từ, rất từ từ, tôi trở nên có nhận thức. Tôi uốn éo, động đậy - tự đánh thức chính mình

dậy.

Lớp da khô không của tôi nứt ra như vỏ trứng. Tôi tách ra, cảm nhận được một điều gì đó thật mới lạ. Và rồi... không khí: thứ mới mẻ đầu tiên tôi cảm thấy sau một thời gian dài vô thức.

Đến đây xem ra mọi chuyện diễn tiến rất nhanh. Tôi đẩy, ấn, đập... cổ chui ra. Tôi không kiên nhẫn nổi nữa rồi.

Bỗng dưng... Tôi có thể thấy được!

Chợt, tôi biết mình là ai. Tôi là Cassie và tôi đã nhìn thấy trở lại.

Ôi màu sắc! Màu sắc oà đến từ khắp mọi nơi. Như thể có một họa sĩ đang vui vẽ vẩy màu tung toé khắp nơi, tạo nên những khối màu sắc lấp lánh, thoát thế này thoát thế kia.

Đôi mắt ghép, tôi tự nói với mình, rồi phá ra cười thoải thê. A ha, tôi vẫn nhớ được thuật ngữ đó. Tôi đã trở lại là tôi rồi!

Nhưng tôi không phải là tôi - *Con Người*.

Tiếp theo đôi mắt ghép là sợi râu nhô thẳng ra từ cái kén nhộng vương vịu. Nó ngửi thấy ngay những mùi tuyệt diệu của thế giới xung quanh.

Tôi tích cực đẩy, đập - ra, ra nữa. Từng chút một, tôi đã thoát khỏi cái kén nhộng.

Cuối cùng, tôi đã có thể dang cánh ra, dù mới đầu chúng hẫng còn ẩm và chưa hoàn hảo. Nhưng tôi cứ dang ra để hong khô và để làm cho chúng cứng cáp.

Chúng được hình thành từ hàng triệu cái vẩy nhỏ li ti, nhìn từ xa tựa như da của vẩy bò sát. Chỉ khác ở chỗ cái vẩy nào cũng lóng lánh, nhấp nhóa vô số gam màu.

Thật thú vị, tôi nghĩ vậy. Bởi vì tôi đang cảm nhận màu sắc theo cách của bướm, khác xa với cách cảm nhận của con người. Với đôi mắt ghép, tôi có thể thấy được cả tia cực tím và màu đỏ chói lói. Mắt người làm sao trông thấy được vậy!

Nơi đáng ra là miệng thì lại thò ra một cái vòi hút. Công việc tự nhiên của đời tôi là bay đập dờn, lượn từ cánh hoa xinh đẹp này tới đoá hoa rực rỡ kia. Cái vòi của tôi sẽ vươn ra hút mật từ những nhụy hoa. Sau đó, tôi sẽ mang theo một ít phấn hoa dính vào chân mình sang thụ phấn cho những bông hoa tiếp theo.

Tôi không còn là sâu bướm nữa - mà đã trở thành một nàng bướm thực thụ. Tôi có mắt, có cánh. Tôi không phải sống như một con sên nhớt nhúa.

Vậy tôi có lừa dối Aftran, tên Yeerk ẩn trong đầu bé Karen không nhỉ? Karen có biết gì về mối quan hệ giữa sâu bướm và bướm không nhỉ? Có lẽ là không. Như vậy thì Aftran cũng không biết luôn.

Hình như lúc này tôi đã sung sướng quá đổi. Bây giờ tôi đã hồi tâm lại, những ký ức con người của tôi đã trở về: Mình đã ở trong tình trạng này bao lâu rồi. Ba mẹ chắc là đau khổ ghê gớm lắm. Và bạn bè mình nữa, liệu tụi nó có biết chưa nhỉ?

Tôi kiểm tra lại đôi cánh vừa mới được mặt trời hong khô.

Tôi là thể này đây - một con bướm. Tôi sẽ sống cuộc đời ngắn ngủi giữa thế giới các loài hoa.

Tôi muốn khóc, nhưng bản năng bướm bảo tôi còn có công việc phải làm. Bao nhiêu cánh hoa đang chờ tôi thụ phấn, giúp chúng duy trì nòi giống.

CHƯƠNG 27

JAKE

Tôi đang ngồi trong lớp khoa học, đang gồng mình lắng nghe bài thuyết trình tràng giang đại hải về nấm mốc thì trông thấy cái bóng nâu vàng quen thuộc vụt qua cửa sổ.

<Jake! Jake! Mau lên! Nhỏ ra rồi!> Tobias rối rít.

“Mình nghĩ phải ít nhất mười ngày nó mới nở chứ!” tôi nói. Thầy giáo trợn mắt nhìn tôi độc thoại, khiến cho cả lớp nhất loạt quay qua dòm tôi.

“Em xin lỗi,” tôi lắp bắp. “Em... em... không được... khỏe. Thưa, thầy cho phép em xuống phòng y tế chứ ạ?”

“Đợi đến hết tiết học hẵng xuống.”

“Em không thể chịu được nữa! Em mắc ối!” tôi vừa la vừa lao đại ra cửa. Chẳng ai thắc mắc gì khi bạn bảo bạn muốn ối cả. Bạn bạn cùng lớp dạt ra tránh đường cho tôi chạy.

Giây sau, Rachel cũng cáo bệnh: nhỏ cũng buồn ối. Rồi đến Marco chạy ra khỏi lớp, nhưng với lý do khác hẳn hai anh em tôi. Cậu ta nghiêm túc thưa với thầy giáo rằng cậu ta cần phải đi gấp để đắp một miếng cao Nicoderm. “Em đang cố bỏ thói quen xì khói. Thầy đừng có ngăn em lại!” cậu ta la nặng xì và chuồn lẹ khỏi lớp.

Hai mươi phút sau, chúng tôi xúm xít trong vườn hoa nhỏ sau nhà Cassie, nơi cất giữ cái kén nhộng. Chúng tôi đã ghép cái cuống lá có con sâu vào giữa những luống hoa. Tobias đêm ngày lảng vảng gần đó, trông chừng không cho con gì ăn mất nó.

Dĩ nhiên ba mẹ Cassie chẳng hay biết gì cả. Ba ngày trôi qua rồi, và cô chú vẫn ôm ấp hy vọng sẽ tìm thấy nhỏ. Tôi không biết phải nói gì với ba mẹ Cassie, cũng không biết có nên để cô chú ấy tiếp tục hy vọng hay không...

Chúng tôi châu đầu nhìn vào cái kén nhộng đang nở to. Con bướm dần dần hiện ra. Cuối cùng, nó xoè ra nguyên một đôi cánh ngũ sắc.

“Vậy mà mình cứ tưởng phải mất vài tuần là ít...” tôi lẩm bẩm trong miệng, lòng tự nhiên thấy nao nao.

<Cassie luôn luôn là đứa biến hình nhanh nhất mà.> Tobias nhấn mạnh.

Rachel đang khóc ngon lành. Quả là một cảnh tượng kỳ khôi - Rachel mà khóc thì không phải là chuyện bình thường à nha...

“Nhỏ đã là một con bướm,” Rachel sụt sịt nói. “Ít ra thì bây giờ nhỏ...”

Cassie bung cặp cánh ngũ sắc.

Thật vui vì Cassie đã là bướm thay vì chỉ là sâu. Nhưng đối với chúng tôi hay ba mẹ nhỏ, như vậy cũng chẳng có gì hay ho hơn.

Ax đến trong lốt người, đi đứng lập chập trên hai chân. Anh cúi xuống sát con bướm, nhưng chỉ để ngắm nghía đôi cánh của nó. “Cái gì vậyyy?” Ax dài giọng hỏi.

“Đó là Cassie,” tôi đáp. “Nhỏ thoát ra từ cái kén nhộng.”

Ax sững lại. “Nhưng đây không phải là cơ thể của bạn ấy.”

“Đúng rồi, đó là điều tự nhiên xảy ra.” Marco giải thích. “Trong thiên nhiên, sâu bướm sẽ phát triển thành bướm.”

Đột nhiên, con bướm bay lên. Nó đậu la cà trên những cánh hoa như người ta đi dạo các cửa hàng.

“Đó là sự biến hình xảy ra một cách tự nhiên hả?” Ax hỏi dồn. “Sao các bạn không nói cho tôi biết trước.”

“Mình nghĩ đó là biến hình tự nhiên,” tôi nói “Theo mình thì sống đời bướm vẫn tốt hơn đời sâu.”

“Thế Cassie thích là sinh vật này hơn là con người à?” Ax hỏi. “Sii-i-nh vậ-ậ-tt.”

Rachel thở dài. “Không, dĩ nhiên là không rồi. Nhưng tụi mình nghĩ thế này vẫn tốt hơn là sâu...”

“À à. Ra vậy” Ax vỡ lẽ. “Nhưng có thể bạn ấy vẫn thích hoàn hình chứ.”

“Chắc chắn rồi,” Marco nói, làm mặt nghiêm nghị.

“Thế thì bạn ấy sẽ hoàn hình,” Ax nói chắc như bấp.

Tụi tôi quay qua nhìn Ax. Rachel nóng nảy, chộp lấy tay Ax, giật giật. “Đừng làm tụi này sốt ruột, có gì thì bố nói cặn kẽ cho tụi mình nghe đi.”

Ax hơi hoảng một chút, rồi anh thủng thỉnh nói. “À, các bạn không nhận ra. Rr-r-aa. Quả là một từ khó phát âm. Nhận rr-r-aa. Hình như cái âm ‘r’ làm cho miệng loài người cong lên.”

“Ax! Nói lẹ đi! Cassie có thể hoàn hình được hả?”

“Tôi tin chắc như thế,” Ax gục gặc cái đầu. “Hiện tượng biến hình tự nhiên này sẽ cài đặt lại đồng hồ biến hình. Bây giờ bạn ấy có hai giờ để hoàn hình.”

“MAU LÊN! HOÀN! HÌNH! MAU! CASSIE!” tôi hét muốn bể cổ họng.

CHƯƠNG 28

CASSIE

Tôi lại phải nói dối ba mẹ nữa rồi. Tôi kể mình đã bị rơi xuống sông và đã sống sót sau ba ngày ăn nấm. Tôi chỉ dối trá ở chỗ không đả động gì tới Karen.

Chẳng hiểu sao mà báo chí vớ được tin tức về tôi. Họ đưa tôi lên báo với dòng tít thật kêu: *“Cô gái sống sót trong tình thế hiểm nghèo nhờ ăn nấm!”*

Các phóng viên đổ xô tới phỏng vấn tôi. Mọi người ôm ấp, nựng nịu tôi đến đỏ cả má. Ba mẹ tôi vui mừng khôn siết. Mấy ngày trời họ không chịu rời tôi nửa bước. Điều này càng khiến tôi cảm thấy dễ chịu.

Cuối cùng thì nhịp cuộc sống của tôi cũng trở về với nhịp độ bình thường. Bình thường, nếu không tính đến chuyện này nào tôi cũng lo ngay ngáy: Liệu hôm nay tại Yeerk có ập đến điều cổ mình đi không? Liệu hôm nay mình và bạn bè có bị biến thành Vật chủ cho lũ sên xám xịt kia không?...

Nhưng ngày lại ngày trôi qua mà không có biến cố gì xảy ra. Ở trường, lão Chapman vẫn chẳng thèm đếm xỉa tới tôi. Tom, anh trai của Jake, chỉ hỏi thăm tôi qua quýt chuyện ăn nấm. Thế thôi.

Chẳng có cuộc càn quét nào hết.

Rồi một bữa, ba tôi lao về nhà như một cơn lốc. Búng ngón tay tanh tách và cười rúc rích, ông bế bổng tôi lên rồi nhảy nhót khắp nhà. Ông nhảy lung tung, chẳng biết là điệu Phốc hay điệu Tuýt nữa.

“Chúng ta được cứu rồi!” ông hớn hờ hét lên.

“Sao cơ ạ?!” tôi thở dốc.

“Chúng ta đã được tài trợ! Được-tài-trợ, a ha ha! Dưỡng đường Thú hoang sẽ hoạt động trở lại với qui mô và chất lượng tốt hơn bao giờ hết.”

“Hết xảy!” Tôi hăm hờ hét.

“Chứ sao! Thật thần kỳ. Đột nhiên có một ông từ ngân hàng UniBank gọi tới và bảo rằng con gái ông ta đã nghe nói về Dưỡng đường thú hoang của chúng ta. Cô bé đã nằng nặc đòi ông ta phải bỏ tiền ra giúp đỡ để Dưỡng đường không bị đóng cửa... Nguyên văn của ổng nói với ba như thế này nè: ‘Ồ, hãy cho tôi biết ông cần gì tôi sẽ giúp, để con bé nhà tôi được vui sướng.’ Ba nói cho ổng nghe, và thế là ổng gửi mấy tấm séc tới ngay.”

Ba tôi cười tít mắt. “Một tuần tuyệt vời quá há cưng?” rồi ông ôm chầm lấy tôi như ông thường làm sau mỗi tám phút kể từ khi tôi trở về. “Không biết cái con bé đó là ai nhỉ? Chúng ta mắc nợ nó nhiều đấy.”

Dĩ nhiên là tôi biết ngay bé gái ấy là Karen.

Karen, kẻ Bị mượn xác để chờ thời cơ hãm hại chính cha mình, giám đốc ngân hàng UniBank.

Nhưng tôi không khỏi tự hỏi bây giờ con bé đích thực là ai. Tất cả những gì tôi biết là Aftran vẫn chưa báo cáo về tôi với tụi Yeerk.

Lại một tuần nữa tôi qua trước khi tôi có thể chắc chắn rằng mọi sự đã bình an, rằng tên Yeerk Aftran không làm hại bọn tôi...

Tôi đang ở trong khu thương xá, dĩ nhiên là đi cùng Rachel. Kể từ khi hoá bướm tôi bỗng đâm ra rất lưu tâm đến màu sắc. Rachel phải lôi tôi đi hết cửa hàng này đến cửa hàng khác, hầu cố gắng giảng giải cho tôi hiểu thế nào là khái niệm phối màu.

Bất chợt, tôi trông thấy một bé gái đang đứng một mình, hơi tách xa một phụ nữ có vẻ là mẹ của bé.

Tôi lại gần bé gái, để mặc Rachel giữa đồng áo len áo gió.

“Chào Karen,” tôi cất tiếng.

“Chào chị Cassie” cô bé đáp.

“Em khỏe chứ?”

Cô bé nhìn tôi bằng đôi mắt xanh thẳm quen thuộc. “Em được tự do rồi, chị Cassie. Aftran đã giữ lời hứa. Em được tự do rồi.”

Tôi lặng người đi, chẳng thốt nên lời. Mà lời nói lúc này là vô nghĩa. Tôi chỉ cúi xuống, ôm chặt lấy cô bé.

Một chút yên bình.

“Chắc Aftran sẽ vui lắm khi biết chị thoát được,” Karen thở thê. “Lúc chị bước vào kén. Aftran đã cố ngăn chị lại.”

Tôi gật đầu, vẫn chẳng nói được lời nào.

Mẹ Karen tới đón cô bé đi. Karen biến mất. Một bé gái cất giữ một bí mật quá lớn lao, một trí óc bé bỏng chứa đựng những điều mà không một cô bé ở tuổi ấy có thể biết được.

Cũng giống như tôi thôi, tôi nghĩ. Cũng giống như cả hội Animorphs...

Ơ, mà tôi có còn là hội viên Animorphs?

Còn chứ!

Điều đó có nghĩa là đôi khi tôi vẫn phải chiến đấu. Nhưng là một đội viên Animorphs, có thể sau này tôi sẽ có dịp làm nên những chiến thắng nho nhỏ cho hoà bình. Giữa những xung đột, sợ hãi và căm giận, tôi vẫn tìm ra được một kẻ thù để làm bạn.

Tuy đó chẳng phải là lời giải thích tuyệt hảo, nhưng đó là cách giải thích tốt nhất của tôi.

“Sao?” Rachel nhấm nhắng, giơ lên hai chiếc áo lạnh. “Bồ thích cái nào? Màu xanh lá cây hay màu đỏ?”

Tôi nghĩ tới Aftran-kẻ thù. Tôi nghĩ tới cảnh cô ta đang bơi trong mù lửa trong vũng Yeerk với những ký ức về một thế giới tươi sáng. Cổ từng nói với tôi rằng loài người đang sống trên thiên đường, và cô ấy đã quay lưng lại với thiên đường để tạo ra một hòa bình nho nhỏ.

“Cả hai, Rachel. Mình thích cả màu xanh da trời, cả màu vàng nữa. Mình thích luôn cả cái màu sắc sỡ đằng kia, và luôn cả cái sọc này. Chúng ta đang sống trên thiên đường, thế mà chúng ta không biết... Vậy nên, có lẽ kẻ ngớ ngẩn mới không tận hưởng thiên đàng trong khi có thể. Nào, móc hầu bao ra đi bạn hiền, chúng ta sẽ đi chọn thêm nhiều màu khác nữa...”

HẾT TẬP 19

[1] Câu chuyện kể về cuộc sống giữa thiên nhiên hoang dã thuộc nước Canada của Brian Robeson sau khi viên phi công lái máy bay thám hiểm bị tử nạn. Brian phải tìm cách nhóm lửa không có diêm, tự tìm thực phẩm để ăn (như trứng gà, trái cây, cá,...) Brian phải tìm cách đối chọi với thú dữ, phải tự tạo ra những vật dụng cần thiết và phải chống chọi với nỗi nhớ nhà, nhớ cha mẹ (NDBS)

[2] Một loại cây rất cao, cho gỗ màu đỏ sậm.

[3] Một loài cây dại có rất nhiều gai sắc, mọc thành bụi.

[4] Tác khối lượng lực tác dụng lên một vật gì trong thời gian cực ngắn - ví dụ như lực của viên đạn bắn trúng mục tiêu

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>
Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :
Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>
Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>